เมตตาจากบาดาล

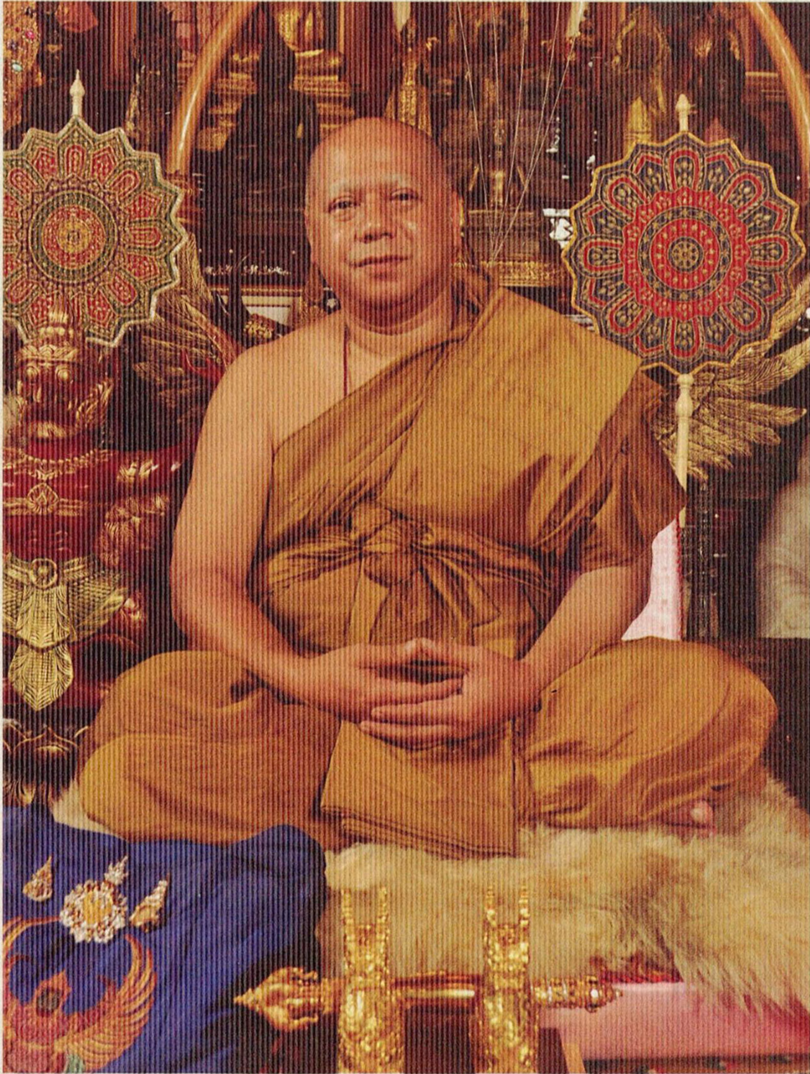

สปฺปุริสภูมิ ยทิทํ กตญฺตา กตเวทิตา

การรู้คุณและตอบแทนคุณ เป็นคุณธรรมพื้นฐานของคนดี

เมตตาจากบาดาล

พระครูวิศิษฏ์พัฒนาคุณ (วราห์ ปุญญวโร)

พระอาจารย์วราห์ ปุญญฺวโร เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง บางมด

ชื่อหนังสือ	เมตตาจากบาดาล
เรื่อง	พระครูวิศิษฏ์พิทยาคม (วราห์ ปุญญวโร)
คณะศรัทธาจัดทำ	หลุยส์-การันซิงห์ ทักราล และคณะลูกศิษย์ อ.วราห์
สำนักพิมพ์	สำนักพิมพ์ "โดน" เลขที่ 2148-2146 ถ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ โทรศัพท์ / โทรสาร 0-2319-2530
บรรณาธิการอำนวยการ	หลุยส์-การันซิงห์ ทักราล
ศิลปกรรม	ART
พิมพ์ครั้งที่	1
ปีที่พิมพ์	พ.ศ.2556
จำนวนหน้า	212 หน้า
จำนวนที่พิมพ์	10,000 เล่ม
แยกสีและพิมพ์ที่	หจก.แก้วทิพย์การพิมพ์ โทรศัพท์ 02-415-1367-8
บรรณานุกรรม	หนังสือ มหัศจรรย์แห่งครุฑ พ.ศ.2554 (โดย อ.วราห์ ปุญญวโร) หนังสือ ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตเถระ 30 มิถุนายน – 9 สิงหาคม 2534 พิมพ์แจกเนื่องในงานสวดพระอภิธรรม ดร.เทียน โชควัฒนา (โดย ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน) หนังสือ ตามรอยพระอริยะเจ้า หลวงปู่ชอบ ฐานสโม (โดย ดำรงธรรม ผู้เรียบเรียง) หนังสือ พญานาคเมืองลับแล พ.ศ.2548 (โดย นรเศรษฐ์) หนังสือ ผิดก่อน - ผิดมาก บรรยายธรรม เล่มที่ 6 (พ.ศ. 2546) (โดย อดีตพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก)

รายนามผู้มีจิตศรัทธาจัดพิมพ์หนังสือ

"เมตตาจากบาดาล"

นายการันซิงห์	ทักราล และครอบครัว
นายอนุภูมิ	คานิยอ
นายอนันต์	คานิยอ
นายอรุณ	สัจจะธรรมรัตน์
นายสุรชาติ	โครานา
คุณจอย	จาวลา
นายเฉลิมพจน์	อนุไวยา
นายมานพ	กูเกเรยา
M.R.PETTER MAGNUS KARLSSON	
นายนำโชค	จอกโคกกรวด และครอบครัว
M.R.PAUL CONTWCLL	
นางสาวอัญชลี	ตั้งมหาทรัพย์
นายนิทัศน์	ศรีเสวต
นายวิเศษ	มุงมา
นายอาผ่า	แซ่ลี้
นายราวินเดอร์ซิงห์	ทักราล
นายชนม์กฤษณ์	เหล่าธนอนันทน์
นายอรรกพล	วงษ์บัวทอง

ไหว้ครู

เพราะความรัก ความเคารพ และศรัทธาที่พวกเรามีต่อพระอาจารย์ วราห์ ปุญญฺวโร เจ้าอาวาสวัดโพธิทององค์ปัจจุบัน เป็นความรักและศรัทธาอย่างสูงสุด เป็นศรัทธาที่บริสุทธิ์ปราศจากสิ่งแอบแฝง คงเป็นเพราะว่าพระอาจารย์วราห์ ปุญญฺวโร มีเมตตาต่อพวกเราเป็นอย่างยิ่ง เป็นเมตตาธรรมที่เปรียบเสมือนพ่อที่มีต่อลูกๆ สั่งสอน อบรม ตักเตือน ชี้แนะให้แก้ไขความผิดพลาดต่างๆ ที่บางครั้งบางคราว พวกเรากระทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พระอาจารย์จะคอยพร่ำสอนบอกให้พวกเราเดินทางชีวิตให้ถูกทำนองครองธรรม แม้ว่าพวกเราอาจจะแอบดื้อบ้าง ท่านก็ไม่เคยเบื่อหน่าย อดทนต่อความเกเร ดื้อรั้นของพวกเรา ท่านเคยบอกพวกเราว่า เพียงต้องการให้พวกเราเป็นคนดีของสังคม และมีความเจริญก้าวหน้า ในทางที่ดีงาม เท่านั้นท่านก็พอใจแล้ว

ในบรรดาคำสอนของพระอาจารย์วราห์ที่มีต่อพวกเรา สิ่งหนึ่งที่ท่านจะเน้นย้ำอยู่ตลอดเวลาและเป็นประจำทุกครั้งที่พวกเราเข้าไปกราบนมัสการท่าน นั่นคือความกตัญญู ท่านบอกว่าคุณธรรมข้อนี้จะส่งเสริมให้มีความเจริญก้าวหน้าในวิชาชีพการงาน ครอบครัวก็จะร่มเย็นเป็นสุข ไม่ทะเลาะเบาะแว้งมีแต่ความอบอุ่น เด็กกตัญญูต่อผู้ใหญ่ เคารพเชื่อฟังคำสั่งสอน ทั้งนี้ทั้งนั้น ตัวเราต้องทำให้คนรอบข้างดูเป็นตัวอย่างก่อน เช่น กตัญญูต่อพ่อแม่ ครูอาจารย์ ต่ออาวุโส และต่อผู้มีบุญคุณทั้งหลาย ความกตัญญูนี้ถ้ามีอยู่ประจำตัวใครแล้ว คนคนนั้นจะไม่มีวันตกต่ำ พวกเราเชื่อท่านและก็เห็นผลจริงตามคำของท่านทุกประการ

อาจารย์วราห์ ที่พวกเรารู้จัก นอกจากจะมีความเมตตาอารีต่อคนทุกชนชั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ดีขี่เบนซ์ หรือยาจกเข็ญใจ ท่านอาจารย์วราห์จะให้ความเสมอภาคโดยเท่าเทียมกันไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ต้อนรับปฏิสันถารด้วยความอบอุ่น และเมตตาพร่ำสอนโดยไม่เบื่อหน่าย อาจารย์เป็นพระสงฆ์ที่มีความพิเศษไม่เหมือนคนทั่วไป คือการมองเห็นสิ่งต่างๆ ที่บุคคลทั่วไปมองไม่เห็น หลายครั้งที่อาจารย์สร้างความมหัศจรรย์ในคำแนะนำที่เหลือเชื่อ ใหม่ๆ พวกเราก็เถียงอาจารย์ว่าเป็นไปไม่ได้ แต่สุดท้ายทุกอย่างก็เป็นไปตามคำอาจารย์วราห์ บอกทุกครั้ง จนทุกวันนี้อาจารย์บอกอะไรพวกเราต้องทำตาม ซึ่งก็ไม่เคยสร้างความผิดหวังให้กับพวกเราเลยสักครั้ง

ถ้าเล่าถึงอาจารย์วราห์แล้ว มีหลากหลายที่เป็นเรื่องเล่าที่ไม่จบสิ้น หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นมาได้ เพราะด้วยความรัก และศรัทธาที่พวกเรามีต่ออาจารย์เป็นปฐมเหตุ ที่ทำให้พวกเราอยากเผยแพร่ชื่อเสียง ความพิเศษ กิตติคุณ และสาธารณประโยชน์ที่อาจารย์ทำให้กับสังคมอย่างเอกอนันต์ แต่อาจารย์วราห์ไม่ยอมบอกให้ชาวโลกรับรู้

พวกเราในฐานะศิษย์จึงต้องทำหน้าที่สนองคุณอาจารย์โดยทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เพื่อให้ผู้คนในสังคมได้รู้จักตัวตนที่แท้จริงของอาจารย์วราห์มากขึ้น

ความดีใดๆ ที่พึงมีจากการเผยแพร่หนังสือเล่มนี้ พวกเราขออุทิศความดีนั้นเป็นกตัญญุตาคุณแด่อาจารย์วราห์ ปุญญฺวโร ผู้เปรียบเสมือนพ่อคนที่สองของพวกเรา และพวกเราอยากให้ท่านรีบเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้โดยเร็ว แล้วท่านจะรัก และศรัทธาในตัวพระอาจารย์วราห์ ปุญญฺวโร เฉกเช่นพวกเรา พวกเราเชื่อเช่นนั้นจริงๆ

ด้วยแรงรัก แรงศรัทธา

การัน ซิงห์ ทักราล และคณะศิษย์

คำนิยม

บ้านใกล้เสร็จแล้วใช่มั้ย! พระครูวิศิษฏ์พิทยาคม หรือ อ.วราห์ ที่ลูกศิษย์ลูกหาใกล้ชิดใช้เรียกนามท่านเวลาเข้าไปกราบนมัสการ ท่านเอ่ยถามผมเมื่อครั้งที่ผมไปกราบท่านเมื่อไม่นานมานี้ ผมเองถึงกับตกใจเพราะเรื่องการปลูกและต่อเติมบ้าน เป็นเรื่องที่ไม่มีใครรู้สักเท่าไหร่ นอกจากคนในครอบครัวเท่านั้น ผมงงและสงสัยมาก ท่านรู้ได้ยังไง?

วันนั้นผมแวะไปกราบท่านด้วยความระลึกถึง และแวะไปร่วมบุญกับท่านในเรื่องของสาธารณกุศลเกี่ยวกับการส่งเสริมการศึกษาและด้านสาธารณสุข ซึ่งท่าน อ.วราห์ ท่านสร้างของท่านเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว ก็อยู่สนทนากับท่านนานพอสมควร สบายใจดีก็ลากลับ

ขากลับพบกับคุณหลุยส์ ลูกศิษย์ที่นับถือ อ.วราห์ เป็นอย่างมากคนหนึ่งนั่งรออยู่ภายในวัด ได้สนทนากันก็เลยทราบว่าคุณหลุยส์จะจัดพิมพ์หนังสือเรื่องราวของ อ.วราห์ ต่อจากเล่มแรกชื่อหนังสือ **"เมตตาจากบาดาล"** เป็นเรื่องเล่าที่ท่าน อ.วราห์ ได้กรุณาเล่าให้ฟังถึงอดีตชาติของพระพุทธเจ้าที่ครั้งหนึ่งเสวยชาติเป็น **"พระภูริทัตต์ พญานาคราช"** ในทศชาติชาดก และอีกหลายเรื่องราวที่น่าอ่าน ชวนให้ศึกษา อีกทั้งผนวกบทสวดมนต์ของวัดโพธิทอง รวมทั้งเรื่องควรรู้อีกหลากหลาย คุณหลุยส์บอกให้ผมเขียนถึง อ.วราห์ ให้ด้วยในหนังสือเล่มนี้

ผมขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของคณะศรัทธากลุ่มคุณหลุยส์ในครั้งนี้ ด้วยความปีติเป็นอย่างยิ่ง ดีใจที่ยังมีพุทธศาสนิกๆ ที่ดีช่วยกันเผยแพร่ และจรรโลงพระดีให้อยู่คู่กับศาสนาตลอดไป ให้ชาวไทยได้มีความสุขกับพระดีๆ บ้าง ที่ยังคงอยู่คู่สังคมไทย **"การให้ธรรมทานเป็นกุศลสูงส่งอย่างสูงสุด"** และข้อสำคัญหนังสือชุดนี้ทำมาไว้แจกถวายวัดให้เป็นธรรมทาน ขอกุศลครั้งนี้จงดลบันดาลให้คณะผู้จัดทำจงมีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไปด้วยเถิด

ขอแสดงความยินดีอย่างจริงใจ

พล.ต.ท.ม.ล.พันธ์ศักดิ์ เกษมสันต์

ผู้ช่วยผู้บัญชาการ สนง.ตำรวจแห่งชาติ

คำนิยม

ผมมีโอกาสได้ไปกราบ อ.วราห์ ปุญญวโร ประมาณกลางปี ๒๕๕๓ เหตุที่ไปก็เพราะว่าเพื่อนชวน เพื่อนบอกว่าท่านเป็นพระดีที่น่าศรัทธา น่าเคารพ ไปนั่งรออยู่นานพอสมควรทีเดียว ในระหว่างที่นั่งรอ ผมสังเกตุว่ามีคนมากราบท่านเยอะมาก ขณะที่หลายคนนั่งรอมีสีหน้าอมทุกข์ แต่หลังจากที่เข้าไปหาพระอาจารย์วราห์ออกมาแล้ว แทบทุกคนดูจะมีความสุขมากขึ้น โดยสังเกตุจากกริยาอาการที่ดูร่าเริงแจ่มใสมากขึ้น

ผมนั่งรออยู่จนกระทั่งลูกศิษย์ของท่านเข้ามาบอกว่าพระอาจารย์เรียกเข้าพบ วินาทีแรกที่เห็นท่านผมมีความรู้สึกว่า เออ! พระองค์นี้ดูมีเมตตาดีโดยมองจากรอยยิ้มที่ท่านยิ้มให้ หลังจากที่ได้สนทนากันผมยิ่งรู้สึกว่าท่านเป็นพระที่ใจดี พูดจามีเหตุผล ท่านทำนายของท่านตามประสาซึ่งก็อิงหลักความจริงโดยเน้นเรื่องความกตัญญู และการสร้างความดี ท่านบอกว่าการกระทำสิ่งที่ดีมีกุศลจะส่งผลให้ชีวิตประสพแต่สิ่งที่ดี และมีความสุขซึ่งผมก็เห็นด้วย

ผมกับคณะได้อยู่สนทนากับท่าน อ.วราห์อยู่นานพอสมควร ก็ลาท่านกลับ สิ่งที่ติดตัวออกมาในวันนั้น คือ ความสบายใจอย่างบอกไม่ถูก จากวันนั้นผมมีโอกาสได้ไปกราบท่านอีกหลายครั้งก็เลยทราบถึงสิ่งที่ท่านได้ปฏิบัติอยู่เป็นประจำจากลูกศิษย์ของท่าน นั่นคือการมอบทุนการศึกษาให้กับเด็กยากจนที่เรียนดี ประพฤติดี มีกตัญญูแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ในเรื่องการศึกษา ท่านอาจารย์วราห์จะคัดเลือกเด็กเรียนดีเหล่านี้เพื่อมอบทุนการศึกษาให้แต่ละปีเป็นจำนวนเงินมหาศาล อีกทั้งเรื่องช่วยเหลือทุนทางด้านดูแลผู้ป่วยยากจนตามโรงพยาบาลต่างๆ อีกเป็นจำนวนมาก โดยที่ท่านไม่บอกให้สังคมรับรู้ คงกระทำความดีประดุจปิดทองหลังพระตลอดมา ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนาบุญเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อคณะลูกศิษย์ของ อ.วราห์ นำโดยคุณหลุยส์ จัดพิมพ์หนังสือประวัติวัดโพธิทอง และประวัติพระอาจารย์วราห์ ปุญญวโร รวมทั้งบทสวดมนต์ เพื่อแจกเป็นธรรมทาน และให้ผมพูดถึงอาจารย์วราห์ในความรู้สึกของผม ผมก็เลยถือโอกาสนี้สดุดี อาจารย์วราห์ด้วยความรู้สึกที่ดีว่า พระสงฆ์อย่างอาจารย์วราห์ในปัจจุบันนั้นหายากนัก เพราะท่านทำดีโดยไม่โอ้อวด สอนคนทั่วไปไม่ให้ยึดติดกับโลกธรรมจะได้ไม่เป็นทุกข์ เวลาเป็นทุกข์ไปกราบท่านแล้วก็ได้ความสบายใจกลับมาทุกครั้ง

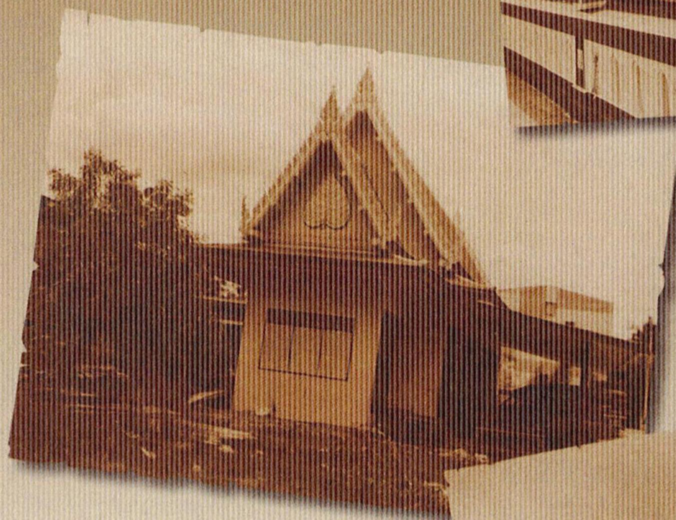
ทุกวันนี้พระดีพระแท้หากราบยาก ผมจึงยินดี และอนุโมทนาในกุศลของคณะลูกศิษย์ของท่านอาจารย์วราห์ที่ช่วยกันจัดทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา อย่างน้อยก็ช่วยกันส่งเสริมพระดีให้อยู่คู่ศาสนากันอีกต่อไป ตราบนานเท่านาน

พลตำรวจตรี มนู เมฆหมอก
รองผู้บัญชาการ สำนักงานพิสูจน์หลักฐาน
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

สารบัญ

วัดโพธิทองในอดีต

ประวัติวัดโพธิทอง

วัดโพธิทอง เดิมชื่อว่า วัดทุ่ง สร้างมานานกว่า ๑๐๐ ปี ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าเดิมเป็นที่ของใคร และใครเป็นผู้สร้าง แต่พอจะสันนิษฐานได้จากการบอกเล่าของ หลวงพ่อโอภาสี (พ.ศ. ๒๔๙๘) ว่าคนในตระกูลบุนนาคเป็นผู้สร้าง ทั้งนี้เพราะตระกูลมีที่นา และสวนอยู่ในบริเวณนี้ และได้ให้ชาวเขมรที่อพยพมาจากกัมพูชาเข้ามาทำไร่ และทำนาอยู่ในละแวกคลองเจ้าคุณ ซึ่งต่อมาได้เรียกคลองนี้ว่าคลองเขมร และที่ตั้งของวัดก็คงตั้งอยู่ปลายสุดของสวน และนาที่ชาวเขมรทำอยู่ ส่วนประวัติเมื่อครั้งก่อสร้างนั้นไม่มีบันทึกไว้เป็นหลักฐานแต่อย่างใด

สถานที่ตั้งวัดโพธิทองในปัจจุบัน

ที่ตั้ง : อยู่ปลายคลองบางปะแก้ว ติดคลองลัดขี้เหล็ก และคลองเจ้าคุณ ณ เลขที่ ๖๗ หมู่ ๔ แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร

พื้นที่ของวัด : ปัจจุบันวัดโพธิทองมีพื้นที่ประมาณ ๒๔ ไร่

ลำดับเจ้าอาวาส

ก่อนที่จะมีหลักฐานพระราชทานวิสุงคามสีมา ในปี พ.ศ. ๒๔๕๐ นั้น ไม่มีผู้ใดทราบได้เลยว่าใครเป็นเจ้าอาวาสบริหารวัดแห่งนี้ จนกระทั่งมีพระราชทานวิสุงคามสีมา จึงเป็นหลักฐานขึ้น ดังนั้น เจ้าอาวาสนี้จึงเรียงลำดับได้ดังนี้

๑. **พระอธิการจ่าย** ชาติภูมิอยู่ท่าเรือพระพุทธบาทเป็นหัวหน้าก่อสร้างอุโบสถและเสนาสนะเป็นระเบียบเรียบร้อย

๒. **พระอธิการโก๋** เป็นเจ้าอาวาสต่อจากพระอธิการจ่าย ต่อมาถูกปล้น จึงย้ายไปอยู่ที่วัดสีสุก และมรณภาพที่นั้น

๓. **พระอธิการขำ** เป็นพระอธิการอยู่ขณะหนึ่ง ต่อมาได้ลาสิกขาบท

๔. **พระอธิการหลิม ขวัญบัว** ชาติภูมิอยู่บ้านบางมด เขตราษฎร์บูรณะ ได้เป็นพระอธิการเมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๗ และมรณภาพเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปีพ.ศ. ๒๔๘๘

๕. **พระครูพินิจธรรมคุณ (แจ้ว ขวัญบัว)** เป็นหลานพระอธิการหลิม เป็นเจ้าอาวาสตั้งแต่ ปีพ.ศ. ๒๔๘๙ และมรณภาพเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๘

๖. **พระครูสุวรรณโพธิ (สำราญ โกวิทปญฺโญ)** มีชาติภูมิ บ้านเลขที่ ๒๗ หมู่ ๕ ตำบลบางมด เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ เป็นเจ้าอาวาสตั้งแต่วันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๓

๗. **พระครูวิศิษฏ์พิทยาคม (วราห์ ปุญฺญวโร)** มีชาติภูมิบ้านเลขที่ ๗๒๘/๒ แขวงบางปะกอก เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ ดำรงตำแหน่ง เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง ตั้งแต่วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔-ปัจจุบัน

ศาสนกิจที่สำคัญของพระครูวิศิษฏ์พิทยาคม (วราห์ ปุญญวโร)

๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๓๓ ได้กราบอาราธนาทูลเชิญเสด็จ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมมหาสังฆปริณายก เป็นองค์ประธานเททองหล่อพระ ๕ องค์ ดังนี้

-พระพุทธคุณากรบวรศาสดา

-พระพุทธสุวรรณโพธิ

-พระมหาสิวลีเถระ

-พระพุทธมงคลมหาศาสดา

-องค์เทพพญามุจลินทร์นาคราช

๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ ได้กราบอาราธนาทูลเชิญเสด็จ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมมหาสังฆปริณายก เป็นองค์ประธานเททองหล่อพระร่วงโรจนฤทธิ์ ๒ องค์ และประดิษฐานไว้ที่วัดโพธิทอง

๔ เมษายน ๒๕๓๗ ได้ทูลเชิญเสด็จ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร เป็นองค์ประธานเปิดตึกกรรมฐาน ณ วัดโพธิทอง

ตำแหน่งทางคณะสงฆ์

๒๐ ธันวาคม ๒๕๓๗	ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ผู้ช่วยเจ้าอาวาส วัดโพธิทอง
๑๕ มีนาคม ๒๕๔๓	ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง รักษาการแทน เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง
๒๙ พฤษภาคม ๒๕๒๕	ได้รับตราตั้งพระกรรมวาจาจารย์ จากท่านเจ้าประคุณ สมเด็จพระมหาธีราจารย์ เจ้าคณะใหญ่หนกลาง วัดชนะสงคราม
๕ พฤษภาคม ๒๕๔๔	ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง

สมณศักดิ์

๗ มีนาคม ๒๕๓๓	ได้รับเมตตาจากพระเดชพระคุณ พระเทพโสภณ เจ้าคณะภาค ๓ แต่งตั้งเป็นฐานานุกรมที่ "พระครูสมุห์"
๖ เมษายน ๒๕๓๔	ได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณ พระธรรมราชานุวัตร เจ้าคณะภาค ๓ แต่งตั้งเป็นฐานานุกรมที่ "พระครูธรรมธร"
๔ เมษายน ๒๕๓๗	ได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณ พระเทพเมธี เจ้าคณะกรุงเทพมหานคร แต่งตั้งเป็นฐานานุกรมที่ "พระครูปลัด" วราห์ ปุญญวโร
๗ พฤษภาคม ๒๕๓๗	ได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณ พระธรรมราชานุวัตร เจ้าคณะภาคแต่งตั้งเป็นฐานานุกรมที่ "พระครูวินัยธร"

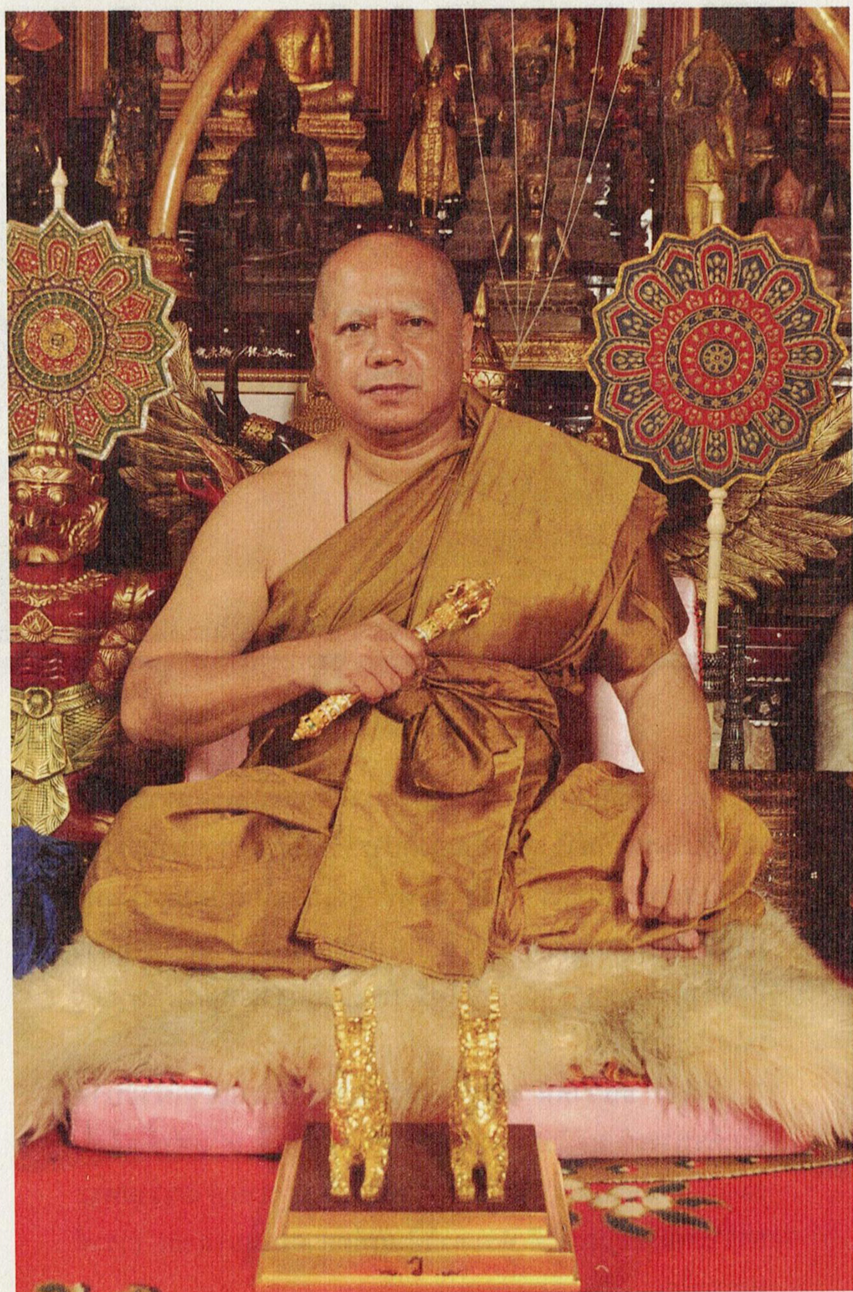

รางวัลพระราชทาน

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๔๕ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จเป็นองค์ประธานพิธีพระราชทานรางวัล "เสาเสมาธรรมจักร" ในฐานะผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา ประเภทบุคคลดีเด่น ด้านสงเคราะห์ประชาชน ได้รับการแต่งตั้งพระเดชพระคุณธรรมโมลี แต่งตั้งเป็นฐานานุกรมที่พระครูปลัดปัญญาวัฒน์

๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ แต่งตั้งเลื่อนสมณศักดิ์พัดยศเป็นพระครูสัญญาบัตรเทียบผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวงชั้นเอก ที่ พระครูวิศิษฏ์พิทยาคม ทผจล.ชอ. (วราห์ ปุญญวโร)

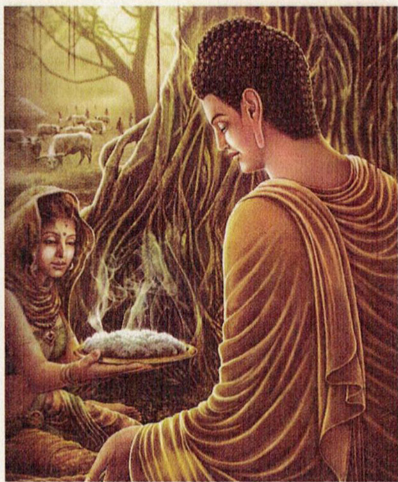

พญานาคในตำนานพุทธศาสนา อยู่คู่กันมาแต่ปางบรรพ์

"...แม้เลือดเนื้อในกายเราจะเหือดแห้งไป หมดสิ้นเหลือแต่หนัง เอ็น กระดูกก็ตาม หากเรายังมิได้บรรลุพระธรรมอันประเสริฐสุด เราจะไม่ลุกขึ้นจากบัลลังก์นี้..."

นั่นคือความตั้งใจอันเด็ดเดี่ยวที่เจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศได้อธิฐานในคืนสุดท้ายก่อนบรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้า ณ บัลลังก์แก้วริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ก่อนที่พระพุทธเจ้าของชาวพุทธจะได้ตรัสรู้ธรรมอันประเสริฐนั้น มีเรื่องราวที่เกี่ยวพันกับพญานาคราชเอาไว้ด้วย แสดงให้เห็นว่าพญานาคกับพุทธศาสนามีความเกี่ยวพันกันมาหลายกัปหลายกัลป์ แม้ในสมัยพระพุทธเจ้าของเราชาวพุทธ พระองค์นี้ก็เช่นเดียวกัน คือ

วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ก่อนพระพุทธเจ้านิพพาน ๔๕ ปี **นางสุชาดา** ธิดาของคหบดีผู้หนึ่งในหมู่บ้าน ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม นางได้ตั้งจิตปณิธานบูชาเทพารักษ์

นางสุชาดาถวายข้าวมธุปายาส แด่เทวดาตามความเข้าใจของนาง

ขอให้นางได้สามีที่มีตระกูลเสมอกัน และขอให้ได้บุตรคนแรกเป็นชาย ครั้งนางได้สามีและบุตรสมปรารถนา นางจึงคิดที่จะแก้บน ตามที่ได้ตั้งจิตปณิธานบูชาเทพารักษ์

เมื่อครั้งเจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ เดินทางมาถึงตำบลอุรุเวลาเสนานิคม ณ หมู่บ้านที่นางสุชาดาพักอาศัย ทรงประทับอยู่ใต้ต้นไทรใกล้หมู่บ้าน พระองค์ทรงมีพระวรกายเปล่งปลั่งสมลักษณะมหาบุรุษ

นางปุณณทาสี หญิงรับใช้ที่สนิทของนางสุชาดา ได้รับคำสั่งให้ออกไปทำความสะอาดที่โคนต้นนิโครธพฤกษ์ เพื่อจัดเป็นที่ตั้งเครื่องสังเวยเทพารักษ์ เมื่อนางพบเจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ จึงเข้าใจผิดคิดว่าพระองค์เป็นเทวดา เป็นเทพารักษ์ จึงรีบกลับเรือนรายงานความกับนางสุชาดา

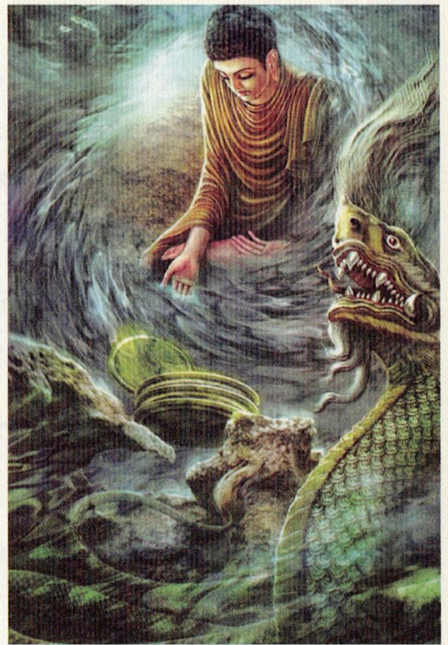
นางสุชาดาทราบความตามหญิงรับใช้ มีความปลาบปลื้มยิ่ง รีบนำข้าวมธุปายาสที่ได้เตรียมไว้ใส่ในถาดทองหนึ่งใบจนเต็ม และปิดด้วยถาดทองอีกหนึ่งใบห่อหุ้มด้วยผ้าทองบริสุทธิ์ ทูลขึ้นเหนือเศียร รีบมุ่งไปยังต้นไทรที่นางเข้าใจว่ามีเทวดาหรือเทพารักษ์ลงมาจากต้นไทร

เมื่อนางเดินทางมาถึงต้นไทร ได้พบกับมหาบุรุษงามด้วยรัศมีตามที่หญิงรับใช้รายงาน นางรีบนำถาดข้าวมธุปายาสถวายด้วยความเคารพ ขณะนั้นบาตรดินอันเป็นทิพย์ซึ่งฆฏิการพรหมถวายตั้งแต่วันแรกที่ทรงบรรพชาอันตรธานหายไป นางสุชาดาจึงกราบทูลถวายข้าวมธุปายาสพร้อมถาดทอง เมื่อนางสมปรารถนาแล้ว จึงถวายบังคมลากลับเรือนด้วยความสุขใจ

เจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ ทรงลุกจากที่ประทับ ถือถาดทองเสด็จไปยังฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ประทับบ่ายพระพักตร์สู่บุรพาทิศ ทรงปั้นข้าวมธุปายาสเป็นก้อนๆ ได้

“ด้วยแรงอธิฐาน ถาดทองได้ลอยทวนกระแสน้ำไปไกลถึง ๘๐ ศอก จนถึงวังน้ำวน ถาดทองนั้นจมดิ่งลงสู่นาคพิภพ แห่งพญากาฬนาคราช”

๔๙ ก้อน เสวยจนหมด แล้วทรงถือถาดทองลงสู่แม่น้ำ อธิฐานเสี่ยงทายบารมีว่า ถ้าตัวเราจะได้ตรัสรู้ในพระปรมาภิเสกสัมโพธิญาณแล้ว ขอให้ถาดนี้จงลอยทวนกระแสน้ำขึ้นไป

ด้วยแรงอธิฐาน ถาดทองได้ลอยทวนกระแสน้ำไปไกลถึง ๘๐ ศอก จนถึงวังน้ำวน ถาดทองนั้นจมดิ่งลงสู่นาคพิภพ แห่ง**พญากาฬนาคราช** รวมกับถาดอีก ๓ ใบของอดีตพระพุทธเจ้าใน**ภัทรกัป** (การอุบัติของพระพุทธเจ้าในโลกนี้มี ๕ พระองค์ คือ **พระกกุสันธะ พระโกนาคมน์ พระกัสสปะ พระสมณโคดม** (พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน) และ**พระศรีอาริยเมตไตรย**

พญากาฬนาคราชหลับมาตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าในอดีต จะตื่นทุกครั้งที่ได้ยินเสียงถาด พอได้ยินเสียงถาดทองกระทบกัน ก็รู้ได้ว่าพระพุทธเจ้าองค์ใหม่เกิดแล้วในโลก จึงตื่นขึ้นพร้อมกับรำพึงว่า **“เมื่อวานนี้พระชินสีห์ (พระกัสสปะพุทธเจ้า) อุบัติในโลกพระองค์หนึ่งแล้ว บัดนี้บังเกิดขึ้นอีกพระองค์หนึ่งแล้ว”** เมื่อกล่าวแล้วลุกขึ้นมากระทำการสักการะพระพุทธเจ้าพระองค์นี้ แล้วจึงเข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์ต่อไปเพื่อรอพระพุทธเจ้าองค์ใหม่มาตรัสรู้

เจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ เสด็จไปยังโคนต้นโพธิ์ทางทิศตะวันออก มีคนหาบหญ้าผู้หนึ่งชื่อ **โสตถิยะ** หาบหญ้าผ่านมา เกิดเลื่อมใสศรัทธาในพระลักษณะที่

งามสง่าของเจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ จึงน้อมถวายหญ้า ๘ กำ

เจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ ทรงประทับใต้ร่มไม้อัสัตถ ทรงอธิฐานว่าถ้าอาตมาจะได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว ขอจงเกิดเป็นรัตนบัลลังก์แก้วขึ้นรองรับพระสัพพัญญุตญาณในที่นี้ ทันใดนั้นบัลลังก์แก้วอันวิจิตรก็บันดาลผุดขึ้นสมประสงค์

เจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ ทรงขึ้นประทับบนบัลลังก์แก้ว ขัดสมาธิ ผินพระพักตร์ไปยังปราจินทิศ ก่อนทำความเพียรทรงตั้งสัตยาธิษฐานในพระทัยว่า **แม้เลือดเนื้อในกายเราจะเหือดแห้งไปหมดสิ้นเหลือแต่หนัง เอ็น กระดูกก็ตาม หากเรายังมิได้บรรลุพระธรรมอันประเสริฐสุด เราจะไม่ลุกขึ้นจากบัลลังก์นี้**

เจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ ทรงบำเพ็ญสมาธิให้เกิดในพระทัย เรียกว่าการเข้า **"ฌาน"** เพื่อให้บรรลุ **"ญาณ"** จนเวลาผ่านไปถึง

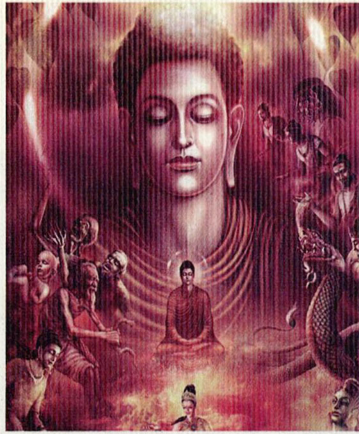
ยามต้น : ทรงบรรลุ **"ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ"** คือ ทรงระลึกชาติในอดีตทั้งของตนเองและผู้อื่น

ยามสอง : ทรงบรรลุ **"จุตูปปาตญาณ"** คือการแจ้งการเกิดและดับของสรรพสัตว์ทั้งหลาย

ยามสาม : ทรงบรรลุ **"อาสวักขยญาณ"** คือ รู้วิธีกำจัดกิเลสด้วย อริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

ในปฐมยาม ทรงบรรลุปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกถึงอดีตชาติที่พระองค์ทรงเกิดมาแล้วได้ทั้งสิ้น ทรงระลึกย้อนหลังไปถึง ๔ อสงไขย ๑ แสนมหากัป

ในมัชฌิมยาม ทรงบรรลุจุตูปปาตญาณ หรือ ทิพยจักษุญาณ สามารถหยั่งรู้การเวียนว่ายตายเกิดของเหล่าสรรพสัตว์อื่นได้หมด เปรียบประหนึ่งผู้ยืนบนปราสาทอันตั้งตระหง่านอยู่ระหว่างกลางถนน ๔ แพร่ง สามารถมองเห็นมนุษย์ และสัตว์ทั้งหลายเมื่อ นั่ง ยืน เดิน เข้าออกจากเรือน หรือระหว่างสัญจรไปตามวิถีแห่งทาง ๔ แพร่ง

ในปัจฉิมยาม ทรงบรรลุอาสวักขยญาณ ทรงพระปรีชาสามารถทำอาสวกิเลสทั้งหลายให้ดับสิ้นไป จนได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ คือ ญาณอันประเสริฐอันเป็นเครื่องตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครั้งย่ำรุ่งทรงเกิดปัญญาหยั่งรู้ในธรรมที่สิ้นไปแห่งกิเลสทั้งหลาย ทรงเปล่งอุทานดังเช่นพระพุทธเจ้าทั้งปวงว่า

"เราแสวงหานายช่างผู้สร้างเรือน คือ ตัณหา เมื่อไม่พบ ได้ท่องเที่ยวในสงสารวัฏไม่รู้ต่อกี่ชาติ การเกิดบ่อยๆ เป็นทุกข์..."

"ดูกรนายช่าง เราพบท่านแล้ว ท่านจักสร้างเรือนแก่เรามิได้อีก โครงสร้างเรือนของท่านเราได้ทำลายลงแล้ว ยอดเรือน คือ อวิชชาเราก็กำจัดเสียสิ้น จิตของเราบรรลุพระนิพพานถึงความสิ้นไปแห่งตัณหาทั้งหลายแล้ว จักปรุงแต่งมิได้อีก..."

เจ้าชายสิทธัตถะในสมณเพศ ทรงตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในคืนวันเพ็ญกลางเดือน ๖ หรือวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ หรือ **วันวิสาขบูชา** ซึ่งขณะนั้นพระองค์มีพระชนมายุได้ ๓๕ พรรษา

และนี่คือ สิ่งที่พวกเราชาวพุทธได้ศึกษา และเรียนรู้กันมาหลายชั่วอายุคน และมีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกซึ่งย่อมแสดงว่า พญานาคนั้นมีอยู่จริง แต่เป็นเรื่องอาจินไตยที่กรรมของแต่ละบุคคลจะส่งให้ไปได้พบกับพญานาคหรือไม่ แล้วแต่บุพกรรมดั้งเดิมที่เคยสร้างสมก่อภพก่อชาติกันมา เหมือนดังเรื่องราวของ **พระอาจารย์วราห์ ปุญญวโร** ที่จะเล่าดังต่อไปนี้

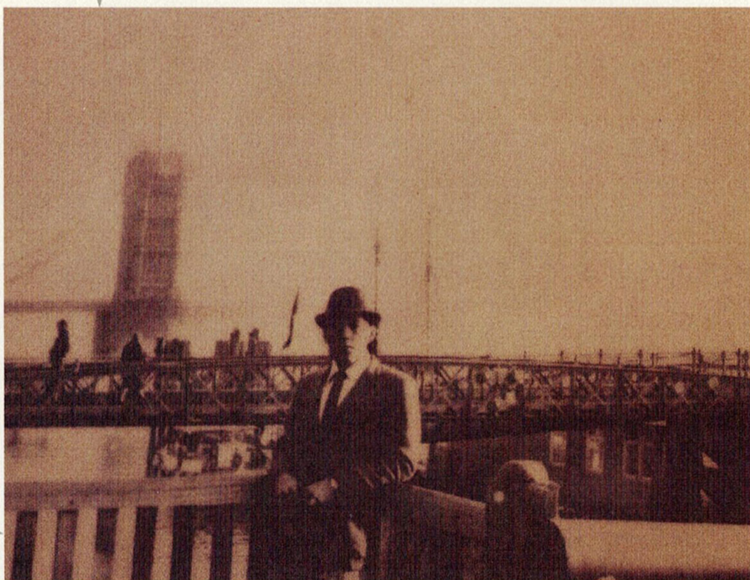

พระอาจารย์วราห์ ปุญญวโร เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง บางมด

กำเนิดความเป็นมา ของ อ.วราห์ ในวันนี้

กัปตันเรือเดินสมุทรชาวภารตะ บรรทุกผ้ามาเต็มลำเรือบ่ายหน้าจากประเทศอินเดียสู่สยามประเทศ ท่านผู้นี้มีความเชี่ยวชาญชำนาญนักในวิชาดาราศาสตร์ และโหราศาสตร์ และด้วยบุพเพสันนิวาสแต่ปางบรรพ์ กัปตันหนุ่มจึงได้พบรักกับสาวลูกครึ่งไทยจีน ธิดาของ เจ้าพระยานครสวรรค์ แห่งปากน้ำโพ ท่านทั้งสอง คือ โยมปู่ และโยมย่านกแก้วของอาตมานั่นเอง

พยานรักของท่านทั้งสองเป็นบุตรชาย ชื่อว่า **สำราญ วรลักษณกิจ** ซึ่งก็คือโยมพ่อของอาตมา ท่านได้รับการถ่ายทอดวิชาดาราศาสตร์ โหราศาสตร์ และเป็นกัปตันนักเดินเรือที่เอกอุหาญกล้ามาจากโยมปู่ และได้พบรักกับสาวสวนส้มบางมดที่ชื่อ **มาลี** ซึ่งท่านก็คือโยมแม่ของอาตมา

โยมพ่อ "สำราญ วรลักษกิจ" กัปตันนักเดินเรือ

ด้วยบุพเพสันนิวาสลิขิต โยมพ่อกับโยมแม่ได้ครองคู่ใช้ชีวิตร่วมกัน จนกระทั่งมีเหตุการณ์เหนือธรรมชาติเกิดขึ้นในนิมิตของโยมแม่ คืนนั้น ท้องฟ้าสิ้นแสงดาว มีเพียงดวงไฟสองดวงเปล่งประกายรัศมีโชติช่วงเหนือฟากฟ้า ดวงหนึ่งเป็นสีม่วง ดวงหนึ่งเป็นสีเหลือง ดวงไฟทั้งสองได้พุ่งมาตกที่หลังบ้าน ณ คลองบางปะแก้ว

นิมิตของโยมแม่สอดคล้องกับนิมิตของโยมปู่ในคืนหนึ่งที่ท่านได้กล่าวไว้ว่า

"พระรามจะมาจุติยังโลกมนุษย์"

ก่อนหน้านิมิตมหัศจรรย์โยมปู่ท่านเพิ่งซื้อภาพพระนารายณ์อวตารมาจากประเทศอินเดีย และได้มอบไว้ให้กับโยมแม่มาลีเพื่อเป็นสิริมงคลของชีวิต พร้อมกับกล่าวว่า

"มาลี...ฉันมอบให้เธอ ถ้าเธอจะมีลูก ซึ่งเป็นหลานของฉัน ลูกของเธอ จะเป็นผู้ชายนะ" ท่านทายทัก ตามวิชาโหราศาสตร์ที่ท่านชำชอง

เมื่ออาตมาอยู่ในท้องโยมแม่จนครบทศมาส วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๐๔ โยมแม่มีอาการเจ็บท้อง ความวุ่นวายของคนในบ้านเกิดขึ้น พอตั้งสติได้ก็รีบนำโยมแม่ส่งโรงพยาบาลให้อยู่ในความดูแลของแพทย์

นารายณ์อวตารทั้ง ๑๐ ปาง

ขณะนั้นโยมพ่อนำเรือเดินสมุทรเข้าเทียบท่าแดนสยาม พอกลับมาถึงบ้าน ทราบข่าวว่าเมียรักอยู่โรงพยาบาลใกล้คลอด ก็รีบรุดมาที่โรงพยาบาลทันที และได้พบหน้าลูกชายซึ่งก็คืออาตมา ของขวัญอันล้ำค่าจากสวรรค์ที่เป็นไปตามคำทำนายทายทักของโยมปู่

คืนนั้นโยมพ่ออยู่ดูแลโยมแม่ที่โรงพยาบาล ในขณะที่โยมพ่อเผลอหลับ อยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่น มีเสียงของใครบางคนแว่วล่องลอยมาตามสายลม กระซิบที่ข้างหูโยมพ่อว่า

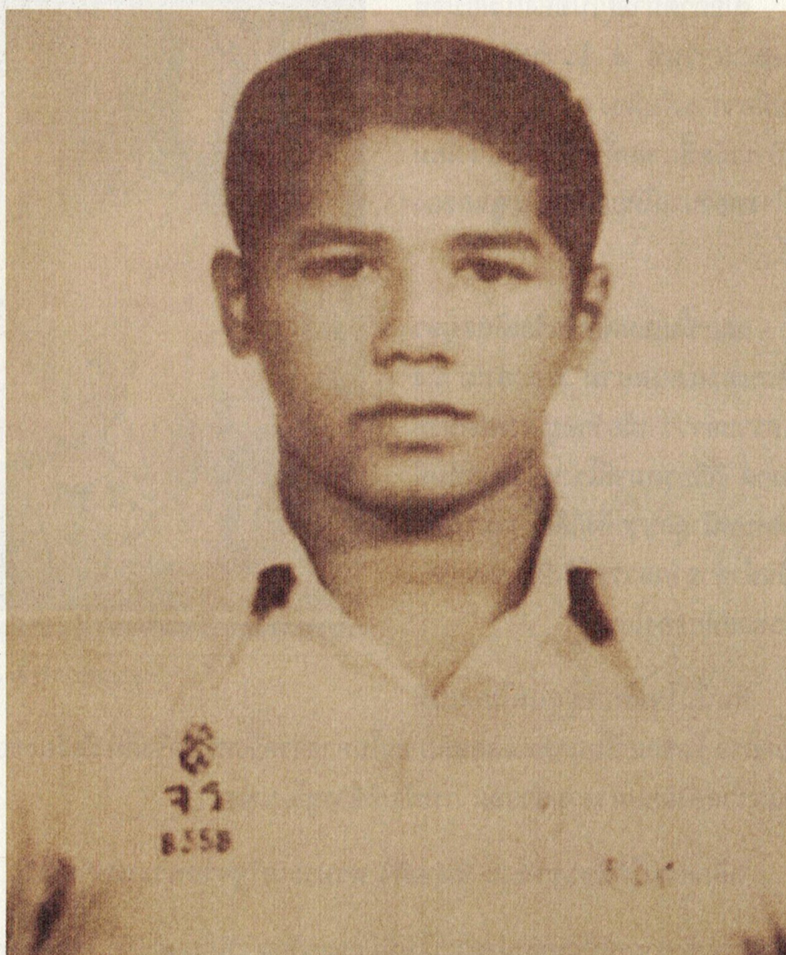
"เด็กคนนี้ให้ชื่อวราห์นะ หมายถึง พรประเสริฐจากพระนารายณ์"

อรุณรุ่งยามเช้าโยมพ่อนำความในนิมิตมาปรึกษากับโยมปู่ เมื่อโยมปู่ท่านทราบเรื่อง ท่านกล่าวติดตลกกับโยมพ่อว่า

"วราห์ ถ้าตัดตัวการันต์ออกไป แปลว่าหมู ฉันไม่กินลูกแกหรอก"

ในจิตของโยมปู่ ท่านหมายถึง **"วราหะ"** ที่หมายถึง **"หมู"** ๑ ใน ๑๐ ปางอวตารของพระนารายณ์นั่นเอง

อาตมามีพี่น้องร่วมอุทร ๘ คน เป็นชาย ๗ คน หญิง ๑ คน อาตมามีโยมน้องคนหนึ่ง ใบหน้าละม้ายคล้ายอาตมามาก ใครที่ไม่คุ้นเคยเราทั้งสองมักจะสับสนจำผิดจำถูกอยู่เสมอ อาตมาผู้พี่มีชื่อว่า **ปอม** ส่วนโยมน้องของอาตมามีชื่อว่า **ปุ้ย**

วัยเยาว์ เมื่อครั้งศึกษาเล่าเรียน

ดวงไฟประกายรัศมีโชติช่วงสองดวงที่ปรากฏขึ้น และตกที่หลังบ้าน คลองบางปะแก้วในนิมิตของโยมแม่ ดวงไฟสีม่วง คือ อาตมา ส่วนดวงไฟสีเหลืองคือปุ้ย โยมน้องของอาตมา ความจริง...ดวงไฟทั้งสองดวงควรได้ส่องประกายรัศมีให้โชติช่วงไปพร้อมกัน น่าเสียดาย...ที่ดวงไฟสีเหลืองกลับริบหรี่สิ้นแสงก่อนเวลาอันควร

โต๊ะอิหม่ามได้เคยกล่าวกับโยมพ่อและโยมแม่ว่า พี่น้องร่วมอุทรที่มีหน้าตาเหมือนกัน ต้องให้ทารกแยกกันอยู่ หากใช้ชีวิตร่วมกัน จะต้องมีอันเป็นไปไม่คนใดก็คนหนึ่ง เหตุนี้อาตมาจึงต้องไปศึกษาเล่าเรียนที่โรงเรียนสตรีไทยมุสลิมที่บ้านใหม่ฝั่งพระนคร และย้ายมาศึกษาต่อที่โรงเรียนเซนต์หลุยส์ โดยมีโยมย่านกแก้วเป็นผู้ดูแล

ภาพที่ระลึกกับบุพการีโยมแม่ "มาลี"

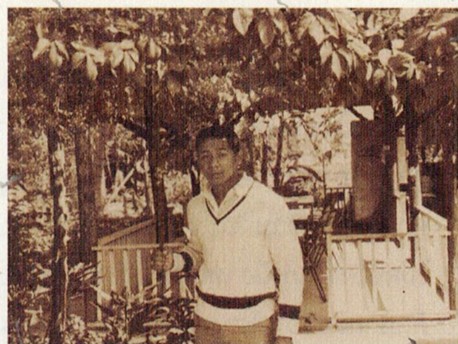
โยมแม่เป็นชาวไร่ชาวสวน ไม่อยากให้ลูกลืมคลองลืมสวน ในรอบ ๑ ปี โยมแม่จะมารับอาตมากลับมาที่คลองบางปะแก้ว เพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตชาวคลองชาวสวน

ขณะนั้นอาตมาอายุประมาณ ๑๐ ปี อาตมามักจะชวนโยมน้องที่ชื่อปุ้ยไปเล่นที่ใต้ต้นสะเดาหลังบ้านทรงไทย ริมคลองบางปะแก้ว หน้าบ้านจะมีบันไดทอดยาวลงมาใกล้กับคลอง ที่หน้าบ้านจะมีแพไม้ไผ่ ๒ แพ เมื่อยามที่สายน้ำเคลื่อนไหวก่อเป็นเกลียวคลื่นแพไม้ไผ่ทั้ง ๒ จะพริ้วไหวโคลงเคลงไปมา ยิ่งมีเรือฝรั่งของโรงแรมโอเรียลเต็ลที่มาจากท่าวาสุกรี สายน้ำจะก่อตัวเป็นคลื่นใหญ่ซัดสาดแพไม้ไผ่ทั้ง ๒ ให้โคลงเคลงคล้ายจะพลิกคว่ำไปมาก็หลายครั้งหลายหน

วันนั้นอากาศเย็นสบาย อาตมาชวนโยมน้องไปซุกซนเหมือนเช่นเคย และได้พบกับชายชราผู้หนึ่ง รูปร่างลักษณะภายนอกเหมือนผู้ถือศีลบำเพ็ญพรต เดินเข้ามาหาเราทั้งสองแล้วพูดว่า

"เธอทั้งสอง ถ้าพรุ่งนี้เจอสัตว์ตัวใดตัวหนึ่งเป็นสีทอง ห้ามไปฆ่า ไปตีมันนะ"

สองคนพี่น้องได้แต่รับฟัง แล้วไปซุกซนตามเดิม พอวันรุ่งขึ้นสองพี่น้องก็ลืมสิ้นคำเตือนของชายชรา ออกหาความสำราญตามประสาเด็ก และได้พบกับพญากิ้งก่าสีทอง ด้วยผลกรรมแต่ปางก่อนหรือชะตาฟ้าลิขิตไม่ทราบได้ โยมน้องของอาตมาไล่ตีพญากิ้งก่าสีทองอย่างสนุกสนาน จนวิญญาณหลุดออกจากร่าง อาตมาจึงนำร่างที่ไร้วิญญาณนั้นโยนเข้ากองไฟ แล้วไปซุกซนตามเดิม

รูปทรัพย์ที่มากล้น

ผลกรรมที่ได้ทำไว้ไล่ล่าตามติดในเวลาไม่ถึง ๑ ชั่วโมง อาตมาและโยมน้องเดินมาถึงแพไม้ไผ่หน้าบ้านทรงไทย และได้พบกับความมหัศจรรย์ที่ไม่เคยพบมาก่อน เมื่อเราทั้งสองเห็นฝูงมัจฉาจำนวนมากมาเวียนว่ายที่แพไม้ไผ่ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยปรากฏเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน

เราทั้งสองไปที่แพ จับปลาอย่างสนุกสนาน พลัน! มีเรือฝรั่งแล่นผ่านมาด้วยความเร็ว ทำให้แพไม้ไผ่โคลงเคลงไปมา ร่างของสองพี่น้องดำดิ่งลงในห้วงธาราทันที

ภาพของโยมน้องค่อยๆ เลือนหายห่างออกไปไกลทุกที อาตมามิอาจทำอะไรได้ จนหมดสติไป และมาฟื้นอีกทีที่ใต้ต้นไทรใหญ่ห่างจากแพหน้าบ้านทรงไทยร้อยกว่าเมตร

ชาวบ้านที่มาพบอาตมา รีบนำอาตมากลับมาที่เรือนและแจ้งเรื่องให้โยมตาของอาตมาทราบ เมื่อท่านทราบเรื่อง ท่านรีบออกค้นหาติดตามหลานรักอีกคนทันที แต่...ทุกอย่างสายไปเสียแล้ว ร่างของโยมน้องไร้ลมหายใจ และถูกนำไปฝังไว้ที่สุเหร่าตามพิธีศาสนาดั้งเดิมของโยมพ่อ

นี้คือการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ครั้งหนึ่งของอาตมา

อย่างที่อาตมาได้กล่าวไปแล้วว่า ในทุก ๑ ปี โยมแม่จะพาอาตมามาเรียนรู้วิถีชีวิตชาวไร่ชาวสวน ที่คลองบางปะแก้ว และจะพาอาตมามากราบโยมย่านกแก้วที่ฝั่ง

พระนครอยู่เสมอไม่เคยขาด

บ้านของโยมย่านกแก้วที่ฝั่งพระนคร จะปลูกผลหมากรากไม้ไว้สารพันชนิด มีให้เลือกรับประทานมากมาย เวลานั้นอาตมายังเยาว์นัก และมักจะซุกซนไปตามประสาด้วยความคึกคะนองในวัยเด็กที่ไม่ประสา พอเห็นต้นมะละกอแขกดำออกผลเต็มต้น ก็ไปกระโดดถีบต้นมะละกอแขกดำ พอเหลือบไปเห็นต้นมะยมหวาน ที่ออกผลเต็มต้นก็ไปเขย่าให้ผลมะยมหล่นจากต้น แต่ไม่ได้เก็บกิน!

โยมย่านกแก้วเห็นการกระทำของหลาน ท่านจึงคิดปรามกำราบให้จำ เป็นการตักเตือน เรียกอาตมาเข้ามาสอนสั่งว่า

"นั่นลูกชายสำราญเหรอ! มาหาย่าหน่อย"

"ต้นมะละกอแขกดำเขาก็มีชีวิตเหมือนกับมนุษย์ อยู่ได้ไม่กี่ปีเขาก็ตาย ต้นมะยมหวาน กว่า ๓ เดือนถึงจะให้ผลกินได้ คนจนๆ เขาไม่ได้กินหรอกนะ เธอทำอะไรลงไป มันบาปนะ"

โยมย่านกแก้วท่านมีเอกลักษณ์ประจำตัว คือ สวมใส่แว่นตาสีดำอยู่เป็นประจำ ท่านเรียกเด็กชายปอมเข้าไปใกล้ๆ แล้วใช้ปทุมถันเต้าทองที่เคลื่อนคล้อยตามกาลเวลาตบหน้าเด็กชายปอมเป็นการตักเตือน ขณะนั้นแม้ว่าโยมย่านกแก้วจะมีอายุ ๑๑๒ ปี แล้วก็ตาม แต่ท่านยังมีความจำเป็นเลิศ เพราะท่านถือศีล ๘ ทุกวันพระ ปฏิบัติตนอยู่ในศีล ๕ ครองธรรมไม่เคยขาด

การถือศีล คือ การละเว้นความชั่ว หมั่นทำความดี ทำจิตใจให้บริสุทธิ์ ศีล ๕ ข้อปฏิบัติได้ไม่ยากเลย ข้อ ๑ **ปาณาติปาตา เวรมณี** งดเว้นจากการทำชีวิตสัตว์ให้ตกล่วงไป กล่าวคือ ถ้าเราจ้องจะไปทำร้ายชีวิตสัตว์ ถ้าฆ่าเขาไม่ตายภัยร้ายก็จะมาถึงตน การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นบาป และจะทำให้อายุเราสั้น ข้อ ๒ **อทินนาทานา เวรมณี** งดเว้นจากการถือเอาของที่เจ้าของมิให้ กล่าวคือ การไม่ลักขโมยของผู้อื่น ผู้ที่เป็นคนขี้ลักขี้ขโมยจะเป็นที่รังเกียจของผู้อื่น

ข้อ ๓ **กาเมสุมิจฉาจารา เวรมณี** งดเว้นจากการประพฤติผิดในกาม กล่าวคือ ไม่ประพฤติผิดต่อลูกเมียของผู้อื่น ไปทำให้ครอบครัวเขาแตกแยกเป็นบาปมหันต์จะบั่นทอนชีวิตของตนเอง ข้อ ๔ **มุสาวาทา เวรมณี** งดเว้นจากการกล่าวเท็จ กล่าวคือ คนพูดเพ้อเจ้อ โกหกหลอกลวง ตายไปไม่ดี ทำกิจการใดดวงไม่ส่งเสริมให้เจริญ และข้อ ๕ **สุราเมรยมัชชปมาทัฏฐานา เวรมณี** งดเว้นจากการดื่มสุราเมรัย อันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท และขาดสตินั่นเอง

พบพญานาคทั้ง ๗ ณ พระธาตุพนม

ในช่วงชีวิตที่อาตมาศึกษาเล่าเรียนในรั้วมหาวิทยาลัย อาตมามักจะติดตามอาจารย์ และเพื่อนๆ ไปแสวงบุญตามที่ต่างๆ ครั้งหนึ่ง อาตมาและคณะแสวงบุญได้เดินทางมาที่ พระธาตุพนม จังหวัดนครพนม การเดินทางแสวงบุญในครั้งนี้ทำให้อาตมาได้พบสิ่งมหัศจรรย์อันเหลือเชื่อทีเดียว!!!

ขณะที่อาตมาเดินชมความงดงามรอบบริเวณพระธาตุพนม อาตมาได้ยินเสียงชาวบ้านสวดมนต์อย่างพร้อมเพียง ด้วยน้ำเสียงบริสุทธิ์ไม่เจือปนกิเลส เสียงนั้นช่างไพเราะชวนฟัง ทันใดนั้น! อาตมาได้พบกับบุรุษหนุ่มทั้ง ๗ คน นุ่งขาวห่มขาว ผิวพรรณสะอาดหน้าตาดี มองมาที่อาตมา แล้วเดินจากไปด้วยอาการสงบ เวลานั้นไม่

ทราบด้วยเหตุผลใด อาตมาจึงเดินตามบุรุษทั้ง ๗ ไปที่ท่าน้ำวัดพระธาตุพนม ซึ่งในเวลานั้นทางลงเป็นบันไดไม้ต้องไต่ลงไปอย่างช้าๆ

เมื่ออาตมาเดินตามทัน หนึ่งในบุรุษทั้ง ๗ ได้หันมาสนทนากับอาตมา แล้วถามอาตมาว่ามาจากที่ไหน ชื่ออะไร ซึ่งอาตมาก็ตอบไปตามสัตย์จริงทุกประการ จากนั้นบุรุษทั้ง ๗ ได้บอกชื่อของตนกับอาตมา ซึ่งเป็นชื่อที่ไม่คุ้นหูเลยสำหรับมนุษย์ธรรมดาอย่างเรา

ชื่อของบุรุษทั้ง ๗ มีดังนี้ ชายคนแรก ชื่อ **"สันโท" (พญาสัทโทนาคราชเจ้า)** ชายคนที่สอง ชื่อ **"ศีลวุฒินาโค" (พญาศีลวุฒินาโค)** ชายคนที่สาม ชื่อ **"หิริวุฒินา**

โค" (พญาหิริวุฒินาโค) ชายคนที่สี่ชื่อ **"โอตตัปปะวุฒินาโค" (พญาโอตตัปปะวุฒินาโค)** ชายคนที่ห้า ชื่อ **"พาหสัจจะวุฒินาโค" (พญาพาหสัจจะวุฒินาโค)** ชายคนที่หก ชื่อ **"จาคะวุฒินาโค" (พญาจาคะวุฒินาโค)** และชายคนที่เจ็ด ชื่อ **"ปัญญาเตชุวุฒินาโค" (พญาปัญญาเตชุวุฒินาโค)**

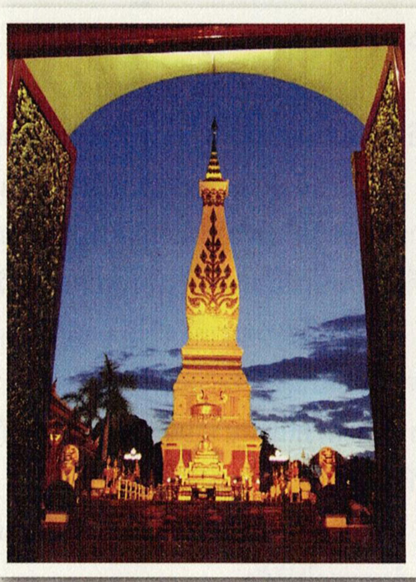
อาตมาและบุรุษทั้ง ๗ สนทนากันอยู่นาน จนคณะอาจารย์เริ่มเป็นห่วง และออกตามหา เมื่อเห็นอาตมายืนอยู่ที่ท่าน้ำวัดพระธาตุพนมต่างก็ตกใจ เพราะเห็นเป็นตาเดียวกันว่าอาตมายืนพูดอยู่เพียงลำพัง แต่ผู้เดียว!

หนึ่งในคณะแสวงบุญถามอาตมาว่า มายืนทำอะไรที่นี่คนเดียว อาตมาตอบว่ากำลังคุยกับเพื่อนใหม่ แต่ไม่มีใครเชื่อ เพราะตาเนื้อของทุกคนเห็นอาตมายืนพูดอยู่เพียงลำพัง และต่างคิดไปว่าอาตมาโดนผีหลอก แต่...ในใจของอาตมาไม่เชื่อว่าเป็นผี

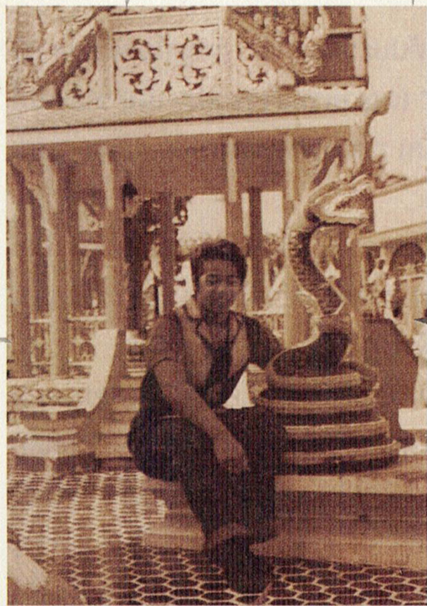
ทางคณะแสวงบุญจึงพาอาตมามาพบกับ **หลวงพ่อพระเทพรัตนโมลี (แก้ว อุทุมมาลา)** ท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดพระธาตุพนม เมื่อแรกพบอาตมารับรู้ได้ด้วยจิตที่สื่อถึงกัน ท่านเป็นผู้ใหญ่ใจดีมีเมตตามาก อาตมาสัมผัสได้ถึงบุญบารมีที่ท่านเพียรสะสมมา เมื่อท่านทราบความตามที่คณะแสวงบุญเล่าให้ฟัง ท่านพูดกับอาตมาว่า

"ฉันอยากเจอ...แต่ทำไมไม่ได้เจอ"

แล้วท่านได้สั่งให้เณรมาช่วยกันจัดหาที่นั่งให้อาตมา ตอนนั้นอาตมาตกใจมาก เพราะกลัวบาป เณรถือว่าเป็นผู้ถือศีล อาตมาได้แต่พูดว่า **"อย่าเลย อย่าเลย! บาปกรม บาปกรรม!"**

ท่านมองอาตมาด้วยความเมตตา และยิ้มเล็กน้อยก่อนจะเฉลยในสิ่งมหัศจรรย์ที่อาตมาได้พบว่า บุรุษทั้ง ๗ ที่อาตมาได้สนทนาด้วยนั้น แท้จริงแล้วคือพญานาค ทั้ง ๗ ที่คุ้มครองพระธาตุพนม น้อยคนนักที่จะมีจิตสื่อถึงพญานาค ทั้ง ๗ นี้ได้ แล้วท่านก็ทำนายทายทักว่า อาตมาจะได้บวชเป็นพระ สืบทอดพระพุทธ

ผูกพันแต่ปางบรรพ์ คู่ภพคู่ชาติ

ศาสนาในกาลภายหน้าต่อไป

"เธออย่ากลับได้ไหม อยู่กับฉันเถอะ" ท่านชวนให้อาตมาค้างคืนอยู่ที่วัด หรืออีกนัยหนึ่ง ท่านอยากให้อาตมาบวช

ในคืนนั้นอาตมา และคณะแสวงบุญขอนอนค้างคืนที่วัด พอตกดึกเงียบสงัดอาตมาได้ยินเสียงสวดมนต์แว่วมาจากแดนไกล เสียงสวดมนต์นั้นไพเราะจับใจ ยากยิ่งจะอธิบายได้ทีเดียว

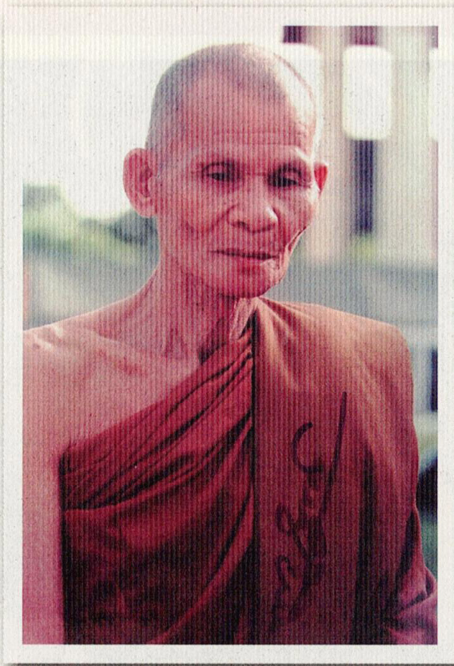
เช้าวันใหม่ พวกเราเหล่าคณะธรรมได้ไปสักการะองค์พระธาตุพนม นำผ้า ๓ สีไปผูกไว้รอบองค์พระธาตุพนม ทุกคนต่างตั้งจิตอธิฐานด้วยอาการสงบ อาตมาปลีกตัวหามุมสงบแล้วตั้งจิตอธิฐานในใจว่า **หากพระธาตุพนมมีความศักดิ์สิทธิ์จริง ขอเห็นปาฏิหาริย์แห่งองค์พระธาตุพนม ด้วยตาเนื้อที่ได้รับมาจากธรรมชาติด้วยเทอญ**

จากนั้นอาตมาก็อธิฐานถึงพระเจ้าของอาตมาในเวลานั้นว่า **"ถ้าพระอัลเลาะห์อิสลามไลลาห์มีจริง ขอให้พระธาตุแสดงฤทธาปาฏิหาริย์ด้วยเทอญ"**

แล้วสิ่งมหัศจรรย์ได้บังเกิดขึ้นเหนือฟากฟ้าพระธาตุพนม จากที่สว่างฟ้าเปิดกลับมืดครึ้มในพริบตา สายฝนโปรยปรายกระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ไม่มีใครตั้งตัวทัน ทุกคนต่างวิ่งวุ่นหาที่หลบฝนกันยกใหญ่

เมื่ออาตมาตั้งสติได้ อาตมามองเห็นองค์พระธาตุพนมเคลื่อนไหวพริ้วไปตามสายลม เป็นภาพที่อาตมาไม่เคยคาดคิดว่าจะได้ประจักษ์แก่สายตา ซึ่งเป็นตาเนื้อจากธรรมชาติ คณะแสวงบุญที่ร่วมเดินทางก็เห็นเป็นประจักษ์แก่สายตาของแต่ละคนเช่นกัน

ภาพที่อยู่เบื้องหน้า ทำให้อาตมาเกิดศรัทธาในพระพุทธศานา น้ำตาอาบสองแก้มอย่างไม่รู้ตัว

หลวงปู่คำพัน โฆสปัญโญ

หลังจากนั้นไม่นาน อาตมาได้เดินทางไปยังพระธาตุพนมอีกครั้ง เพื่ออนุเคราะห์เด็กผู้ยากไร้ อาตมาได้พบกับ **หลวงปู่คำพัน โฆสปัญโญ** (พระสุนทรธรรมากร สมณะศักดิ์ในขณะนั้น) เจ้าอาวาสวัดธาตุมหาชัย จังหวัดนครพนม ท่านได้มาปรากฏกายต่อหน้าอาตมา

กายทิพย์ของหลวงปู่คำพัน ได้สั่งให้อาตมากราบพระธาตุเพื่อความเป็นสิริมงคล แต่...เวลานั้นอาตมาเป็นมุสลิม จะก้มกราบได้อย่างไร จึงกล่าวกับท่านว่า **"ไม่กราบได้ไหม..."**

ท่านกล่าวว่า **"พญาสุบรรณ ท่านมาเยี่ยมนาคแล้ว จำได้ไหมนี่บึงอะไร"**

อาตมาตรึกตรองตามคำกล่าวของท่าน ดวงจิตของอาตมาในเวลานั้นสับสนยิ่งนัก

"นี่คือ...บึงนาคิน" ท่านกล่าว

อาตมาย้อนอดีตชาติไม่ได้

พระอาจารย์วราห์ ปุญญวโร เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง

แรกพบ "พญานาคมุจลินทร์"

ช่วงชีวิตวัยรุ่นของอาตมาเคยล้มป่วย เกือบเอาชีวิตไม่รอด โชคดีที่อาตมาได้พบกับท่านพญานาคมุจลินทร์

อาการในครั้งนั้น อาตมาหายใจไม่สะดวก นอนแน่นิ่งไม่รู้สึกตัว คณะแพทย์ได้ปั้มหัวใจของอาตมาเพื่อยื้อชีวิต และร่วมกันหาทางรักษาอาตมา แต่จนแล้วจนรอด ๕ วันผ่านไปอาตมาก็ยังไม่ฟื้นคืนสติ

ระหว่างที่อาตมานิทราไม่ได้สติ ดวงจิตว่างเปล่าของอาตมาล่องลอยไปไกล และได้พบพระภิกษุสงฆ์รูปหนึ่งมีประกายรัศมีสดใส อาตมาถามพระรูปนั้นว่า

"ผมเดินทางมาไกลหลายวันแล้ว กระหายน้ำมาก พบบ่อน้ำ พอตักน้ำดื่มแต่น้ำไม่ลงคอเลย"

พญานาคมุจลินทร์

ท่านตอบว่า **"รู้ไหมผู้มีบุญ เหตุเป็นเพราะเธอไม่เคยทำบุญใส่บาตรเลยน่ะสิ ไม่เคยอนุเคราะห์คนเลย น้ำที่ดื่มกินไปจึงไม่ลงคอ"**

อาตมาเห็นผู้คนเดินขวักไขว่ไปมามากมาย แต่ไม่ยอมหยุดพูดคุยกัน อาตมาจึงถามพระภิกษุสงฆ์รูปนั้นว่า **"ผู้คนเหล่านั้นเดินกันไปไหน"**

ท่านตอบว่า **"ทางที่เขาเหล่านั้นเดิน ทางนั้นเป็นทางมืด ทางสว่างมีก็เดินไปไม่ได้ เขาทำกรรมชั่วไว้มาก เป็นกรรมที่แก้ไขไม่ได้ ทางเดินนี้มีที่มาที่ไป ถ้าทำไม่ดีก็ไปทางมืด ทางสว่างไสวนี้จะมีเทวดามาคอยรับ คอยชี้แนะ"**

"หยุดอยู่นี่..." ท่านสั่งอาตมา

เวลานั้นอาตมากระหายน้ำมาก อาตมาจึงพูดซ้ำว่า **"หิวน้ำ พอตักน้ำดื่ม ทำไมไม่ลงคอ"**

ท่านจึงตักน้ำให้อาตมาดื่ม อาตมากล่าวขอบคุณท่าน ท่านพูดกับอาตมาว่า

"ไม่คิดที่จะไหว้พระบ้างหรือ"

อาตมาตอบว่า **"ตัวเราเป็นคนครึ่งศาสนา พุทธก็ไม่ใช่ แขกก็ไม่เชิง ทำได้แค่กล่าวขอบคุณเท่านั้น"**

ท่านว่า **"ทำไมไม่คิดว่าฉันเป็นเพียงคนแก่คนหนึ่งเท่านั้นล่ะ เป็นคนแก่ที่ยื่นน้ำให้เธอกิน"** ท่านพูดพลางชี้ไปยังร่างๆ หนึ่ง

"ดูซินั่น...ทางทิศเหนือใครนอนอยู่ สำราญนอนอยู่ ป๋าของเธอนอนอยู่ ป๋าของเธอจะจากไปอีก ๓ เดือนข้างหน้านี้"

ภาพที่อาตมาเห็น เป็นภาพของโยมพ่อสำราญนอนเสียชีวิตอยู่ในเรือเดินสมุทรของญี่ปุ่น อาตมาถามท่านกลับไปว่า **"ท่านจะเสียชีวิตในอีก 3 เดือนข้างหน้าจริงหรือ"**

ท่านว่า **"ในอดีตชาติ ป๋าของเธอฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้มาก เกิดมาชาตินี้จึงมีอายุขัยเพีย ๔๙ ปีเท่านั้น"**

อาตมาต้องการช่วยให้โยมพ่อหลุดพ้นจากความตาย จึงถามท่านไปว่า **"จะทำอย่างไรให้ท่านมีอายุยืนยาว"**

ท่านว่า **"เธอต้องบวช"**

คนครึ่งศาสนาอย่างอาตมา การบวชต่างศาสนาถือเป็นเรื่องใหญ่ อาตมาทำใจรับไม่ได้ในข้อนี้ เพราะถ้าบวช...อาตมาต้องตัดพี่ตัดน้องออกไปหมด

ท่านว่า **"เธอก็มาเป็นพุทธมามะกะสิ"**

ในนิมิตอาตมารับเป็นพุทธมามะกะต่อหน้าพระภิกษุสงฆ์ จากนั้นท่านได้เดินนำหน้าพาอาตมามายังโรงพยาบาลที่อาตมาเข้าทำการรักษา ภิกษุสงฆ์รูปนั้นตบหลังอาตมาเบาๆ เชิงบอกว่าถึงที่หมายแล้ว

แสงสว่างเป็นประกายเจิดจรัสขึ้นต่อหน้าอาตมา พลัน!! พระภิกษุสงฆ์เปลี่ยนร่างกลายเป็นบุรุษผู้งามสง่า ในนิมิตอาตมาเข้าใจว่าท่านเป็นเทพ

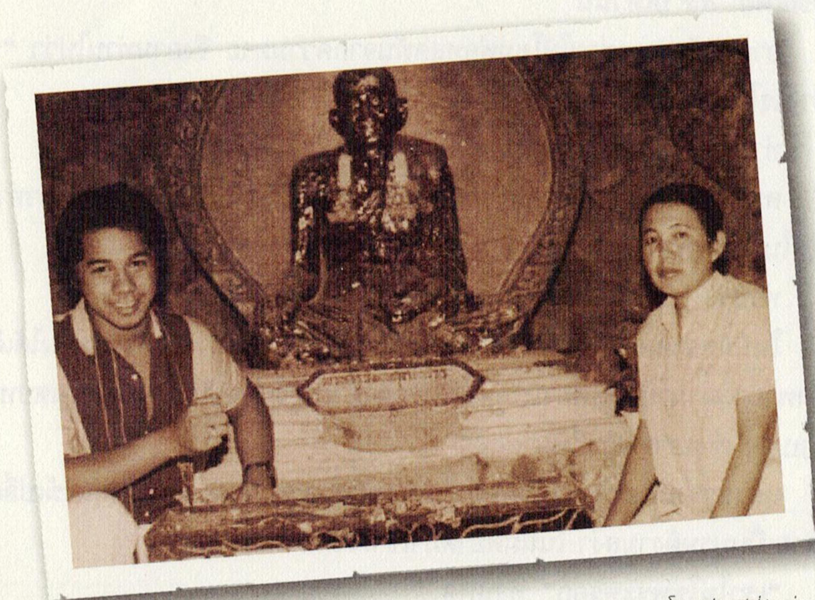
"เราไม่ใช่พระหรอก" ท่านพูดกับอาตมา

"แล้วท่านเป็นใคร ท่านชื่ออะไร" อาตมาถาม

"เราคือพญามุจลินทร์ หรือองค์เทพท้าวนาคบุตรนาคโคดม เราอยู่ในตระกูลวิรูปักษ์ เธอจงจำไว้อย่างหนึ่งว่าเมื่อเธอได้กลับไปแล้ว ขอให้เธอทำแต่ความดีละเว้นความชั่ว ประพฤติตนในศีลครองธรรม

มนุษย์ทุกคนล้วนมีกิเลส เจ้าตัวกิเลสนี้เป็นตัวอยาก เป็นตัวแห่งความเสื่อม เงินทองนั้นจะมีค่าอย่างยิ่งกับคนจนหรือคนที่ไม่มี ส่วนคนที่ไม่จนนั้น

โยมแม่มาลีที่รักยิ่ง

แสงสว่างที่ชี้นำสู่พระธรรมบริจาคทาน

ไม่รู้คุณค่าของเงินทองว่าเป็นอย่างไร เมื่อเธอได้กลับไปแล้วจงหมั่นทำแต่กรรมดีให้มาก"

ท่านกล่าวกับอาตมาอีกว่า **"รู้ไหมว่าพ่อของเธอจะอยู่ได้อีกกี่ปี พ่อของเธอจะอยู่ได้อีก ๓ ปี จะหมดบุญในวันที่ ๑๓ ธันวาคม เวลาเที่ยง เมื่อครั้งในอดีตชาติเธอเคยใส่บาตรเรา ชาตินี้เธอเกิดมา ฉันขอให้เธอได้บวชเป็นพระนะ"**

พญานาคมุจลินทร์ตบหลังอาตมาเบาๆ มิทันกระพริบตา อาตมารู้สึกได้ว่าเข้าสู่กายหยาบแล้ว และฟื้นคืนสติสู่อ้อมกอดของบิดามารดาอีกครั้ง

อาตมาเล่าความตามนิมิตให้โยมพ่อฟัง ท่านยิ้มให้กับอาตมาด้วยความรักและเมตตา กล่าวด้วยน้ำเสียงของคนที่เข้าใจโลกว่า

"เมื่อลูกกลับมาแล้วอยากทำอะไรก็ทำเถอะ ทุกสิ่งทุกอย่างพระเจ้าเป็นผู้ประทานมาให้ ป๋าได้ลูกของป๋าคืน แค่นี้ป๋าก็ดีใจแล้ว แล้วลูกล่ะ...คิดจะบวชหรือไม่"

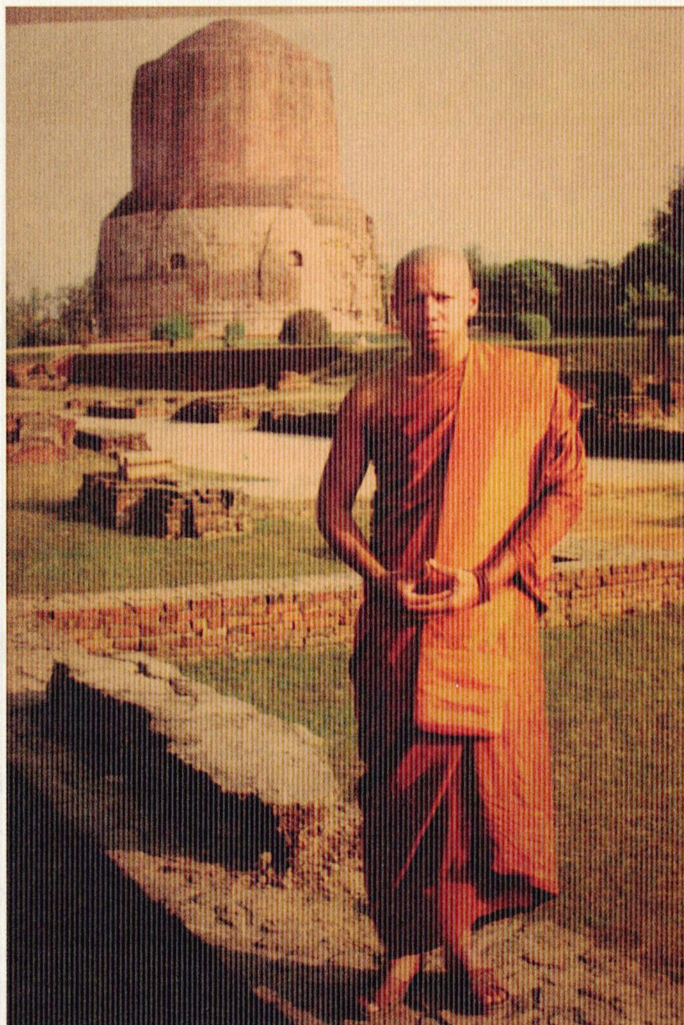
"ไม่คิดบวชครับ ผมอยากเป็นกัปตันเดินเรือท่องเที่ยวรอบโลกเหมือนป๋ามากกว่า" อาตมาบอกความตั้งใจของอาตมากับโยมพ่อไปอย่างนั้น

เจ้ากรรมนายเวรของ "โยมอุ่น"

ความผูกพันระหว่างอาตมากับพญานาคมุจลินทร์เมื่อครั้งอดีต เป็นสายใยแห่งความห่วงหาอาทรยิ่ง ท่านได้มาเตือนอาตมาให้ระวังเทียนแห่งชีวิตของน้องชายที่ชื่อ แต้-ดำรง จะดับมอดสิ้นอายุขัยในวันที่ ๓๑ ธันวาคมของปีนั้น ด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ในเวลาค่ำคืน และถ้าอาตมายังดื้อดึงไม่ยอมเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ น้องชายของอาตมาถึงฆาตแน่!!!

อาตมานำความไปปรึกษากับโยมแม่มาลี ท่านกล่าวกับอาตมาว่า **"พระเจ้ามาก่อน...หรือพ่อแม่มาก่อน"**

แสวงธรรม ณ แดนพุทธภูมิ

อาตมาเป็นมุสลิมหากบวชในศาสนาอื่นต้องตกนรก แต่เมื่อไตร่ตรอง นำสำนึกบุญคุณของพ่อแม่เป็นที่ตั้ง อาตมาจึงไม่รีรออีกต่อไปที่จะก้าวเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ ในวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๒๘ อุปสมบท ณ อุโบสถวัดโพธิทอง บางมด พระเทพสิทธิเวทิ (สำราญ รตนธมฺโม) เป็นพระอุปัชฌาย์

...ในค่ำคืนของวันที่ ๓๑ ธันวาคม ซึ่งเป็นวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ที่บ้านของอาตมามีการจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ โยมน้องที่ชื่อแต้ก็อยู่ในงานนั้นด้วย

อาตมาวางแผนริบกุญแจรถของโยมน้องเอาไว้ และสอนสั่งเพื่อเตือนสติโยมน้องว่า **"ถ้าออกจากบ้าน เธอจะไม่ใช่คนแล้ว"**

หาเป็นผลไม่....เมื่อโยมน้องออกไปเที่ยวนอกบ้านกับเพื่อนๆ ข่าวร้ายจึงมาเยือนอาตมากับโยมแม่ เมื่อมีผู้ไปพบเหตุรถยนต์ที่โยมน้องกับเพื่อนนั่งไปชนเข้ากับเสาไฟฟ้าข้างทาง สภาพของโยมน้องไม่ต่างอะไรกับคนตาย หน้าแตก เบ้าตาแตก ลมหายใจรวยริน

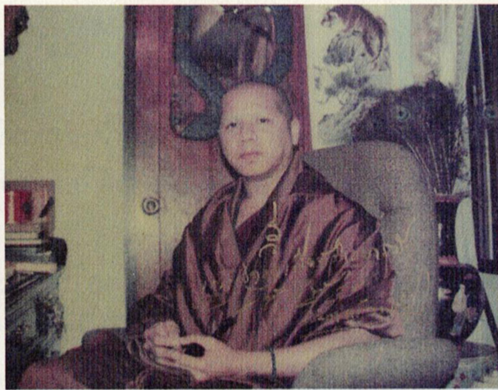
อาตมารีบรุดไปยังโต๊ะบูชา จุดธูปเทียนถึงท่านพญานาคมุจลินทร์ทันที

"...อะไรก็ตามที่ทำให้น้องของผมฟื้น รอดจากความตายได้ ผมจะทำทุกอย่าง ท่านขออะไรผมจะให้..." อาตมายื่นข้อเสนอกับพญานาคมุจลินทร์

เมื่ออาตมาเดินทางมาถึงโรงพยาบาล อาตมาเข้าไปขอร้องคณะแพทย์ให้ช่วยทำการปั้มหัวใจโยมน้องอีกครั้ง แล้วปาฏิหาริย์ได้บังเกิดขึ้น พญานาคมุจลินทร์แสดงอิทธิฤทธิ์ หัวใจของโยมน้องเริ่มเต้นอย่างช้าๆ อาตมาเซ็นต์ใบอนุญาตให้แพทย์ทำการผ่าตัดรักษาทันที

การผ่าตัดเปิดกะโหลกโยมน้องเป็นไปด้วยดี พญานาคมุจลินทร์ได้ทำนายทายทักต่อไปว่า โยมน้องของอาตมาต้องเข้าผ่าตัด 3 ครั้ง และจะรักษาได้โดยการนำน้ำล้างเท้าของอาตมาล้างหน้าตลอด ๒๐ วัน

พญานาคมุจลินทร์ได้กล่าวทวงคำสัญญากับอาตมาว่า "**...ฉันขอเพียงอย่างเดียว ขอให้เธอตั้งจิตปวารณาตนที่อินเดีย ณ พุทธคยาตรงที่มีสระน้ำ และมีต้นมุจลินทร์อยู่ ห้ามนอนใน ๗ วันนี้ และขอให้เธอบวชเป็นพระตลอดชีวิต ห้ามสึก...**"

หลังจากที่อาการของโยมน้องเริ่มดีขึ้น อาตมาต้องทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับพญานาคมุจลินทร์ ในระหว่างที่อาตมาเตรียมตัวเดินทางไปประเทศอินเดีย มีชาวบ้านคนหนึ่งแกชื่อ **อุ่นเรือน** หรือที่ชาวบ้านเรียกแกว่า **ตาอุ่น** บ้านของโยมอุ่นอยู่ถัดไปจากวัดโพธิทองประมาณ ๓ สะพาน โยมอุ่นเป็นคนทำมาหากิน ชอบทำบุญ บริจาคที่ดินให้กับทางวัดอยู่เสมอ แต่แกเป็นคนที่ชอบรับประทานอาหารที่เรียกว่า **"เปิบพิสดาร"** กินทั้งเต่าทั้งตะพาบ ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้มาก ผลกรรมที่ตามโยมอุ่นมา จึงเป็นเรื่องเหลือเชื่อยิ่งนัก!!!

หลังจากที่โยมอุ่นเสียชีวิต ญาติๆ ของโยมอุ่นได้มานิมนต์อาตมาให้ไปรับศพที่บ้าน ปรากฏว่า!!! ภาพที่อาตมาเห็น คือ ภาพของโยมอุ่นนั่งอยู่ที่หน้าบ้าน มีวิญญาณของเต่าและตะพาบวนเวียนมาทวงชีวิตโยมอุ่นเต็มไปหมด

ผลบุญที่โยมอุ่นถวายที่ดินเพื่อบำรุงพุทธศาสนา ส่งผลให้แก่ยังไม่ถึงฆาต แต่... สรรพสัตว์ทั้งหลายที่แกเปิดพิสดาร ต่างอาฆาตมุ่งหวังจะเอาชีวิตให้ตายตกตามกัน อาตมาจึงสวดมนต์ต่ออายุตัดกรรมให้โยมอุ่น และสนทนากับเต่าและตะพาบว่า

"อาตมาขอต่ออายุให้โยมอุ่นเถอะ แล้วอาตมาจะอุทิศบุญกุศลไปให้" จากนั้นอาตมาก็เริ่มสวดมนต์แผ่เมตตาให้เต่า และตะพาบเหล่านั้น

ไม่น่าเชื่อ!!! ทั้งเต่าและตะพาบฟังภาษาคนรู้เรื่อง แถมยังพูดตอบกลับอาตมาว่า

"ครั้งนี้จะปล่อยตาอุ่นไปก่อน แต่ถ้าวันไหนที่เท้าของพระคุณเจ้าไม่เหยียบอยู่บนแผ่นดินไทย วันนั้นบุคคลคนนี้จะหมดอายุขัย" นี่คือคำอาฆาตจากเจ้ากรรมนายเวรของโยมอุ่น

ร่างที่ไร้ลมหายใจเริ่มมีเลือดฝาดที่ใบหน้า ลมหายใจเริ่มเข้าออกช้าๆ โยมอุ่นกลับมาจากโลกแห่งความตาย บรรดาญาติพี่น้องต่างพากันดีใจที่เห็นตาอุ่นฟื้นราวปาฏิหาริย์ แต่...ใครจะรู้บ้าง เจ้ากรรมนายเวรของโยมอุ่นยังคงวนเวียนจ้องอาฆาตโยมอุ่นอยู่ทุกวินาที

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม อาตมาช่วยได้เพียงเท่านี้

อาการของโยมน้องเริ่มดีขึ้นตามลำดับ อาตมาสั่งให้โยมน้องนำน้ำล้างเท้าของอาตมามาล้างหน้าตลอดเวลาที่ทำการรักษาตัว ห้ามเว้นแม้แต่วันเดียว

เมื่ออาตมาหมดห่วงเรื่องโยมน้อง อาตมาก็ออกเดินทางไปประเทศอินเดียกับท่านเลขาฯ **"พระครูจำเริญ"** เพื่อทำตามสัตย์ที่ได้ให้ไว้กับพญานาคมุจลินทร์ เดินทางไปยังพุทธคยา สระมุจลินทร์ ปวารณาตนว่า

"ข้าพเจ้าจะขอบวชเป็นพระ อยู่ในบวรพระพุทธศาสนา ไม่ขอสึก ขอศึกษาปฏิบัติพระธรรม เผยแผ่ศาสนาต่อไป"

อาตมาเข้าสมาธิรวมจิตเพื่อระลึกนึกถึงคุณของพญานาคมุจลินทร์อยู่ที่ริมสระโบกขรณี ในขณะที่อาตมาเข้าสมาธิอยู่นั้น จิตของอาตมาได้ระลึกนึกถึงโยมอุ่นขึ้นมา ตายแล้ว!! นี้อาตมาไม่ได้อยู่ในประเทศไทยเดินทางมาไกลถึงอินเดีย แล้วชีวิตของโยมอุ่นล่ะ!?

อาตมาเป็นห่วงโยมอุ่นมาก เข้าสมาธิอย่างไรจิตก็ไม่นิ่ง พออาตมากลับมาถึงที่พัก อาตมารีบโทรศัพท์ข้ามประเทศไปที่วัดโพธิทองทันที บอกให้พระเณรรีบไปดูโยมอุ่นที่บ้านว่ายังอยู่ดีมีแรงประการใด เสียงจากปลายสายแจ้งข่าวกับอาตมาว่า

"ไม่ต้องไปดูแล้วครับท่าน ตาอุ่นมานอนเป็นศพอยู่ที่วัดแล้ว"

เจ้ากรรมนายเวรไม่ปล่อยตาอุ่นไว้จริงๆ

อาตมานำมาเล่าให้ฟัง เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจ โยมจะได้ไม่เบียดเบียนชีวิตผู้อื่น ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อย่าเห็นว่าชีวิตของผู้อื่นไม่มีค่า แม้ว่าชีวิตเหล่านั้นจะเป็นเพียงสรรพสัตว์ก็ตาม จงดูเรื่องของโยมอุ่นกับเจ้ากรรมนายเวรไว้เป็นบทเรียนสอนใจเถอะโยม

นาคสะดุ้ง

ครั้งหนึ่งอาตมาได้รับกิจนิมนต์ร่วมอธิษฐานจิตในพิธีสร้างพระแห่งหนึ่ง เป็นเหตุให้อาตมาได้พบกับหลวงปู่คำพัน โฆสปัญโญ อีกครั้ง พอท่านเห็นอาตมา ท่านสะดุ้งตกใจเหมือนเห็นอะไรบางอย่างที่ตาเนื้อของคนธรรมดามองไม่เห็น!!!

อดีตชาติของหลวงปู่คำพัน ท่านเป็นพญานาค หรือ **จำปายนาคราช** เคยเป็นเจ้าเมืองเกาะแก้วมหาชัยมาก่อน ท่านตั้งจิตไว้ว่าจะไม่แต่งงาน และได้อธิฐานจิตแล้วว่า ขอเอาเนื้อหนังมังสา และชีวิตถวายบูชาพระพุทธเจ้า ชาตินี้เกิดมาขอให้บรรลุธรรมด้วยเถิด

หลวงปู่คำพันอธิฐานบารมีได้ ๓๐ ทัศ องค์พระบัวเข็มหรือพระอุปคุตเป็นผู้สอนวิชาให้กับท่าน ท่านจึงเป็นอมตะมาหลายยุค ท่านเข้าถึงอนาคามีอยู่บนสวรรค์ แต่ท่านเป็นอรหันต์ขีณาสพยังท่องเที่ยวอยู่ในพุทธภูมิ

หลวงปู่คำพัน โฆสปัญโญ

หลวงปู่คำพันเคยเล่าเรื่องราชาแห่งนาคทั้ง ๒ ไว้เป็นมรดก เรื่องมีอยู่ว่า พญานาคนาม **พญาศรีสุทโธ** ครองเมืองหนองกระแสครึ่งหนึ่ง ชอบจำศีลบำเพ็ญเพียร ปฏิบัติธรรม มีนิสัยอ่อนโยน เมตตา ไม่ชอบการต่อสู้ และมักจะมาปฏิบัติธรรมที่พระธาตุพนม

ส่วนเมืองหนองกระแสอีกครึ่งหนึ่งปกครองโดย **พญาสุวรรณนาค** ทั้งสองอยู่ร่วมกันด้วยความรัก สามัคคี แบ่งปันอาหารการกิน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดมา แต่...มีข้อตกลงว่า ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดออกหาอาหาร อีกฝ่ายหนึ่งจะต้องไม่ออกไปหาอาหาร เพราะเกรงว่าบริวารไพร่พลจะกระทบกัน และเมื่อหาอาหารมาได้ให้แบ่งกันกินฝ่ายละครึ่ง ข้อตกลงนี้ทำให้ทั้งสองฝ่ายอยู่อย่างสันติเรื่อยมา

วันหนึ่ง สุวรรณนาคพาบริวารออกหาอาหาร ได้ช้างมาเป็นอาหารก็แบ่งให้พญาศรีสุทโธครึ่งหนึ่งตามข้อตกลง โดยนำขนช้างมาเป็นหลักฐานยืนยัน วันต่อมาสุวรรณนาคพาบริวารออกหาอาหารเหมือนเช่นเคย คราวนี้ได้เม่นมาเป็นอาหาร สุวรรณนาคก็ทำตามข้อตกลง โดยนำขนเม่นมาเป็นหลักฐาน

ขนเม่นนั้นใหญ่แต่ตัวเม่นนั้นเล็ก ผิดกับขนช้างเล็กแต่ตัวช้างใหญ่ ความเข้าใจผิดจึงเกิดขึ้น เมื่อพญาศรีสุทโธได้รับแบ่งเนื้อเม่นที่แลดูน้อยกว่า ก็สั่งให้บริวารนำเนื้อเม่นไปคืนสุวรรณนาค โดยกล่าวหาว่าอีกฝ่ายผิดคำสัตย์ที่ได้ตกลงกันไว้

สุวรรณนาคพยายามอธิบายเหตุผลเท่าไหร่ พญาศรีสุทโธก็หาฟังไม่ สุดท้ายทั้งสองฝ่ายจึงประกาศสงคราม พญานาคทั้งสองรบกันถึง ๗ ปี ไม่มีใครแพ้ใครชนะ มีแต่ความอ่อนล้าเป็นรางวัล และส่งผลถึงบริเวณหนองกระแสที่เกิดความเสียหาย

เดือดร้อน ผืนโลกสะเทือนเลื่อนลั่น ทั้งสามภพได้รับความเดือนร้อน เทวดาน้อยใหญ่จึงเข้าเฝ้ากราบทูลพระอินทร์ ร้องทุกข์ให้ช่วยยุติสงครามครั้งนี้ที

พระอินทร์มีเทวราชโองการสั่งยุติสงคราม ให้หนองกระแสเป็นเขตปลอดสงคราม และให้พญานาคมีชื่อทั้งสอง สร้างแม่น้ำคนละสายออกจากหนองกระแส ใครสร้างถึงทะเลได้ก่อนจะให้ปลาบึกขึ้นไปอยู่ในแม่น้ำแห่งนั้น

พญาศรีสุทโธนำบริวารมุ่งไปทางทิศตะวันออกของหนองกระแส พบเจอแต่ภูเขาคดโค้ง มีความยากง่ายในการสร้างแม่น้ำบ้าง แม่น้ำนี้จึงมีชื่อว่า **"แม่น้ำโขง"** ซึ่งคำว่า **"โขง"** มาจากคำว่า **"โค้ง"** ส่วนชาวบ้านจะเรียก **"แม่น้ำของ"**

ส่วนสุวรรณนาค พาบริวารมุ่งไปยังทิศใต้ของหนองกระแส และคิดว่าการสร้างแม่น้ำให้ตรงจะทำให้ถึงที่หมายก่อน แม่น้ำนี้จึงมีชื่อเรียกว่า **"แม่น้ำน่าน"** เป็นแม่น้ำที่มีความตรงกว่าแม่น้ำทุกสายในประเทศไทย

ผลการสร้างแม่น้ำแข่งกัน ปรากฏว่าพญาศรีสุทโธสร้างเสร็จก่อนตามสัญญา ปลาบึกจึงขึ้นมาอยู่ในแม่น้ำโขงแห่งเดียว เมื่อกำชัยชนะ พญาศรีสุทโธได้เข้าเฝ้าพระอินทร์ ณ ดาวดึงส์ ทูลขอทางขึ้นลงระหว่างบาดาลและโลกมนุษย์ เพราะพญานาคจะอยู่บนโลกนานมิได้

พระอินทร์ผู้เป็นใหญ่ จึงให้มีทางขึ้นลงระหว่างบาดาลและโลกมนุษย์ ๓ ทาง คือ

๑.ที่ธาตุหลวงนครเวียงจันทร์

๒.ที่หนองคันแท

๓.ที่พรหมประกายโลก (ที่คำชะโหนด)

หลวงปู่แหวน

เมื่อครั้งที่อาตมายังเป็นนักศึกษา อาตมาติดตามอาจารย์ และเพื่อนนักธุรกิจไปแสวงบุญที่วัดดอยแม่ปั๋ง จังหวัดเชียงใหม่ หลังจากท่องเที่ยวชื่นชมธรรมชาติจนเหนื่อยล้า อาตมาก็เข้าพักผ่อนในห้องพักของโรงแรมนครอินทร์

ในนิมิตอาตมาพบพระภิกษุรูปหนึ่ง มีคนเข็นรถเข็นให้ท่าน ท่านคือ **หลวงปู่แหวน** พระผู้เปี่ยมล้นด้วยเมตตาและบารมี ท่านศึกษาพระธรรมอย่างถ่องแท้ อนิจจัง ทุกข์ขัง อนัตตา ทุกอย่างเกิดมาตั้งอยู่ดับไป คนเราเกิดมามีกรรมเป็นมรดก ท่านกล่าวกับอาตมาว่า **"ไอ้หนู...ขอกินลิ้นจี่หน่อยสิ"**

อาตมาก็ปอกลิ้นจี่ให้ท่าน ท่านก็กล่าวยะถาสัมพี บอกให้อาตมาพนมมือประสานรับไหว้ อาตมาก็ตกใจเพราะในขณะนั้นอาตมาเป็นมุสลิมใส่บาตร ไหว้พระไม่ได้ ท่านกล่าวว่า **"คิดซะว่า ฉันเป็นคนแก่คนหนึ่งซิ"**

อาตมายังฝันต่อไปว่า ท่านมานั่งนับประคำอยู่ที่หัวเตียง เสียงของหลวงปู่แหวนยังก็กก้องอยู่ในโสตประสาทอาตมาว่า **"พุทโธ ธัมโม สังโฆ"** แล้วก็โยนลูกประคำใส่อาตมา

รุ่งเช้า อาตมารีบปรึกษาคณะอาจารย์เพราะใจไม่สบาย รบเร้าขอเหมารถทัวร์ไปวัดดอยแม่ปั๋งทันที เพื่อขอขมา หากอาตมาทำผิด ไม่ว่าจะกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ต่อหน้าหรือลับหลังก็ดี ขอให้อภัยด้วยเถิด

เมื่ออาตมาได้เข้าไปกราบหลวงปู่แหวน ท่านกล่าวกับอาตมาว่า อาตมาเป็นคนครึ่งชาติ คือ ครึ่งหนึ่งเป็นคนไทย ครึ่งหนึ่งเป็นแขก วันนั้นอาตมาใส่แหวนเพชรวงหนึ่งยื่นให้ท่าน ท่านรับไปเสกแล้วส่งคืนอาตมา ขณะที่อาตมากำลังจะสวมแหวน ท่านพูดว่า

"ไม่ใช่ เธอต้องเข้ามากราบฉัน ฉันจะอยู่ได้ไม่นานแล้ว..."

"...อดีตชาติของเธอเป็นพญานก เป็นลูกของพญาสุบรรณ มีสมบัติมากสุดถึง ๑๖ ชั้นฟ้า ๑๕ ชั้นพรหม พญาครุฑเป็นผู้มีอำนาจและมีฤทธิ์มาก แม้แต่พระอาทิตย์ยังไม่สามารถเผาผลาญให้มอดไหม้ได้ แต่เธอเคยทำกรรมจับนาคกิน ชาตินี้จึงต้องมาชดใช้กรรมด้วยการบวชเป็นพระ เพื่อสร้างทานบารมี..."

ด้วยเหตุนี้เองที่พญานาคจำปายนาคราช หรือหลวงปู่คำพัน เมื่อเห็นอาตมาจึงตกใจ เพราะท่านทราบด้วยญาณทิพย์บุญบารมีของท่านว่า อดีตชาติของอาตมาเป็นครุฑ ที่มีความผูกพันกับพญานาคมุจลินทร์

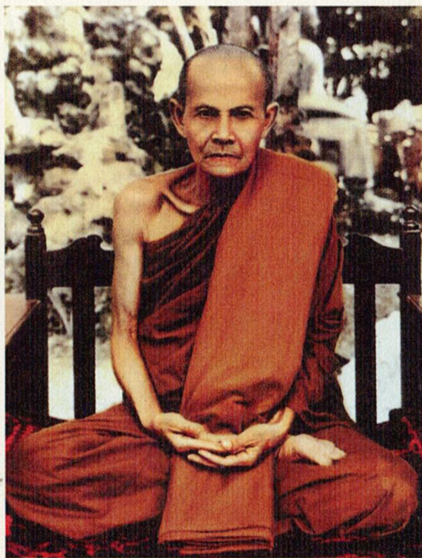

พระอาจารย์วราห์ ปุญญวโร เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง บางมด

พญานาคยกโทษ

ในพุทธประวัติกล่าวว่า พญานาคเป็นผู้ใฝ่พระธรรม หากมีโอกาสเมื่อใดจะแสวงบุญฟังเทศนาจากพระอริยะเจ้าอยู่เสมอ เพื่อหาทางหลุดพ้นจากเพศเดรัจฉาน สะสมผลบุญเพื่อมาเกิดเป็นมนุษย์ จะได้มีโอกาสเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ พระอริยะสงฆ์ผู้มากด้วยบุญบารมี เมื่อครั้งที่ท่านธุดงค์ปฏิบัติธรรม พักบำเพ็ญเพียรอยู่แถวชายเขาฝั่งไทย ตะวันตก เมืองหลวงพระบาง ท่านเคยเล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า ใต้เขาลูกนั้นมีเมืองพญานาคตั้งอยู่ ใหญ่โตโอ่อ่า หัวหน้าของพญานาคมักจะพาบริวารมาฟังธรรมจากท่านอยู่เสมอ และจะมากันมากมาย พญานาคไม่ค่อยมีปัญหาในการเข้าฟังธรรม ไม่เหมือนกับเหล่าเทวดาที่แม้จะมีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา แต่มักมีปัญหามาซักถามอยู่เสมอ

พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

วันไหนถ้าพญานาคจะมาฟังธรรมเป็นจำนวนมาก ท่านจะรับทราบล่วงหน้าทุกครั้ง ซึ่งการที่ท่านพักบำเพ็ญเพียรอยู่ที่เขาลูกนั้น เป็นการดีที่เทวดาและพญานาคจะได้ฟังธรรม ผิดกับมนุษย์ที่มีโอกาสได้สร้างบุญสร้างกุศลแต่ไม่เคยปฏิบัติกัน

จังหวัดเชียงใหม่ เป็นจังหวัดที่ท่านบำเพ็ญเพียรนานกว่าจังหวัดอื่นๆ ท่านมักจะธุดงค์โปรดสัตว์ไปตามป่าเขาต่างๆ ฝ่ายพญานาคเอง เมื่อรู้ว่าท่านมาโปรดสัตว์ ก็จะตามไปฟังธรรมเทศนาอยู่เสมอมิเคยขาด

ครั้งหนึ่ง เมื่อท่านบำเพ็ญเพียร ณ ถ้ำเชียงดาว ในถ้ำแห่งนี้มีพญานาคตนหนึ่ง อยู่รักษามาเป็นเวลานาน พญานาคตนนี้เป็นพญานาคมิจฉาทิฐิ ชอบยกโทษตำหนิพระสงฆ์ที่มาบำเพ็ญเพียรในสถานที่แห่งนี้ ด้วยเรื่องต่างๆ อยู่เป็นประจำ จนไม่สามารถบำเพ็ญเพียรได้

พระอาจารย์มั่น ก็ถูกพญานาคตนนี้กล่าวยกโทษเช่นกัน ไม่ว่าจะยามหลับหรือยามตื่น ไม่ว่าท่านจะเดินจงกรม หรือสำรวมจิตปฏิบัติธรรม พญานาคตนนั้นก็จะกล่าวยกโทษท่านอยู่ทุกอิริยาบถ เมื่อครั้งท่านกำหนดจิตพบว่าพญานาคตนนั้นโผล่ศีรษะพญานาคออกมาเหนือพื้น สายตาคอยจับจ้องทุกอิริยาบถของท่านไม่ย่อมคลาดสายตา ในจิตนั้นก็ไม่ยอมรับส่วนบุญจากใคร

ด้วยความเมตตา ท่านเกรงว่าพญานาคตนนั้นจะรับกรรมหนัก แต่ก็สุดวิสัยจะอนุเคราะห์ในเวลาอันสั้น เพราะเป็นพญานาคที่แปลก ไม่สนใจในพระธรรมคำสอนคิดแต่จะยกโทษอยู่ท่าเดียว

แม้โอกาสจะมีน้อยนิด พระอาจารย์มั่นก็ไม่ลดละ ท่านตั้งจิตภาวนา ปฏิบัติกิจของสงฆ์เหมือนเช่นเคย พยายามอธิบายทุกข้อกล่าวหาที่พญานาคยกโทษ โดยใช้หลักธรรมคำสอนขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่ตั้ง ด้วยจิตที่บริสุทธิ์ที่อยากให้พญานาคตนนี้หลุดพ้นจากกรรมหนักที่ได้สะสมเอาไว้

ได้ผล...พญานาคตนนี้เริ่มฉุกคิดในการอธิบายธรรมแง่ต่างๆ ของพระอาจารย์มั่น มีบ้างในบางความคิดที่เข้าข้างตนว่าถูก แต่ก็มีแทรกบ้างที่เข้าข้างสมณะว่าท่านพูดจามีเหตุผล แต่ติดที่มิจฉาทิฐิ คิดแต่ว่าตนเป็นพญานาคไม่สามารถปฏิบัติตามคำสอนของสมณะได้ หากพ้นภพภูมินี้ไปแล้วจะขอสนใจนำมาปฏิบัติ

หลวงปู่ชอบ ฐานสโม

พระอาจารย์มั่นไม่ยอมลดละด้วยจิตบริสุทธิที่อยากให้พญานาคผู้หลงผิดได้หลุดพ้น จึงอธิบายธรรมจนกระทั่งพญานาคตนนั้นเริ่มโอนอ่อน ท่านจึงถามพญานาคตนนั้นว่า พอจะเข้าใจธรรมที่อธิบายหรือไม่ พญานาคตนนั้นตอบว่า เข้าใจทุกข้อธรรม แต่ติดที่ตนมีกรรมหนัก มีเหตุให้ถกเถียงกับตัวเองเสมอ ใจหนึ่งคอยแต่จะหลงไปในทางที่ผิด ใจหนึ่งก็อยากน้อมนำปฏิบัติตามคำธรรม

พระอาจารย์มั่นจึงชี้หนทางสว่างให้พญานาคยกโทษ ชี้ให้เห็นคุณพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ธรรมที่ช่วยให้โลกพ้นภัย ผู้มีธรรมคุ้มครองใจ หลับและตื่นย่อมไม่มีความกระวนกระวายใจ มีตนเสมอภาคต่อสิ่งทั้งปวง ไม่ชมว่าสิ่งนั้นดี ไม่ตำหนิว่าสิ่งนั้นชั่ว จนตัวเองต้องเป็นทุกข์ตาม

พญานาคยกโทษรับปากยอมปฏิบัติตามคำสอน และเริ่มมีการปฏิบัติตนดีขึ้นตามลำดับ เมื่อพระอาจารย์มั่นเห็นเช่นนั้น จึงออกอุบายเยียวยารักษาใจพญานาคยกโทษทีละเล็กทีละน้อย และท่องเที่ยวไปบำเพ็ญเพียรที่อื่นต่อไป

ท่านพระอาจารย์มั่น มักถือเอาเรื่องพญานาคยกโทษ เป็นเหตุอธิบายเกี่ยวกับนิสัยของคน และสัตว์ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้ฟัง นับว่าเป็นคติสอนใจที่ดี

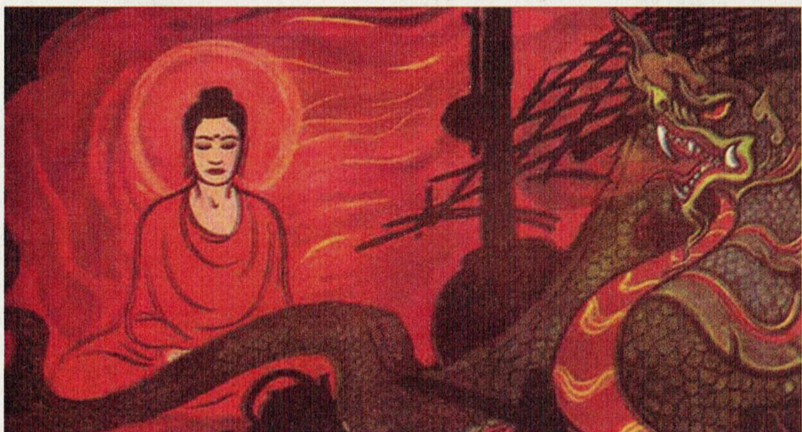
เมื่อกล่าวถึงท่านพระอาจารย์มั่นแล้ว จะละเลยไม่กล่าวถึงสานุศิษย์ผู้แสวงหาทางหลุดพ้นตามรอยวิถีครูบาอาจารย์ได้อย่างไร ท่านคือ **หลวงปู่ชอบ ฐานสโม** วัดป่าสัมมานุสรณ์ จังหวัดเลย

ตามที่อาตมาได้เกริ่นกล่าวไปแล้วว่าพญานาคเป็นผู้ที่แสวงหาหนทางหลุดพ้น ชอบฟังพระธรรมคำสอนจากพระอรหันต์อยู่เสมอ แต่ก็ยังมีพญานาคผู้มากล้นด้วยมิจฉาทิฐิ สมัยที่หลวงปู่ชอบท่านติดตามพระอาจารย์มั่นไปแสวงบุญแถวฝั่งริมแม่น้ำโขง คราวนั้นคณะเดินทางมีผู้ติดตามอยู่จำนวนหนึ่งทั้งพระภิกษุ สามเณร และลูกศิษย์ที่เป็นฆราวาส

ทั้งคณะพักเดินทางอยู่ในเขตป่าร่มรื่น ใกล้เคียงบริเวณนั้นมีบึงน้ำกว้างใหญ่ ใสสะอาดยิ่ง ขณะที่ทั้งคณะเตรียมพักผ่อน จัดที่ทางเพื่อความสะดวกในการเอนกาย หลวงปู่ชอบท่านสังเกตว่าบริเวณรอบบึงดังกล่าวเงียบสงบเกินไป แม้แต่เสียงนกร้องยังไม่มีให้แว่วเข้าหู ร่องรอยการย่ำเหยียบของสรรพสัตว์น้อยใหญ่ก็หามีไม่ ทั้งที่มีบึงใหญ่น้ำใสสะอาด น่าจะเป็นแหล่งน้ำดื่มของสรรพสัตว์

หลวงปู่ชอบท่านจึงเพ่งพิจารณารอบบริเวณบึงใหญ่ พบว่ามีพญานาคมิจฉาทิฐิได้มาคายพิษใส่ไว้ในบึงนี้ หากพระ เณร และผู้ติดตามลงไปอาบน้ำ นำมาใช้ดื่ม คงจะเกิดอันตรายล้มเจ็บล้มไข้ หลวงปู่ชอบสั่งห้ามทั้งคณะ อย่าใช้น้ำในบึงใหญ่นี้เด็ดขาด แล้วท่านจึงเข้าไปกราบเรียนพระอาจารย์มั่น

พระอาจารย์มั่นเมื่อรับฟังคำของหลวงปู่ชอบแล้ว ก็ยืนยันแน่ว่าเป็นไปตามเหตุที่หลวงปู่ชอบกล่าว พระอาจารย์มั่นพิจารณาพบว่า มีพญานาคตนหนึ่ง เห็นผู้ที่เดินทางมาเป็นศัตรู เป็นพวกชอบลองของลองดี จึงได้คายพิษเพื่อขับไล่ไม่ให้เข้าใกล้บึงใหญ่

ภาพในจินตนาการ พญานาคมิจฉาทิฐิ

พระอาจารย์มั่นสั่งให้ทั้งคณะไม่ต้องสนใจกับการกระทำของพญานาคมิจฉาทิฐิ แต่ให้แผ่เมตตาให้กับพญานาคตนนั้น เพราะเมตตาธรรมจะนำมาซึ่งความร่มเย็นเป็นสุขทั้งผู้ให้และผู้รับ ดับความหลงผิดของพญานาคตนนั้นได้

ทั้งคณะเดินทางปฏิบัติตามคำที่พระอาจารย์มั่นสอนสั่ง ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดนำน้ำในบึงใหญ่มาใช้อาบใช้ดื่ม ต่างไปหาแหล่งน้ำอื่นมาใช้อาบใช้กิน พอผ่านไปได้สองวัน พระอาจารย์มั่นอนุญาตให้ทั้งคณะลงไปอาบน้ำ ใช้น้ำมาดื่มได้ตามอัธยาศัย เพราะพญานาคตนนั้นได้สิ้นฤทธิ์ยอมสิโรราบ ไม่มีแล้วซึ่งทิฐิมานะ มีแต่ความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาถวายตัวเป็นศิษย์พระอาจารย์มั่น ขอถวายตัวรับใช้ อารักขาพระอาจารย์และพระเณรทั้งคณะตลอดเวลาที่พักอยู่ใกล้บริเวณบึงใหญ่ เมื่อมีโอกาสอันควรจะเข้าฟังธรรมไม่เคยขาด

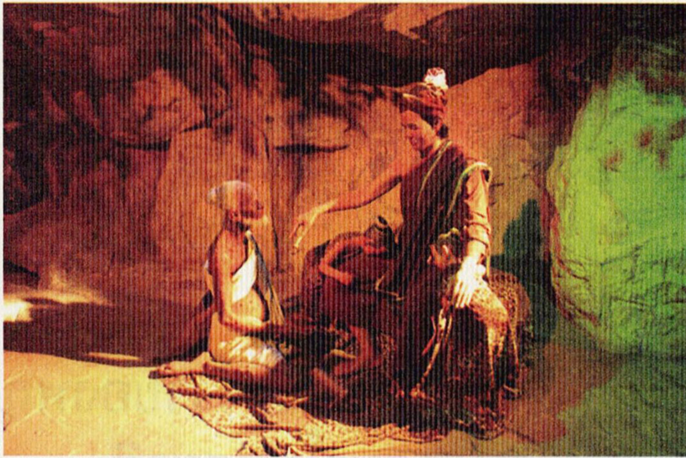

ภูริทัตต์ เรื่องราวของพญานาค กับศาสนาในทศชาติ

เรื่องราวของพญานาคในพระพุทธศาสนานั้นมีมากมายหลากหลาย ในพุทธชาดกกล่าวถึงภูริทัตต์ชาดก เป็นชาดกที่พระพุทธเจ้าตรัสเล่าถึงเรื่องราวในอดีตชาติของพระองค์ เมื่อครั้งเกิดเป็นพญานาคชื่อ ภูริทัตต์ ทรงมีพระปณิธานที่จะบำเพ็ญศีลบารมี ตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวที่จะรักษาศีลมิให้ขาด มิให้ทำลาย แม้จะได้รับความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกาย และการบีบคั้นทางด้านจิตใจอย่างไร ก็จะไม่ทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับความเดือดร้อน แม้จะถูกเบียดเบียนได้รับทุกข์ทรมานจนปางตาย แต่พระองค์ก็ไม่ยอมเสียวาจาสัตย์ที่เคยตั้งสัจอธิษฐานไว้ ดังความว่า

"ใครต้องการ หนัง เอ็น กระดูก หรือเลือดเนื้อของเราก็จงเอาไปเถิด"

เรื่องราวของพญานาคที่ชื่อว่า **ภูริทัตต์** เป็นเรื่องที่ ๖ ใน **ทศชาดก** หรือเข้าใจง่ายๆ ตามประสาชาวบ้าน คือ ๑๐ เรื่อง ๑๐ ชาติสุดท้าย ก่อนที่พระโพธิสัตว์จะเกิด

ชูชกมาขอสองกุมารกับพระเวสสันดร

เป็นพระเวสสันดรในชาติที่ ๑๐ และบังเกิดเป็น**เจ้าชายสิทธัตถะ**ได้เสด็จออกผนวช จนกระทั่งตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในเวลาต่อมา ทศชาดกมีดังนี้

๑.เตมีย์ชาดก

๒.มหาชนกชาดก

๓.สุวรรณสามชาดก

๔.เนมิราชชาดก

๕.มโหสถชาดก

๖.ภูริทัตต์ชาดก

๗.จันทชาดก

๘.นารทชาดก

๙.วิทูรชาดก

๑๐.เวสสันดรชาดก

ในภูริทัตต์ชาดก ภูริทัตต์นาคได้พรรณนาภพของพญานาคไว้ว่า เมืองพญานาคเป็นเมืองที่อยู่ในห้วงน้ำลึก แผ่นดินมีพื้นสวยราบเรียบ ประกอบด้วยต้นไม้กฤษณา มีปราสาททั้ง ๘ มุมเมืองงดงามตระการตา ท้าววิรูปักษ์ทรงเป็นใหญ่ในเมืองพญานาค พระองค์ทรงโปรดการร้องรำและการขับร้องยิ่ง

ทัตตะ หรือ ภูริทัตต์ จะมาเข้าเฝ้าพระบิดาพระมารดาทุก ๑๕ วัน และสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในนาคพิภพได้ พระบิดาจึงนำไปเฝ้าท้าววิรูปักษ์ผู้เป็นใหญ่ในนาคพิภพอยู่เสมอ วันหนึ่งท้าววิรูปักษ์พร้อมนาคบริวารไปยังไตรทศบุรี มีพระอินทร์เป็นประธานห้อมล้อมด้วยหมู่เทพที่กำลังถกปัญหาแต่ไม่มีใครหาคำตอบได้นอกจากทัตตะ พระอินทร์จึงโปรดตั้งชื่อให้ทัตตะว่า **ภูริทัตต์** หมายถึงทัตผู้มีปัญญาประหนึ่งแผ่นดิน

ภูริทัตต์เกิดความเบื่อหน่ายในภพภูมิของตน ต้องการไปเกิดในเทวโลก จึงทูลลาพระบิดาพระมารดาไปรักษาศีลอุโบสถบำเพ็ญเพียรกุศล อันจะเป็นเหตุเกิดในเทวโลก ศีลอุโบสถ คือ ศีลที่รักษาตามกาลสมัย มีระยะเวลารักษาวันหนึ่งกับคืนหนึ่งในวันอุโบสถ พอตะวันขึ้นวันใหม่ก็เป็นอันหมดเขตศีลอุโบสถ

เมื่อภูริทัตต์ออกจากนาคพิภพไปขนดบนจอมปลวก ได้อธิฐานจิตอุโบสถกรรม ๔ ประการว่า **"ใครต้องการ หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก หรือเลือดเนื้อของเรา ก็จงเอาไปเถิด"**

คราวนั้นมีพราหมณ์ชื่อ**เนสาทะ** ยึดอาชีพพรายป่า ออกลาสัตว์กับลูกชาย และได้มาพบกับภูริทัตต์ที่บำเพ็ญเพียรภาวนา ฝ่ายภูริทัตต์พิจารณาด้วยญาณทราบว่าพราหมณ์ผู้นี้มีลักษณะแห่งผู้ประทุษร้ายมิตร เกรงว่าจะไปบอกหมองูมาจับตน จึงคิดอุบายพาพราหมณ์สองพ่อลูกนี้ไปนาคพิภพ มอบทรัพย์สมบัติให้ครอบครอง

พราหมณ์สองพ่อลูกใช้ชีวิตอยู่ในนาคพิภพอย่างสุขสบายถึงหนึ่งปี เนสาทะผู้พ่อมีความเบื่อหน่ายในนาคพิภพเพราะมีบุญน้อย จึงออกอุบายกับภูริทัตต์ว่าอยากกลับเมืองมนุษย์ แม้ภูริทัตต์จะมอบสมบัติ และนาคกัญญาให้มากมายเพียงไร พราหมณ์ผู้พ่อก็ยืนยันที่จะกลับเมืองมนุษย์ท่าเดียว

ภูริทัตต์จึงยอมให้สองพราหมณ์พ่อลูกกลับเมืองมนุษย์ และมอบแก้วมณีที่ปรารถนาได้ทุกสิ่ง แต่ด้วยเนสาทะเป็นผู้มีบุญน้อยแก้วมณีทิพย์อันล้ำค่าจึงได้หายไปเมื่อขึ้นมาถึงเมืองมนุษย์

กล่าวถึงพญาครุฑตนหนึ่งจับพญานาคได้ แต่ยังไม่รู้วิธีจับพญานาคที่ถูกต้อง คือ ไปจับที่ส่วนหัวของพญานาคปล่อยให้ส่วนหางห้อยลง จนไปเกี่ยวกับต้นไทรของฤษีตนหนึ่งที่บำเพ็ญเพียรอยู่ในป่าหิมวันต์ ฝ่ายครุฑเกรงความผิดที่ทำให้ต้นไทรของฤษีถูกถอนออก จึงเข้ามากราบขอขมาฤษี และมอบมนต์บทหนึ่งชื่อ **"อาลัมพายน์"** เป็นมนต์สะกดพญานาคที่ศักดิ์สิทธิ์นัก

ในกรุงพาราณสีมีพราหมณ์ผู้หนึ่งสร้างหนี้สิ้นไว้มาก จึงหลบมาอยู่กับฤษี ปฏิบัติอุปการะท่านอย่างดี ท่านจึงถ่ายทอดมนต์อาลัมพายน์ พร้อมทั้งมอบยาทิพย์และวิธีการใช้มหาเวทย์ที่พญาครุฑได้มอบไว้

พราหมณ์ผู้นี้ออกเดินทางไปตามป่า แล้วเก็บแก้วมณีที่พราหมณ์บุญน้อยสองพ่อลูกทำหายไปได้ เมื่อเผชิญหน้ากันพราหมณ์ผู้พ่อจำได้ว่าเป็นแก้วมณีที่ภูริทัตต์มอบให้ตน จึงขอคืนจากพราหมณ์อาลัมพายน์ โดยจะบอกที่ภาวนาศีลของภูริทัตต์เป็นกำนัล

ภูริทัตต์ถูกพราหมณ์จับด้วยมนต์อาลัมพายน์ จึงสอนตนเองว่า **ภูริทัตต์ ถ้าเจ้าโกรธผู้ทำร้ายเจ้า ศีลก็จะขาด เราได้อธิฐานอุโบสถไว้แล้ว เราต้องรักษาไม่ให้ขาด อาลัมพายน์จะตัด จะเผา จะฆ่า จะแทงด้วยหลาวก็ตามเถิด เราจะไม่โกรธเขาเลย ถ้าเราโกรธมองดู เขาจะแหลกเหมือนผงธุลีไปทันที ให้เขาทุบตีเราเถอะ ถึงอย่างไรเราก็จะไม่โกรธ**

ภาพจิตกรรมฝาผนัง ถ่ายทอดเรื่องราว ภูริทัตต์ชาดก

พราหมณ์อาลัมพายน์นำพญานาคภูริทัตต์จับใส่ไว้ในกระโปรง ออกแสดงตามหมู่บ้านต่างๆ ด้วยมนต์แห่งอาลัมพายน์และจิตอธิฐาน บารมีที่ได้ให้คำสัตย์ไว้ ภูริทัตต์จึงยอมทำตามคำสั่งของพราหมณ์ ไม่ว่าจะต้องทนทุกข์ทรมานกาย ทรมานใจ อ่อนเพลียเพราะอดอาหาร พญานาคภูริทัตต์มิปริปาก ตั้งมั่นในจิตอธิฐานทุกประการ

กระทั่ง**พญานาคสุทัสสนะ**และ**นางนาคสาวอัจจมุขี** พี่ชายและน้องสาวของภูริทัตต์ได้ขึ้นมาตาม เพราะเห็นผิดสังเกต เมื่อพญานาคสุทัสสนะพบน้องชายของตนถูกหมองูสะกด จึงออกอุบายปลดปล่อยภูริทัตต์จากพราหมณ์อาลัมพายน์ได้เป็นผลสำเร็จ

ภูริทัตต์ชาดก มีเรื่องราวที่สนุก สอดแทรกคำสอนเตือนใจไว้มาก และแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวพัน และตำนานระหว่าง **"นาค" มนุษย์ "พุทธศาสนา"** ที่มีมาแต่อดีตอย่างแนบแน่น จนถึงปัจจุบัน

พระอาจารย์วราห์ ปุญญวโร เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง

ถูกขังในเมืองบาดาล

*โยม...เชื่อหรือไม่ ในอดีตชาติอาตมาเคย
ถูกพญามุจลินทร์จับขังในเมืองบาดาล!?*

เหตุเพราะพญาครุฑ หรือพญาสุบรรณ ยังมีความฝังใจเมื่อครั้งนางกัทรุแม่ของพญานาคท้าพนันสีม้าของพระอาทิตย์เมื่อคราวกวนเกษียรสมุทร กับนางวินตาแม่ของพญาครุฑ **ที่ใครแพ้...จับแม่เป็นทาส**

นางกัทรุได้ให้ลูกพญานาคทั้ง ๑,๐๐๐ ตน แปลงกายเป็นขนสีดำขึ้นไปแซมตามขนม้า ด้วยเล่ห์กลนี้เองนางวินตาแม่ของพญาครุฑจึงแพ้พนัน และต้องตกเป็นทาสถึง ๕๐๐ ปี

กว่าพญาครุฑจะเกิดได้ใช้เวลาถึง ๕๐๐ ปี เกิดจากครรภ์และคลอดเท่านั้น ผิดกับพญานาคที่ปีหนึ่งคลอดลูกออกมาได้เป็นร้อยตัว!!!

พญานาคแบ่งออกเป็น ๔ ตระกูลใหญ่ คือ ๑.ตระกูลวิรูปักษ์ หรือภูริทัตของพระพุทธเจ้า เป็นพญานาคตระกูลสีทอง ๒.ตระกูลเอราปถ พญานาคตระกูลสีเขียว ๓.ตระกูลฉัพพยาปุตตะ พญานาคตระกูลสีรุ้ง และ ๔.ตระกูลกัณหาโคตมะ พญานาคตระกูลสีดำ

พญานาคเกิดได้ ๔ แบบ คือ ๑.แบบโอปปาติกะ คือ เกิดแล้วโตทันที ๒.แบบสังเสทชะ คือ เกิดจากเหงื่อไคล สิ่งหมักหมม ๓.แบบชลาพุชะ คือ เกิดจากครรภ์ และ ๔.แบบอัณฑชะ คือ เกิดจากฟองไข่

พญานาคชั้นสูงเกิดแบบโอปปาติกะ เป็นชนชั้นปกครอง ที่อยู่ของพญานาคมีตั้งแต่ในแม่น้ำ หนอง คลอง บึงต่างๆ แม้แต่ในอากาศรวมไปถึงสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา พญานาคอยู่ในการปกครองของท้าววิรูปักษ์ผู้เป็นใหญ่ ปกครองสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกาด้านทิศ

ตะวันตก ส่วนสาเหตุที่มาเกิดเป็นพญานาค เพราะทำบุญเจือด้วยราคะนั่นเอง

พญานาคตระกูลธรรมดาจะมีเศียรเดียว แต่ตระกูลที่สูงขึ้นไปจะมีสามเศียร ห้าเศียร เจ็ดเศียร และเก้าเศียร พญานาคจำพวกนี้จะสืบเชื้อสายมาจาก พญาเศษนาคราช (อนันตนาคราช) ผู้เป็นบัลลังก์ของพระนารายณ์ ณ เกษียรสมุทร อนันตนาคราชมีกายใหญ่โตมหึมา มีความยาวไม่สิ้นสุด และมีถึงพันศีรษะ

พญานาคมุจลินทร์กล่าวกับอาตมาว่า บุตรแห่งพญาสุบรรณ พ่อของเธอน่ะ เพียงผู้เดียวก็สามารถทำลายโลกใบนี้ได้แล้ว กางปีกซ้ายก็ยาวไกลถึง ๓ โลก แถมยังเป็นผู้มีมะนะทิฐิสูง แต่เธอ...บุตรแห่งพญาสุบรรณ เธอยังมีจิตใจดี บริสุทธิ์ ดังนั้นจงอยู่ในเมืองบาดาลนี้เถิด อยู่ที่เกาะแก้วนาคินแห่งนี้ อย่าได้ขึ้นไปอยู่ในเมืองมนุษย์เลย

พญานาคมุจลินทร์นำลูกแก้วมาใส่ไว้ในปากของอาตมา ทำให้อาตมาไม่สามารถขึ้นมายังเมืองมนุษย์ได้ และยังเป็นการยับยั้งไม่ให้อาตมากลับไปยังเผ่าพันธุ์ที่ดุร้ายอีกด้วย

ในเวลาต่อมา ด้วยความเมตตาของพญามุจลินทร์ ท่านจึงได้คลายมนต์ และให้อาตมาคายลูกแก้วออกจากปากได้ ปีกแห่งสุบรรณที่หลับใหลอยู่ในกายอาตมาได้กางออก อาตมาได้ปฏิสนธิในครรภ์โยมแม่มาลี อยู่บนโลกมนุษย์จนถึงปัจจุบัน

อาตมาได้พรอันประเสริฐจากพญามุจลินทร์ ล่วงรู้อนาคต ทำนายทายทักเหตุการณ์ต่างๆ ได้โดยที่ไม่เคยร่ำเรียนวิชาโหราศาสตร์มาก่อน!?

บางครั้งที่อาตมาทำการทำนายทายทัก ขีดๆ เขียนๆ เป็นเพียงอุบายอย่างหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่ามันเป็นอุบายในทางที่ดี เพราะ

อะไรที่รู้แล้วแต่รู้อยู่ภายในจะแสดงออกมาได้อย่างไร เปรียบเช่น เทพมองเห็นเทพ ผีมองเห็นผี ปีศาจมองเห็นปีศาจ ขนาดอาตมาลงจากกุฏิยังมองเห็นผีเลยโยม!!!

บุพเพเดิมนั้น อาตมาเคยพบพระโมคคัลลานะ พระชินนะปัญจะระจิตเป็นพุทธหัวใจมีศีล ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ และเป็นลูกศิษย์ของพระโมคคัลลานะ แต่มีอายุไม่ถึง ๒๐ ปี บวชเป็นพระไม่ได้ แต่ท่านได้อนาคามี มีฤทธิ์เดชมาก เหาะเหิรเดินอากาศได้

อาตมาได้สนทนากับพระชินนะปัญจะระ เรื่องพระเวทหมื่นคาถา ถามท่านว่า พราหมณ์เอ๋ย...ทำไมถึงรีบดับขันธ์ ไม่สงสารพ่อแม่หรือ ไม่วันนี้ พรุ่งนี้หรือปีต่อไปก็ต้องตายไม่ดีกว่าหรือ คำถามนี้ท่านไม่ตอบว่ากระไร?

ในพุทธประวัติกล่าวว่า ครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าพร้อมด้วยอรหันต์จำนวน ๕๐๐ รูปเสด็จยังเทวโลก ต้องผ่านวิมานของ**พญานาคนันโทปนันทนาคราช** เมื่อพญานาคเห็นพระสงฆ์ผ่านเข้าเมือง ก็เกิดความไม่พอใจ จึงจำแลงกายเป็นพญานาคตัวใหญ่ขวางขบวนของพระพุทธเจ้าเอาไว้

พระโมคคัลลานะ พระภิกษุอัครสาวกเบื้องซ้ายของพระพุทธเจ้า ผู้เป็นเลิศด้วยอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ขออาสาพระพุทธเจ้าสอนสั่งพญานาคเกเร และเป็นผู้กำชัยชนะ จนพญานาคนันโทปนันทนาคราชยินยอมให้พระพุทธเจ้า และพระอรหันต์ผ่านทางแต่โดยดี

อดีตชาติของพระโมคคัลลานะ ฟังไว้เป็นอุทาหรณ์สอนใจก็ดี เรื่องมีอยู่ว่า วันหนึ่งท่านนั่งอยู่ในกุฏิ รู้สึกผิดสังเกตจึงกำหนดตรวจสอบ พบว่ามีโจรเป็นจำนวนมากหมายชีวิตท่าน ไม่ว่าท่านจะหลบหนีไปแห่งหนใด พวกโจรก็ตามราวีท่านไม่เลิก ท่านจึงพิจารณาสาเหตุ พบว่าชาติก่อนท่านได้ฆ่าพ่อแม่ วิบากกรรมนี้พวกโจรจึงได้ตามฆ่าท่าน ในอดีตชาติท่านเกิดเป็นลูกชายคนเดียวของครอบครัวชาวเมืองพาราณสี ท่านเป็นคนดี ขยัน กตัญญู ดูแลปรนนิบัติพ่อแม่ที่เฒ่าชะแรแก่ชราดวงตามืดบอดโดยมิขาดตกบกพร่อง พ่อแม่ของท่านอยากให้ลูกมีความสุขจึงพยายามหาสาวงามมาเป็นภรรยา แต่ท่านก็บ่ายเบี่ยงปฏิเสธเรื่อยมา

กระทั่งมิอาจขัดใจผู้ให้กำเนิดได้ ท่านจึงแต่งงานกับหญิงสาวนางหนึ่ง หญิงผู้นั้นปรนนิบัติดูแลพ่อแม่ของสามีได้ไม่นาน ก็เกิดความเบื่อหน่าย จึงคิดอุบายยุยงสามีทุกวัน จนโอนอ่อนตามนาง

กรรมมหันต์ที่ท่านได้ก่อ ท่านออกอุบายให้พ่อแม่ไปเยี่ยมญาติที่ต่างเมือง พาขึ้นพาหนะเข้าไปในป่า แล้วออกอุบายว่ามีพวกโจรเข้าบุกปล้น พ่อแม่คิดว่าเป็นจริง จึงร้องให้ลูกชายหลบหนีไปไม่ต้องห่วงตน โดยหารู้ไม่ว่าลูกชายคือโจรที่หมายชีวิตของตน

เมื่อพระโมคคัลลานะพิจารณาถึงสาเหตุ ประกอบกับถึงเวลาที่ท่านจะละสังขาร ท่านจึงไม่หนีอีกต่อไป พวกโจรจึงจับท่านทุบจนกระดูกแตกยับเยิน เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยเท่าเมล็ดข้าวสารหัก

ท่านภาวนาจิตเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ขออนุญาตปรินิพพาน พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามว่า ไม่อยู่ต่อสู้หน่อยหรือ ท่านตอบว่าสู้ไม่ไหวแล้ว ถึงเวลาแล้ว และแสดงฤทธิ์ประการต่างๆ ถวายบังคมพระบรมศาสดา แล้วไปสู่ดงแห่งกาฬสีลาประเทศ ปรินิพพาน ณ ที่แห่งนั้น

ท่านเป็นมนุษย์หรือไม่?

ในช่วงพรรษาแรกๆ อาตมาตั้งจิตอธิฐานวิปัสสนา ศึกษาพระธรรมคำสอนอย่างเคร่งครัด ณ กุฏิไม้หลังวัดโพธิทอง พระอธิการข่าย เจ้าอาวาสวัดโพธิทององค์แรกได้กล่าวไว้ว่า

"ที่วัดโพธิทองแห่งนี้มีครุฑอยู่คู่หนึ่ง เป็นครุฑเก่าแก่อยู่คู่วัดมานาน ตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนปลาย และไม่ได้ไปไหน"

พระครูพินิจธรรมคุณ (สมภารแจ้ว ขวัญบัว)
อดีตเจ้าอาวาสวัดโพธิทอง

หลังจากที่ **พระครูพินิจธรรมคุณ (สมภารแจ้ว ขวัญบัว)** อดีตเจ้าอาวาสวัดโพธิทอง อายุกว่า ๙๐ ปี ดวงตามืดบอดทั้ง ๒ ข้าง เมื่อมรณภาพ ท่านได้มาเข้าฝัน **พระครูสุวรรณโพธิ (สำราญ โกวิทปญฺโญ)** กล่าวว่า **"เจ้าของเขามาแล้วให้ไปคืนซะ"** พระครูสุวรรณโพธิจึงได้นำครุฑมาให้อาตมา

ต่อมา มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งอยากให้อาตมาสร้างพญาครุฑเพื่อพุทธบูชา อาตมาตอบกลับท่านไปว่า สร้างไม่ได้ แต่อาตมาบูชาได้

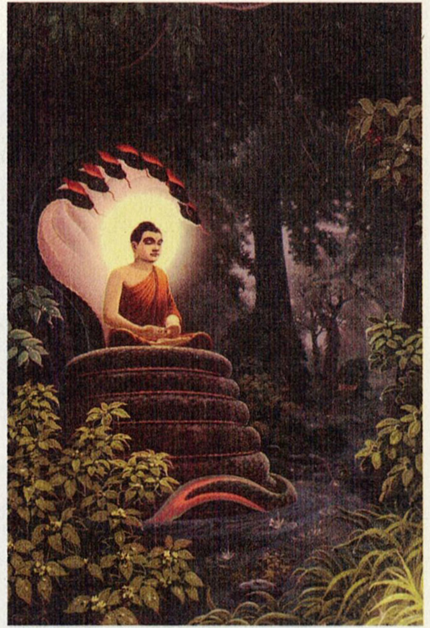
"ท่านกลับไปถามสิ่งที่ท่านบูชาสิ" ท่านกล่าวกับอาตมา

อาตมารีบเข้ากุฏิ ตั้งจิตอธิฐานถึงพญานาคมุจลินทร์ ท่านได้กรุณาระลึกอดีตชาติของอาตมา เมื่อครั้งยังเป็นครุฑจับพญานาคกิน ภาพที่อาตมาเห็นเป็นภาพที่ยากยิ่งจะบรรยายเป็นลายลักษณ์อักษรได้

ในพุทธประวัติกล่าวไว้ว่า เดิมทีพญานาคเป็นสัตว์ที่ดุร้าย มีพิษมากถึง ๖๔ ชนิด ที่งู, แมงป่อง, ตะขาบ, คางคก และมด มีพิษได้ เป็นเพราะพญานาคได้มาคายพิษไว้ ซึ่งจะต้องมีการคายพิษทุกๆ ๑๕ วัน เมื่อเหล่าอรสรพิษตัวน้อยไปเลียพิษของพญานาคที่ได้คายไว้ สัตว์ใดที่ไปก่อนย่อมได้พิษของพญานาคมาเก็บไว้มาก เช่น งู จะมีพิษมากกว่าสัตว์จำพวกอื่น ส่วนที่มาไม่ทัน จะได้พิษน้อย เช่น แมงป่องกับมด

พญานาคเป็นสัตว์มหัศจรรย์ที่แปลงกายได้ มีอิทธิฤทธิ์ มีชีวิตใกล้เคียงกับมนุษย์ เช่น เมื่อครั้งแปลงกายเป็นมนุษย์มาขอบวชกับพระพุทธเจ้า ถึงแม้พญานาคจะเนรมิตกายเป็นอะไรก็ได้ แต่ในสภาวะทั้ง ๕ จะต้องปรากฏรูปลักษณ์สัญชาติเดิม คือ ขณะเกิด, ขณะลอกคราบ, ขณะสมสู่ระหว่างนาคกับนาค, ขณะนอนหลับไม่ได้สติ และตอนตาย จะกลับคืนเป็นร่างงูใหญ่ดังเดิม

สมัยพุทธกาลกล่าวว่า หลังจากที่พระองค์ทรงตรัสรู้ธรรม ได้เสด็จไปยังเมืองต่างๆ เพื่อแสดงธรรมเทศนา ครั้งหนึ่งเสด็จออกจากร่มไม้อธุปาลนิโครธ ไปยังร่มไม้จิกชื่อ**มุจลินทร์** ทรงนั่งเสวยวิมุตติสุขอยู่ ๗ วัน คราวเดียวกันนั้นได้บังเกิดฝนตกตลอดทั้ง ๗ วัน

ขณะนั้นพญานาคนาม **พญา-มุจลินทร์** ผู้เป็นน้องของ **พญากาฬภุชคินทร์** อาศัยอยู่ยังสระโบกขรณีใกล้ต้นมุจลินทร์ คิดว่าพระพุทธเจ้าเป็นพราหมณ์ ฤษี หรือผู้ทรงศีลบำเพ็ญเพียร จึงเข้าไปใกล้แล้วขดเข้าซึ่งขนดกาย แวดวงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๗ รอบ แผ่พังพานอันใหญ่ ป้องปกเบื้องบนเหนือพระเศียร มิให้ลม และฝนถูกต้องพระวรกายพระผู้มีพระภาคเจ้า ครั้งล่วง ๗ วัน ฝนหายขาด จึงได้คลายขนด

พญามุจลินทร์ได้บอกกับอาตมาว่า ครั้งหนึ่งอยากเป็นผู้ซึ่งหลุดพ้นจากบ่วงกรรม เป็นผู้เจริญภาวนาธรรม จึงแปลงกายเป็นมนุษย์ขอเข้าบวชในพระพุทธศาสนา สำรวมจิต สำรวมกายแม้ยามหลับและยามตื่น จนกระทั่งคืนหนึ่ง ภิกษุร่วมวิหารออกจงกรมกลางแจ้ง ก็สิ้นความระแวง จึงจำวัดหลับใหลไม่ได้สติ คือร่างเป็นพญานาคทอดกายอยู่เต็มวิหาร

เมื่อภิกษุร่วมวิหารมาพบพญานาคทอดกายอยู่เต็มวิหารจึงรีบไปแจ้งให้ภิกษุรูปอื่นทราบ เมื่อภิกษุร่างแปลงรู้สึกตัว และพบว่าตนเองได้คืนสัญชาตินาคเสียแล้ว จึงแปลงกายเป็นภิกษุมนุษย์นั่งรอการพิจารณาอยู่ในวิหาร

ความทราบถึงพระพุทธองค์ จึงกล่าวว่า **“ท่านเป็นนาค จะมีความไม่งอกงามในพระธรรมวินัย จงไปรักษาอุโบสถในวันที่สิบสี่ สิบห้า และที่แปดแห่งปักษ์ ด้วยวิธีนี้จะหลุดพ้นจากกำเนิดเดรัจฉาน และจะได้อัตภาพเป็นมนุษย์ในเร็ววัน”**

พระพุทธเจ้าตรัสถามพญานาคมุจลินทร์ว่า แปลงกายเป็นมนุษย์บวชได้ ๗ วัน ท่านได้อะไรบ้าง พญานาคมุจลินทร์กล่าวตอบว่า ในโลกนี้มี ๒ อย่าง มีผิดมีถูก มีดีมีชั่วเป็นแกน มนุษย์เกิดมาฉลาดทุกคน มีสามัญสำนึกรู้ดีรู้ชั่ว ทำดีไปสวรรค์ทำชั่วไปนรก ทำดีย่อมได้ดีทำชั่วย่อมได้ชั่ว

มีศีลเป็นใหญ่ โลกนี้มีศีล ๕ ข้อ ศีล ๑๐ ข้อ และศีล ๒๒๗ ข้อ ใครรักษาได้สงครามไม่เกิดทุกคนได้ไปสวรรค์หมด ไม่มีการเข่นฆ่า เป็นสวรรค์ที่ยังไม่ตาย อีกอย่างหนึ่งที่สำคัญ คือ กตัญญูพาไปสู่นิพพาน ในโลกนี้มีศีลและความกตัญญูต่อบุพการีเป็นใหญ่ แม้พระกาฬก็เอาชีวิตไปไม่ได้ แม้ถึงคราวตายก็ทำให้รอด

พญานาคมุจลินทร์จึงขอถวายคำว่า **"นาค"** หรือ **"นาคะ"** หมายถึง ผู้ประเสริฐเพื่อใช้เรียกผู้ที่เข้ามาขอบวชในพระพุทธศาสนา เพื่อเป็นอนุสรณ์ในความศรัทธาของตนสืบไป

หลังจากนั้นพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ว่า ไม่ให้สัตว์ตนใด ไม่ว่านาค ครุฑ หรือสัตว์อื่นๆ บวชอีกเด็ดขาด และก่อนที่จะอุปัชฌาย์อุปสมบทให้แก่ผู้ที่ขอบวช จะต้องถามอันตรายิกธรรม หรือข้อขัดข้องที่จะให้ผู้นั้นบวชเป็นพระภิกษุไม่ได้ รวม ๘ ข้อเสียก่อน หนึ่งในนั้นมีข้อที่ว่า **"ท่านเป็นมนุษย์หรือไม่"** จึงเรียกการบวชนี้ว่า **"บวชนาค"**

ธุดงค์ผจญมาร

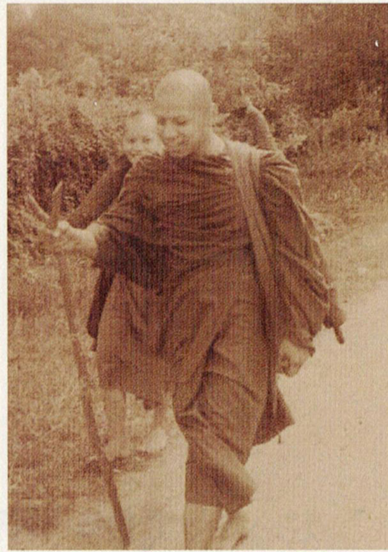
พรรษาแรกๆ ที่อาตมาได้เข้ามาสู่ร่มกาสาวพัสตร์ อาตมาพากเพียรศึกษาพระปริยัติธรรมอย่างเคร่งครัด พร้อมๆ กับปฏิบัติพระกรรมฐานเจริญภาวนา ณ วัดโพธิทอง หวังตั้งใจที่จะเข้าถึงพระธรรมคำสอนของพระพุทธศาสดาให้มากที่สุด แต่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายพลุกพล่าน ทำให้การปฏิบัติธรรมของอาตมาไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ถ้ายังเป็นอยู่อย่างนี้ อาตมาไม่อาจเข้าถึงพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ จึงขออนุญาตพระอุปัชฌาย์ออกธุดงค์พร้อมกับสหธรรมนิก

อาตมาเดินเท้าออกธุดงค์จากกรุงเทพฯ ไปจังหวัดยะลา บิณฑบาตแต่อาหารไม่รับปัจจัย ไม่รับบริจาคสิ่งใด เมื่ออาตมาธุดงค์มาถึงจังหวัดยะลา ณ ถ้ำคูหาภิมุข ยังไม่ทันที่อาตมาจะปักกลด ชาวบ้านแถวนั้นต่างเข้ามาห้ามปรามว่าอย่ามาปักกลดแถวนี้เลย เจ้าที่

เจ้าทางแรงมาก มีภูติผีปีศาจคอยรังควาญ เคยมีเกจิอาจารย์ พระธุดงค์มาปักกลดก็ยังอยู่กันไม่ได้

อาตมาพร้อมสหธรรมนิก เดินทางเข้าไปภายในถ้ำคูหาภิมุขท่ามกลางเสียงห้ามปรามของชาวบ้าน เพียงย่างก้าวเข้าไปไม่กี่เมตร อาตมาก็พบกับพญางูจงอางตัวใหญ่น่าเกรงขามตัวหนึ่ง กำลังจ้องเล่นงานลิงน้อยตัวหนึ่งอยู่บนต้นไม้

อาตมาเพ่งพินิจพิจารณาภาพที่อยู่เบื้องหน้า เกรงว่าเจ้าลิงน้อยจะเป็นอันตราย จึงได้พูดกับพญางูจงอางว่า

ธุดงค์ออกบำเพ็ญเพียร

"ถ้าเธอกับฉันมีกรรมต่อกัน การธุดงค์ครั้งนี้ ฉันขอใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน ฉันขอบิณฑบาตชีวิตลิงตัวนี้เถอะ ถ้าเธอมีกรรมต่อฉัน เธอกัดฉันตาย ฉันไม่ถือโทษโกรธเธอหรอกนะ เวลานี้ฉันขอเข้าไปพักในถ้ำก่อนแล้วกัน"

ความจริง...เรื่องที่อาตมาพูดกับสรรพสัตว์รู้เรื่องรู้ความ อาตมาไม่อยากเล่าให้ใครฟัง เกรงจะเป็นเรื่องไม่สมควร แต่ครั้งหนึ่งอาตมาเคยสื่อสารกับเต่าและตะพาบน้ำ เจ้ากรรมนายเวรของโยมอุ่นมาแล้ว ครั้งนี้อาตมายังสื่อสารกับพญางูจงอางได้อีก มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อเกินไป

พญางูจงอางตัวนั้นไว้ชีวิตลิงน้อยแล้วค่อยๆ เลื้อยหายไปในป่า พระเณรที่เห็นเหตุการณ์ได้แต่กล่าวว่า **"สาธุ...สาธุ...อาจารย์ เขาไม่ทำอะไรเลย สาธุ...สาธุ..."**

เมื่ออาตมาปักกลดภายในถ้ำเรียบร้อย อาตมาเข้าไปสำรวจภายในถ้ำ พบว่ามีของศักดิ์สิทธิ์มากมาย ทั้งเหล็กไหล หินเขี้ยวหนุมาน แร่รัตนชาติ อาตมาและพระเณรที่ร่วมธุดงค์ไม่แตะต้องของมีค่าเหล่านั้น แม้แต่น้อย

หลังจากที่อาตมาและคณะทำวัตร สวดมนต์ สวดธรรมจักกัปปวัตตนสูตร เจริญพุทธมนต์ ในค่ำคืนที่แสนเงียบสงัดนั้นได้เกิดอาเพศขึ้น อาตมาและพระเณรได้ยินเสียง ตึง ตึง ดังกึกก้องไปทั่วบริเวณ เป็นเสียงฝีเท้าที่แว่วมาแต่ไกลเหมือนมีคนตัวใหญ่กำลังเดินมาที่ปากถ้ำ

อาตมาเข้าสมาธิพิจารณาได้ว่า เสียงนี้คือเสียงของโอปปาติกะที่มาทักทายเท่านั้น มิได้มีเจตนาอื่นหรือมาเพื่อรบกวนแต่อย่างใด อาตมาจึงแผ่เมตตาจิตบอกกล่าวว่ามาขอพักอาศัยเพียงชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น ไม่อยากได้อยากมีอะไรทั้งสิ้น

พระกา กับ **คุณศักดิ์** ร้อนรนทนไม่ไหวกับเสียงรบกวน จึงหันไปคว้าย่ามชักมีดออกมา หันซ้ายหันขวาตามเสียงที่ได้ยิน อาตมาจึงห้าม ปรามไปว่า

"ท่านจะเอามีดไปฟันผีอย่างนั้นหรือ พวกนั้นเป็นโอปปาติกะ กรวดน้ำแผ่เมตตาไปให้พวกเขาก็พอ เดี๋ยวพวกเขาก็ไปกันเอง"

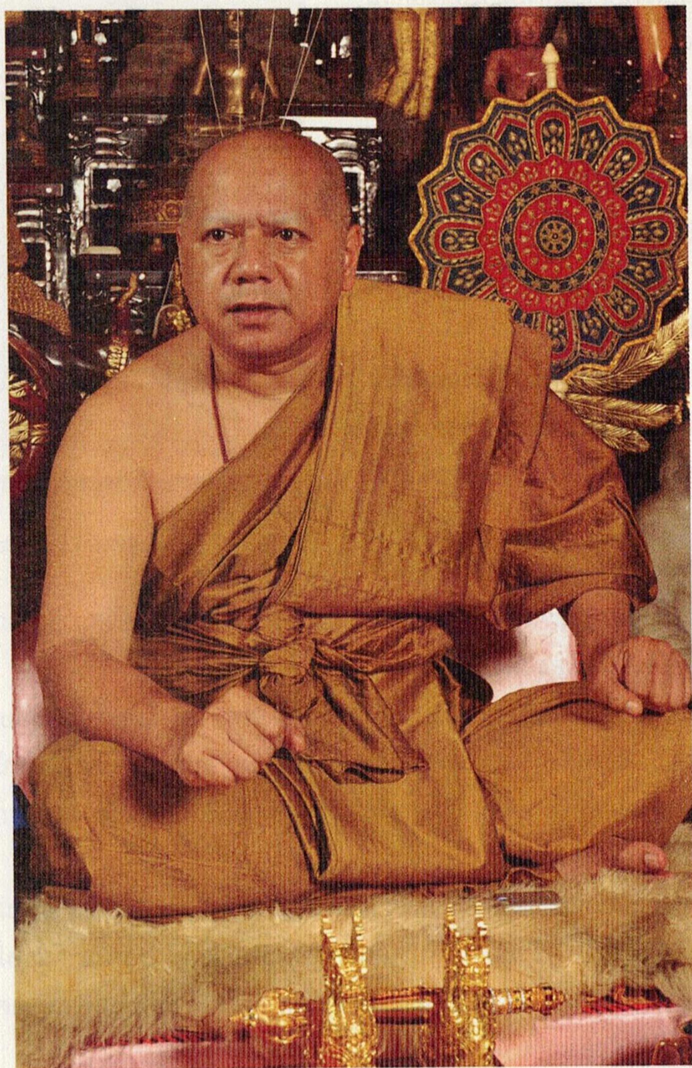
สหธรรมมิกร่วมธุดงค์ชายแดนใต้

พระกากับคุณศักดิ์ หันมามองหน้ากัน แล้วเก็บมีดไว้ในย่ามตามเดิม ท่านทั้งสองเชื่ออาตมา จึงกลับมาเข้าสมาธิสำรวมจิต แล้วทุกอย่างในค่ำคืนก็เงียบสงบดังเดิม

แสงอรุณรุ่งของเช้าวันใหม่สดใสเป็นพิเศษ อาตมาออกเดินสำรวจรอบๆ บริเวณถ้ำ พอสำรวจถึงด้านหลังถ้ำ อาตมาพบกับอสูรร่างสูงใหญ่ตนหนึ่งมายืนขวางหน้า อาตมารับรู้ได้ว่าอสูรตนนี้อยู่ที่นี่มานานแล้ว การมาปรากฏกายให้เห็นเป็นเพียงแค่บอกกล่าวเล่าความเท่านั้น

อาตมาและคณะธุดงค์ถึงหาดทรายแก้ว เป็นช่วงวันขึ้น ๑๕ ค่ำ อาตมามองไปที่กลางทะเลเห็นพญางูใหญ่ตัวหนึ่งมาตีน้ำเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน เรื่องนี้อาตมาไม่ได้เห็นแค่ตาเนื้อทั้งสองของอาตมาคู่เดียว ยังมีพระเณรที่ตามธุดงค์ไปด้วยที่เห็น ทำให้อาตมาเชื่อว่าพุทธศาสนานี้มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มากทีเดียว

ในไตรภูมิพระร่วง กล่าวถึง ติรัจฉานติภูมิ หรือ เดรัจฉานติภูมิ คือ แดนของเดียรฉาน แปลว่าตามขวางหรือตามเส้นนอนตรงกันข้ามกับคน ซึ่งไปตัวตรง ดังนั้นสัตว์เดรัจฉานหมายถึง สัตว์ที่ไปไหนมาไหนต้องคว่ำอก

อิริยาบถสอนสั่งสานุศิษย์

ในหนังสือไตรภูมิพระร่วงในตอนนี้ กล่าวถึงสัตว์อันเกิดมาในแดนเดรัจฉานว่า มีเกิดจากไข่ (อัณฑะ) จากมีรกอันห่อหุ้ม (ชลาพุชะ) จากใบไม้และเหงื่อไคล (สังเสทชะ) เกิดเป็นตัวขึ้นเองและโตทันที (อุปปาติกะ) สัตว์เดรัจฉานนั้นมีความเป็นอยู่ ๓ ประการ คือ รู้สืบพันธุ์ รู้กิน รู้ตาย เรียกเป็นศัพท์ว่า กามสัญญา อาหารสัญญา และมรณสัญญา ส่วนคนนั้นเพิ่มอีกสัญญาหนึ่ง คือ ธรรมสัญญา คือ รู้จักการทำมาหากิน รู้จักบาปบุญ หรือตรงกับคำว่าวัฒนธรรมนั้นเอง

ในไตรภูมิพระร่วงกล่าวถึง **พญานาค** หรือ **นาค** หมายถึงงูมีหงอนและมีตีน นาคมีสองชนิด คือ **ถลชะ** หรือนาคที่เกิดบนบก และ**ชลชะ** หรือนาคที่เกิดในน้ำ นาคถลชะจะเนรมิตเป็นคนหรือเทวดานางฟ้าได้แต่บนบก นาคชลชะจะเนรมิตตนเป็นคนหรือเทวดานางฟ้าได้แต่ในน้ำเท่านั้น

และยังได้บรรยายลักษณะของเมืองบาดาลไว้ว่า นาคพิภพเป็นที่อยู่ของหมู่นาค มีปราสาทแก้ว ปราสาทเงิน และปราสาททองอยู่ใต้เขาหิมพานต์กว้าง ๕๐๐ โยชน์ มีแก้ว ๗ ประการ เป็นแผ่นดินงามดังที่อยู่พระอินทร์ มีสระน้ำหลายแห่งให้พญานาคได้เล่นน้ำ น้ำในสระก็ใสสะอาดดุจแก้ว มีปลาน้อยใหญ่แหวกว่ายไปมา

ซึ่งครั้งหนึ่ง...อาตมาเคยถูกจับขังในเมืองบาดาลมาแล้ว!!!

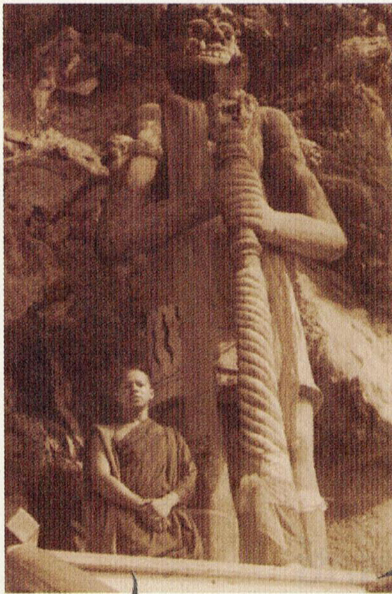

หนทางแห่งทุกข์

เมื่อครั้งที่อาตมาธุดงค์จากปักษ์ใต้ไปจังหวัดชัยภูมิ ปักกลดอยู่ที่ทุ่งกระมัง รุ่งเช้าอาตมาพบว่ามีหมอนมหนานุ่มไปใหญ่มาหนุนศีรษะ หมอนนุ่มใบใหญ่ คือพญางูตัวหนึ่งที่มาขดตัวเป็นหมอนให้อาตมาหนุนนอน

ขณะที่อาตมาจำวัดอยู่ที่วัดโพธิทอง เวลาที่อาตมาลงสรงน้ำที่คลองหลังวัด บรรดางูเล็กงูน้อยจะมาพันแข้งพันขาเต็มไปหมดโดยไม่ทำอันตรายใดๆ เพียงแค่โบกมือไล่งูเหล่านั้นก็จะเลื้อยหายไป เหมือนมาทักทาย เป็นดวงจิตที่ผูกพันมาแต่อดีตชาติปางก่อน

ส่วนพญางูที่มาขดกายเป็นหมอนให้อาตมาหนุน เมื่อพินิจพิจารณา อาตมาเห็นว่าเขาแค่มาขอส่วนบุญเท่านั้น อาตมาจึงแผ่เมตตาให้เขาไป พญางูตัวนั้นจึงค่อยๆ เลื้อยกายหายไปในป่า

พระธรรมคุ้มครองภัย

คืนต่อมา ณ ทุ่งกระมัง เป็นคืนที่แสงจันทร์เฉิดฉายสาดส่องเป็นประกายแลเห็นท้องทุ่งและต้นไม้ถนัดตา อาตมาสัมผัสได้ถึงดินแดนมหัศจรรย์แห่งนี้ ขณะที่อาตมาเข้าสมาธิ อาตมาเห็นชายคนหนึ่งค่อยๆ เดินเข้ามาที่กลดของอาตมา แสงจันทร์ฉายให้เห็นใบหน้าของชายผู้นั้นชัดเจน ผมทั้งศีรษะของชายผู้นั้นขาวโพลนไปหมด อาตมาคิดในใจว่าคงเป็นฆราวาส

ชายแปลกหน้าผู้นั้นบอกกับอาตมาว่าเป็น **หลวงปู่ใหญ่ เกิดมาก่อนสุโขทัย** และนำสิ่งของมาให้ เป็นคัมภีร์โบราณเก่าแก่ ๓-๔ เล่ม บันทึกด้วยภาษาขอมทั้งสิ้น กล่าวเพียงสั้นๆ กับอาตมาว่าจะมีผู้ที่มาสอนอาตมาให้อ่านภาษาขอมจากคัมภีร์เล่มนี้

จิตของอาตมาได้แต่สงสัย จะเป็นไปได้อย่างไร ที่มนุษย์ผู้หนึ่งจะมีอายุยืนยาวมาถึงสมัยนี้ เมื่ออาตมาพิจารณาจีวรของท่าน เห็นว่าจีวรของท่านซีดเป็นสีขาว จึงตั้งใจจะถวายจีวรแด่ท่าน อาตมากลับเข้าไปในกลดหยิบจีวรที่ตั้งใจจะถวาย พอออกมาจากกลด อาตมาเห็นพระภิกษุสงฆ์รูปนั้นค่อยๆ หายไปต่อหน้าต่อตาอาตมา!!!

ณ ทุ่งกระมัง อาตมาพบกับปาฏิหาริย์หลายอย่าง คืนหนึ่งในนิมิต โยมตาของอาตมาเดินทางมาหาถึงทุ่งกระมัง กล่าวกับอาตมาว่า **“พระปอมๆ ตาตายแล้วนะ อีก ๓ วันจะเผา ช่วยมาเผาตาหน่อยนะ”**

อาตมาไม่เชื่อในนิมิตจนกระทั่งคืนที่ ๒ โยมตาได้มาหาอาตมาอีกครั้ง **“พระปอมๆ ไปสวดตาหน่อย เหลืออีก ๒ วันจะเผาแล้วนะ”**

อยู่เฉยไม่ได้แล้ว รุ่งขึ้นอาตมาเตรียมตัวเดินทางกลับกรุงเทพฯ ทันที ขณะนั้นมีนายตำรวจท่านหนึ่งมาดูแลอาตมา ท่านรับเป็นธุระจัดการการเดินทางให้ อาตมาจึงได้มอบพระสีวลีทรงนาค ปี ๒๕๓๐ ให้กับนายตำรวจท่านนั้น ด้วยทราบว่าเขาเป็นชายเจ้าชู้ แต่ดวงชะตาไม่ถึงฆาตจึงมีเหตุได้พบกับอาตมา

ต่อมา อาตมาทราบข่าวว่า นายตำรวจท่านนี้มีภรรยาน้อย แล้วภรรยาหลวงรู้ความเข้า จึงบังเกิดลมหึงบันดาลโทสะคว้าปืนออกมาไล่ยิง แต่กระสุนเพชฌฆาตหาทำงานไม่ มีแต่เสียงดัง แชะ! แชะ! ออกมาจากปลายกระบอกปืน!?

เมื่ออาตมาเดินทางมาถึงกรุงเทพฯ อาตมาได้รับข่าวร้าย โยมตาของอาตมาท่านเสียแล้วจริงๆ และอยู่ที่วัด ตามที่โยมตาได้บอกกับอาตมา

ครั้งหนึ่ง อาตมาได้รับนิมนต์จากกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ไปจังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อไปดูขุมทรัพย์ใต้ดินในสมัยรัชการที่ ๕ ซึ่งเป็นเหมืองทองขนาดใหญ่ มีทรัพย์สินของมีค่าฝังอยู่ในเหมืองมากมาย ทางกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน บอกกับอาตมาว่าจะนำขุมทรัพย์ที่ขุดขึ้นมามอบให้กับทางศิลปากร

ในคืนที่ทำพิธี ได้มีการเตรียมมะนาวไว้หนึ่งเข่ง พร้อมธงปัก เพื่อใช้ในการบอกตำแหน่งขุมทรัพย์ พออาตมาเริ่มทำพิธีบวงสรวง อาตมาเห็นแสงสีแดงผุดขึ้นเหมือนดังมีชีวิต ในสมาธิ เมื่ออาตมาเห็นแสงสีแดงที่แห่งไหนจุดใด ก็จะปามะนาวไปที่แห่งนั้น แล้วจะมีคนถือธงไปปักไว้เพื่อเป็นสัญลักษณ์

ทางคณะได้ขุดพบขุมสมบัติมากมาย มีเครื่องใช้โบราณ พระพุทธรูปเก่าแก่ ศาสตราวุธ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นขุนทรัพย์ที่ถูกซุกซ่อนไว้ใต้ดินทั้งสิ้น ชาวบ้านต่างทยอยของมีค่าขึ้นรถ เที่ยวแล้วเที่ยวเล่าก็ไม่มีทีท่าว่าจะเสร็จสิ้น คำสัตย์ที่กำนัน ผู้ใหญ่บ้านที่ให้ไว้กับอาตมา หาเป็นไปตามที่ได้ตกลงไว้ อาตมาไม่รู้เลยว่าขุมทรัพย์ที่ขุดขึ้นมาจะตกอยู่ในมือของผู้ใด?

กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน นิมนต์อาตมาไปยังบ้านหลังหนึ่ง พออาตมาย่างเท้าเข้าไปใกล้บริเวณบ้าน กลิ่นสาปสางโชยเข้าโสตประสาทอาตมาแต่ไกล ประหนึ่งดังมีซากศพมาวางไว้ข้างหน้า พอซักถามชาวบ้านจึงรู้ความ บ้านหลังนี้มีวัวตายไปแล้ว ๒-๓ ตัว ผู้คนในบ้านที่อาศัยกันเป็นครอบครัวใหญ่ได้เสียชีวิตอย่างไม่ทราบสาเหตุ ๗-๘ คน

พอประตูบ้านเปิดออก อาตมาถึงกับอึ้ง เพราะสิ่งที่อาตมาไม่เคยเชื่อมาก่อนจะมีอยู่จริง อาตมากำหนดสมาธิพิจารณาอีกครั้ง **ใช่แล้ว...นั่นปอบ ตาเนื้อของอาตมาเห็นปอบแอบอยู่ตามเสาบ้าน ในเวลากลางวันปอบจะไม่ปรากฏกายให้ใครเห็น แต่ในราตรีมันจะปรากฏตัวออกมาด้วยดวงตาสีแดงก่ำ**

อาตมาให้เจ้าของบ้านจัดหาตะปู ๒๔ ตัว สายสิญจน์ และให้ตอกตะปูรอบบ้านทั้ง ๒๔ ตัวพันสายสิญจน์ไว้รอบบ้าน จากนั้นเริ่มสวดบารมีกรณียเมตตสูตร อาตมาสวดมนต์อยู่นานทีเดียว แต่ปอบตนนั้นมีฤทธิ์มากพอตัว อาตมาสวดมนต์บทไหนมันก็โต้ตอบอาตมาด้วยการสวดมนต์บทนั้น

เหตุที่ปอบตนนั้นมีฤทธิ์และสวดมนต์โต้อาตมาได้ เพราะเมื่อครั้งยังมีชีวิต เขาเคยเป็นมนุษย์มาก่อน เป็นคนที่ชอบเล่นของลองวิชา แต่ไปผิดครู เรียนมนต์ดำนำมาใช้ในทางที่ผิด จากจริงเป็นเท็จ จากเท็จเป็นจริง

สุดท้ายอาตมาสวดคาถาพุทโธ พุทธา ปอบตนนั้นสิ้นฤทธิ์ไม่อาจต้านทานได้ จึงสลายหายไปพร้อมกับแสงที่ออกจากบ้านหลังนั้น

เมื่ออาตมาเดินทางกลับมายังวัดโพธิทอง อาตมารีบเข้าวิปัสสนากรรมฐานทันที แต่ดวงจิตที่ถูกครอบงำจากการกระทำที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ที่จังหวัดบุรีรัมย์ ทำให้อาตมาเหมือนคนตาบอดใจบอด มีแต่ความโลภ มีสีดำเข้ามาครอบงำอยู่ในจิต กระทั่งพญานาคมุจลินทร์ท่านมาหาอาตมาแล้วกล่าวว่า

“ท่านจะโลภไปทำไม มีทุกอย่างพร้อมอยู่แล้ว โลภไปทำไม รู้หน้าไม่รู้ใจ รู้ใจไม่รู้จิต รู้จิตไม่รู้วิญญาณ จะแตกดับเมื่อไหร่ อย่างไรไม่รู้”

อาตมาต้องเริ่มฝึกกรรมฐานใหม่ ตั้งแต่วินาทีนั้น ถือเป็นบทเรียนครั้งสำคัญยิ่งครั้งหนึ่งของอาตมา

ปราบสัมภเวสีสิงมนุษย์

หลังจากเรื่องของโยมอุ่น ที่อาตมามาช่วยสวดมนต์ต่ออายุให้ แต่สุดท้ายก็ไม่พ้นเจ้ากรรมนายเวรที่โยมอุ่นได้กระทำไว้ในชาตินี้ เป็นผลกรรมที่ไล่ล่าประชิดโดยไม่ต้องรอให้ถึงชาติหน้า

ครั้งหนึ่งอาตมาช่วยผู้ชายคนหนึ่ง เขาชื่อสำรวย อยู่ในคลองบางมดนี่เอง โยมสำรวยถูกมนต์ดำกระทำถึงขั้นบ้าคลั่ง โชคยังดีที่ได้อาจารย์ดีมีวิชาจากจังหวัดสุรินทร์ช่วยไว้บ้าง จากหนักจึงได้บางเบา

ในวันที่โยมสำรวยมาหาอาตมาที่กุฏิ ๑๐ เขาเหมือนวัวกระทิงดุ ไล่ขวิดอาละวาดเป็นการใหญ่ ไม่ว่าอาตมาจะสวดมนต์บทไหน วิญญาณร้ายที่สิงร่างโยมสำรวยก็โต้ตอบด้วยมนต์บทนั้น อาตมาสวดมนต์เป็นภาษาเขมร โยมสำรวยก็โต้ตอบเป็นภาษาเขมรได้เช่นกัน เหตุเพราะวิญญาณร้ายที่เข้าสิงโยมสำรวยเป็นหมอผีมีวิชาพอตัว

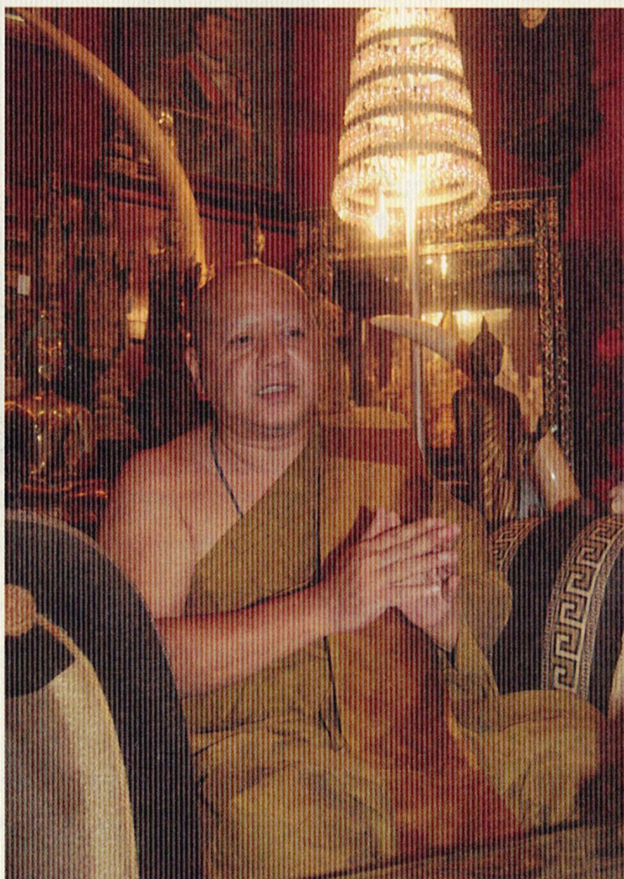
อาตมาเริ่มหมดภูมิ จึงสำรวมจิตตั้งสมาธิให้มั่น แล้วระลึกขึ้นได้ จึงขอพรจากพระอัลเลาะห์ ปรากฏว่าหมอผีที่สิงอยู่ในร่างโยมสำรวยโต้ตอบอาตมาไม่ได้ ในที่สุดอาตมาก็สามารถจับวิญญาณร้ายใส่หุ่นแล้วมัดเอาไว้ ตั้งใจไว้ว่าจะนำออกมาเผาก่อนพระอาทิตย์ตกดิน

เผอิญวันนั้น มีญาติโยมมาหาอาตมาเป็นจำนวนมาก จนเวลาล่วงเลยไปถึงตีสาม น้องสาวของโยมสำรวยโทรศัพท์มาที่กุฏิ บอกว่า... ไม่รู้แม่เป็นอะไร นอนเอามือบีบคอตัวเองอยู่ที่บ้าน นิมนต์อาตมาให้มาช่วยที

พอทราบความตามนั้น อาตมาไม่รอช้า รีบรุดไปที่บ้านของโยมสำรวยทันที พอไปถึงอาตมาเริ่มสวดมนต์ ตั้งจิตภาวนา ระลึกนึกถึงหลวงพ่อโอภาสี เพราะอาตมาบูชาไฟ เตโชกสิน ๔ ที่ช่วยรักษาคน ถอนคุณไสย ติดต่อภพภูมิได้ อาตมาดึงวิญญาณร้ายเข้ามาอยู่ในหุ่นแล้วเผาทันที ให้เขาไปเกิด อย่าได้มาเป็นสัมภเวสีอีกเลย

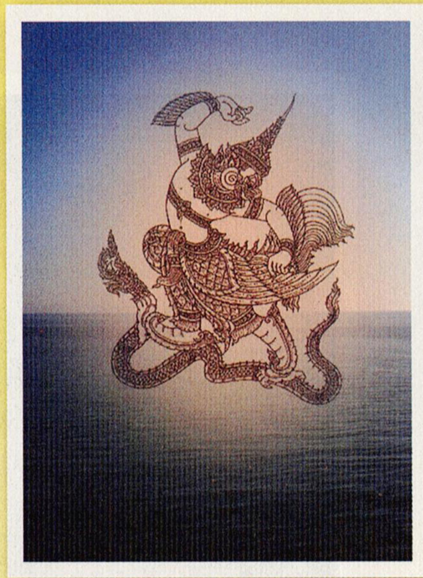
อีกรายหนึ่งเป็นผู้หญิง รายนี้น่าสงสารมาก เรื่องมีอยู่ว่าจ่าหยองซึ่งเคยเป็นทหาร ได้มาบวชที่วัดโพธิทอง มีความประสงค์อยากให้อาตมาช่วยโยมแม่ของลูกน้องคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนี้เป็นชาวจีน หน้าตาดี ผิวพรรณดี อายุอานามตอนนั้นก็ ๗๐ กว่า

ผู้หญิงคนนี้ถูกดีดน้ำมันพรายมาประมาณ ๒๗-๒๘ ปีแล้ว เป็นความประสงค์กาย เป็นเสน่หาในทางที่ผิด เพราะตอนที่น้ำมันพรายออกฤทธิ์ จะชอบอาละวาดทำลายข้าวของ ครอบครัวพังพินาศถึงขั้นบ้านแตกสาแหรกขาด

กลิ่นน้ำมันพรายที่ไหลออกจากตัวโยมผู้หญิงมีกลิ่นเหม็นมาก อาตมาต้องขอให้ท้าวเวสสุวรรณ ท้าววิรุฬหก ท้าวจตุโลกบาลทั้ง ๔ ผู้คุ้มครองโลกทั้ง ๔ ทิศ มาช่วย อาตมาเริ่มสวดมนต์ไล่สิ่งเลวร้ายที่อยู่ในกายของโยมผู้หญิง แล้วมาสะกดไว้ที่หน้าผาก ระหว่างหัวคิ้ว แต่ไม่สามารถที่จะเอาน้ำมันพรายออกจากตัวของโยมผู้หญิงได้ทั้งหมด

เหตุเพราะ ร่างที่ถูกสิงนี้ได้ตายไปแล้ว ถ้าเอาน้ำมันพรายออกหมดโยมผู้หญิงผู้นี้ไม่รอดแน่ ต้องตายคากุฏิ สุดท้ายอาตมาต้องใช้มนต์ของพระโมคคัลลานะ แล้วกล่าวว่าถ้าโยมผู้หญิงท่านนี้หมดบุญจะทิ้งขันธ์ก็ให้เอาผีตนนี้ไปด้วย ถ้าวาสนาเดิมยังมีอาตมาจะช่วยสวดมนต์ต่ออายุให้ วาสนาของโยมผู้หญิงยังมี วิญญาณร้ายจึงออกจากร่างไป

ศึกแห่งผืนฟ้ากับแผ่นน้ำที่ไม่มีวันสิ้นสุด

ครั้งหนึ่ง อาตมาได้รับนิมนต์ให้ไปที่คฤหาสน์เจ้าของห้างขายยาชื่อดัง เจ้าสัวท่านนี้อายุล่วง ๘๐ ปีแล้ว เท่าที่อาตมาสังเกตรอบๆ บริเวณบ้าน และเฟอร์นิเจอร์ประดับบ้าน คาดว่าเจ้าสัวท่านนี้คงเป็นนักสะสมของเก่า เพราะมีของดีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่เต็มบ้าน

แต่...ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เจ้าสัวท่านนี้ได้ครุฑมาจากเขมร แล้วคงไม่รู้ว่าจะไปวางสักการะที่ไหน จึงนำไปวางไว้ในห้องน้ำ คราวนี้มันก็เกิดเรื่องน่ะสิโยม!!!

ย่างก้าวแรกที่อาตมาได้เข้ามาในคฤหาสน์เจ้าของห้างขายยา กลิ่นจามรี ๗ สี และกลิ่นของจำปีสีทองตลบอบอวลเต็มไปหมด เป็นลางบอกเหตุว่ามีสิ่งไม่ดีเกิดขึ้นในคฤหาสน์หลังนี้แน่ๆ

อาตมาเริ่มทำพิธีอาบน้ำมนต์ให้กับเจ้าสัว พอน้ำมนต์สัมผัสร่างเจ้าสัวเท่านั้นแหละ แกดิ้นพล่าน ร่างลอยขึ้นเหนือพื้นเหมือนบินได้ แล้วก็ตกลงมาปากเจ่อตัวเจ็บ อาตมาจึงถามว่าครุฑตัวไหนมาทำคนแก่ให้เป็นแบบนี้

อัธยาศัยไมตรีต้อนรับผู้มาเยือน

ครุฑตัวนั้นตอบว่า เป็นเพราะเจ้าสัวนำรูปปั้นครุฑไปไว้ในห้องน้ำ สักการะไม่ถูกที่จึงต้องสั่งสอนตักเตือนซะบ้าง เรื่องนี้นะโยม...พญาครุฑ ท่านเป็นพุทธมามะกะ เป็นมหาราชองค์หนึ่ง มีฤทธิ์มาก เมื่อครั้งที่พญาครุฑไปชิงหม้อน้ำอมฤต แม้แต่พระอินทร์และเหล่าทวยเทพยังไม่สามารถทำอะไรพญาครุฑได้

ศึกคราวนั้นพระอินทร์ขว้างวัชระใส่พญาครุฑ แต่ไม่สามารถทำอันตรายอันใดได้ ฝ่ายพญาครุฑจำได้ว่าวัชระเป็นอาวุธที่พระอิศวรประทานให้พระอินทร์ จึงสลัดขนของตนให้หล่นลงไปเส้นหนึ่ง เพื่อแสดงความเคารพต่อวัชระ และรักษาเกียรติของพระอินทร์ผู้เป็นใหญ่ในหมู่เทพ จึงเป็นที่มาหนึ่งของพญาครุฑว่า **“สุบรรณ”** แปลว่า **“ขนวิเศษ”** นั้นเอง

พระนักเทศมีมาก
พระนักทำมีน้อย
ควรหมั่นสร้างทานบารมี
ให้เป็นศรีแด่พระศาสนา

พญามุจลินทร์บอกกับอาตมาว่า เมื่อได้เกิดมาเป็นมนุษย์สุดประเสริฐ ควรหมั่นสร้างทานบารมี เมตตาบารมี อธิฐานบารมี เพื่อให้หลุดพ้นจากวัฏสงสาร หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดที่ไม่จบสิ้น เปรียบดังธรรมจักรวงล้อที่หมุนแล้วหมุนเล่าไม่มีวันหลุดพ้น

ความสุขที่ว่าจีรังนั้นแท้จริงไม่จีรัง ความทุกข์บังเกิดขึ้น ทุกครอบครัวล้วนมีปัญหา พระนักเทศนั้นมีเยอะแล้ว แต่พระผู้ให้ผู้บริจาคทานยังมีน้อย เราได้เกิดบนแผ่นดินของพระเจ้าอยู่หัว ควรดูท่านเป็นตัวอย่างในการสร้างทานบารมี ควรเสียสละทรัพย์เพื่อประโยชน์ของผู้ยากไร้บ้าง

ปัจจัยที่ชาวบ้านมาบริจาค เป็นทานบารมีอย่างหนึ่ง สาธุออกมาจากหัวใจ จากปอด จากเสลด จากปากของเขา กล่าวคำถวายด้วยจิตบริสุทธิ์ เราจะไปทำลายความบริสุทธิ์จากใจของเขาไม่ได้

พระครูวิศิษฏ์พิทยาคม (เจ้าอาวาสวัดโพธิทอง)
บริจาคเงินสดให้โรงพยาบาลบ้านแพ้ว (องค์การมหาชน)
เพื่อสมทบทุนซื้อเลนส์แก้วตาเทียม จำนวน 100 คู่ เป็นจำนวนเงิน 100,000 บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน)
เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2551 โดย นางจารี ศรีพารัตน์ รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลบ้านแพ้วเป็นผู้รับมอบ

การเป็นพระเปรียบเหมือนนั่งอยู่บนกองกิเลส ไม่มีวันไหนหรอกที่ญาติโยมจะไม่นำปัจจัยมาบริจาคเพื่อเป็นทาน อาตมาเคยเสียของรักที่สำคัญที่สุดในชีวิตไปแล้วถึง ๒ ครั้ง คือ โยมพ่อและโยมน้อง ส่วนโยมแม่ที่ท่านป่วยตอนนี้อาการดีขึ้นตามลำดับ

การทำบุญในศาสนาพุทธเป็นการทำบุญได้บุญ บุญคือความสบายใจ โลกนี้มี ๒ อย่าง คือ บุญกับบาป เราบวชมาเพื่ออะไร? อาตมาได้อาศัยวัดเป็นที่พักอาศัย คุ้มลมคุ้มแดด อาตมาอาศัยชาวบ้านที่มีจิตศรัทธา อาตมาต้องให้วัดอยู่ได้ยืนยาว พระสงฆ์ที่ยังอยู่ต้องช่วยกันทำนุบำรุงศาสนา พูดกันอย่างชาวบ้าน อาตมารับเงินเดือนจากกรมศาสนา เป็นเงินนิตยภัต อาตมาต้องทำคุณประโยชน์ตอบแทนศาสนา ทำนุบำรุงศาสนา ชี้แนะแนวทางที่ถูกที่ควรให้กับชาวบ้าน ให้พบแสงสว่างใกล้ถึงพระธรรมให้มากที่สุด

อยากฝากถึงญาติโยมว่า การทำบุญนั้นทำง่ายมาก ตัวอย่างง่ายๆ คือ การละเว้นความชั่ว ทำใจให้บริสุทธิ์ ให้อภัยแก่คนทั้งปวง ที่สำคัญที่สุด คือ ลดความพยาบาท อภัยให้กันและกัน สำหรับเยาวชนซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตควรหลีกเลี่ยงห่างไกลจากยาเสพติด

เด็กๆ ควรได้ใกล้ชิดศาสนาตั้งแต่ยังเยาว์ ตอนนี้มีเด็กๆ จากหลายโรงเรียนหลายหน่วยงานมาอบรมพุทธศานาในวัดโพธิทองแห่งนี้ อายุตั้งแต่ 5-7 ปี มาบวชภาคฤดูร้อน เด็กเหล่านี้เขาก็จะสวดมนต์ได้ และช่วยต่ออายุศาสนา ดำเนินชีวิตในทางที่ถูกที่ควร เมื่อลาสิกขาบทแล้ว ยังนำบุญไปฝากพ่อแม่ได้ กล่าวคือ เมื่อศีลอยู่กับตัวแล้วศีลก็จะติดตัวเขาไป

และขอให้ทุกคนมีความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน หลายยุคหลายสมัยแล้วที่บรรพบุรุษของเราได้ปกปักษ์รักษาแผ่นดินนี้เอาไว้ ขอให้ญาติโยมจงรัก สามัคคี อย่างแตกแยกกัน เพื่อแผ่นดินของเรา

“การทำบุญ เป็นเรื่องของจิต และความศรัทธา ย่อมส่งผลบุญที่ดีแก่บุคคลผู้นั้น”

การทำบุญ เป็นเรื่องของจิต และความศรัทธา ย่อมส่งผลบุญที่ดีแก่บุคคลผู้นั้น เช่น นักธุรกิจท่านหนึ่ง ที่มรสุมชีวิตเข้ามารุมเร้าจนแทบสิ้นเนื้อประดาตัว โชคดีที่นักธุรกิจท่านนี้มีบุญกับอาตมาตั้งแต่อดีตชาติ ทำให้ได้มาพบเจอกัน

อาตมาแนะนำนักธุรกิจท่านนั้นว่า **“อย่าหนี”** เนื่องจากเขายังมีบุญบารมีแต่อดีตชาติช่วยเสริม และในชาตินี้เขาเป็นผู้ที่กตัญญูต่อบุพการี ดูแลลูกหลานอย่างดี ผลบุญจะหนุนให้เขารวยเป็นร้อยล้านพันล้าน อาตมาจึงแนะนำให้เขาสู้ แล้วลองทำธุรกิจประเภทจิวเวอรี่ สินค้าประเภทความสวยความงาน อุปโภคบริโภค

นักธุรกิจท่านนั้นนำคำของอาตมาไปพิจารณา และทำธุรกิจดังกล่าว ปรากฏว่าเขาฟื้นตัวขึ้นในเวลา ๕ ปี และขยายกิจการใหญ่โตเป็นลำดับ นักธุรกิจท่านนี้ยังคงหมั่นมาทำบุญที่วัดโพธิทอง ทุกวันพระจะนำลูกน้องมาทำบุญ สวดมนต์ ช่วยเหลือกิจการงานของวัดไม่เคยขาด

อาตมาขอยกอีกหนึ่งตัวอย่างของการทำบุญ มีโยมผู้หญิงท่านหนึ่ง บ้านอยู่ใกล้วัดโพธิทอง เพิ่งขายที่ดินได้ ๓๐ ล้านบาท แล้วนำปัจจัยมาถวายเป็นเงินจำนวนมาก อาตมาพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นเงินบริสุทธิ์ จึงได้สวดยะถาสัพพีแล้วดึงเงินออกมาเพียง ๑,๐๐๐ บาท แล้วคืนเงินทั้งหมดให้กับโยมผู้หญิงท่านนั้นไป ให้เขานำเงินไปแบ่งปันคนในครอบครัว ให้คนในครอบครัวเกิดความพึงพอใจ มิเช่นนั้นอาจจะมีเหตุให้ต้องทะเลาะกันในครอบครัว

ประกาศเกียรติคุณ

ประกาศเกียรติคุณจากคณะกรรมาธิการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม สภาผู้แทนราษฎร

โยมผู้หญิงท่านนั้นเสียใจมาก หาว่าอาตมาไม่ยินดีในบุญของเขา จึงนำปัจจัยไปบริจาคที่วัดอื่นทั้งหมด เพราะเขาอยากขึ้นสวรรค์ ขึ้นชั้นพรหม อาตมาได้อธิบายว่า โยมได้บุญแล้ว ได้ขึ้นสวรรค์แล้ว เพราะกระบวนการทำบุญครบถ้วนอย่างสมบูรณ์ ปัจจัยที่นำมาบริจาคได้เข้าสู่บัญชีของวัดเพื่อประโยชน์ในด้านอื่นๆ ต่อไป แต่โยมผู้หญิงท่านนั้นยังดื้อดึง นำเงินไปบริจาคที่วัดอื่น อาตมาจึงตักเตือนด้วยความเป็นห่วงว่า **"โยมระวังจะเสียของรักนะ"**

ในเวลาต่อมาไม่นาน ลูกชายของโยมผู้หญิงท่านนั้นก็ผูกคอตายด้วยเหตุผลบางประการ

ตลอดระยะเวลา ๒๘-๒๙ พรรษาที่อาตมาครองเพศพรหมจรรย์ มีสีกาทั้งสาวแก่แม่ม้าย นำปัจจัยมาถวายครั้งละหลายล้านบาท ไม่นับรวมเพชรนิลจินดาต่างๆ ล้วนแล้วเป็นทรัพย์สินศฤงคารที่อาตมาไม่แตะต้อง

ครั้งหนึ่งโยมแม่กล่าวกับอาตมาว่า ท่านเป็นพระ จะรับสิ่งของจากใครควรระลึกว่าจะยินดีรับหรือไม่ หากรับมาแล้วจะได้อย่างเสียอย่างนะ จะทำให้เกิดความเกรงใจ เป็นทรัพย์ที่มิควรแตะต้อง

เรื่องนี้ พญามุจลินทร์กล่าวกับอาตมาว่า "โยมแม่ของเธอเป็นแม่บังเกิดเกล้าหุงข้าวใส่บาตร กราบเธอทุกวัน เธอเป็นพระ พระมีศีลกี่ข้อเธอรู้ดี และเธอต้องรู้จักวางตัวให้เหมาะสม ไม่เช่นนั้นการเป็นพระในตัวเธอจะเหลือกี่ข้อ"

“พระพุทธเจ้าทรงกล่าวไว้ว่า สังขารตั้งอยู่ดับไป เป็นของไม่เที่ยง สักวันหนึ่งต้องถึงจุดว่างเปล่า ทุกข์สุขเป็นของไม่จีรัง”

ครั้งหนึ่งมีสีกานำปัจจัยมาถวาย ๓๐ ล้านบาท อาตมาสวดยะถาสัพพีให้ บอกว่าโยมได้บุญแล้วนะ แล้วรีบโทรศัพท์ไปหาพ่อแม่ของสีกาท่านนั้นทันที เพื่อนำเงินจำนวนดังกล่าวกลับไป

อาตมาเคยตักเตือนสีกาเหล่านั้นว่า **“โยม ทำบุญตาบอดใจบอดหรือ”** สีกาที่มีสติจะระลึกได้ถึงคำสอน แต่บางคนก็ยังดื้อดึงไม่ฟังคำของอาตมา

ครั้งหนึ่ง อาตมารับนิมนต์ไปที่บ้านมหาเศรษฐีท่านหนึ่ง ปรากฏว่าสีกาเกิดอารมณ์เสน่หา อาตมาแทบหนีออกจากบ้านหลังใหญ่แทบไม่ทัน การเป็นพระต้องรู้จักวางตัว อาตมาฝึกวิปัสสนากรรมฐาน ปลงอสุภะ ไปธุดงค์เข้าญาณสมาบัติ ๑๕ วัน เข้าถึงไตรรัตน์แล้ว พระพุทธเจ้าทรงกล่าวไว้ว่า สังขารตั้งอยู่ดับไป เป็นของไม่เที่ยง สักวันหนึ่งต้องถึงจุดว่างเปล่า ทุกข์สุขเป็นของไม่จีรัง การเป็นพระเหมือนกับนั่งอยู่บนกองกิเลส อันเกิดจากลาภสักการะ

ประกาศเกียรติคุณ
จากโรงพยาบาลบ้านแพ้ว (องค์การมหาชน)
อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร

โล่เชิดชูเกียรติจากโรงเรียนบ้านลาดน้อย
จ.เพชรบูรณ์

"โยมแม่ ไปหุ้งข้าวต้มมาเลี้ยงคนงานเถอะ เขาจะได้มีแรงทำงาน แล้วไปต้มถั่วเขียวไว้แจกพระท่านเป็นน้ำปานะ เอากระทะทองเหลืองกับไม้กวนที่บ้านมาใช้นะ"

เวลาที่บ้านอาตมาทำบุญ โยมแม่ท่านจะไม่รับประทานอาหารพร้อมพระสงฆ์ ท่านกลัวบาป บอกว่าตายไปจะเป็นเปรต อาตมาระลึกนึกถึงคุณน้ำนมของท่าน มอบเงินตอบแทนท่านที่ได้เมตตาเลี้ยงดูอาตมาจนเติบใหญ่ แต่ท่านไม่เคยรับมาใช้ส่วนตัว ท่านนำมาหยอดใส่ตู้บริจาคของวัด ท่านบอกว่าไม่อยากเป็นหนี้สงฆ์ คนเราเกิดมาชาติหนึ่งมีพร้อมสรรพแล้ว เงินจะมีคุณค่ายิ่งกับคนจน คนที่ไม่จนไม่มีวันรู้คุณค่าของเงินแต่อย่างใด

อาตมาเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ที่วัดโพธิทองตั้งแต่ยังเป็นถนนลูกรัง อาตมาต้องมาตอกเขื่อน เทพื้นปูนด้วยตัวอาตมาเอง เช้าๆ อาตมาจะจูงมืออดีตเจ้าอาวาสพระครูพินิจธรรมคุณ ซึ่งท่านตาบอดออกบิณฑบาต กลางวันจะรับนิมนต์จากญาติโยม ช่วยเหลือตามกำลังของอาตมา

พลบค่ำอาตมาจะทำกิจของสงฆ์ และลงมายังลานวัดเพื่อผสมปูนไว้เทพื้นรอบวัด ครั้งหนึ่ง โยมแม่มาพบเหตุเข้า ท่านถึงกับร้องไห้สงสารลูกชาย ท่านคิดว่าลูกของตนนั้นมีพร้อมทั้งทรัพย์สมบัติ รูปสมบัติ ไม่น่าจะต้องมาทำงานหนักเช่นนี้ อาตมาเห็นโยมแม่มายืนร้องไห้ จึงเข้าไปกล่าวกับโยมแม่ว่า

"โยมแม่ ไปหุ้งข้าวต้มมาเลี้ยงคนงานเถอะ เขาจะได้มีแรงทำงาน แล้วไปต้มถั่วเขียวไว้แจกพระท่านเป็นน้ำปานะ เอากระทะทองเหลืองกับไม้กวนที่บ้านมาใช้นะ"

ท่านน้ำตาริน ปลื้มปีติ เห็นชอบแล้วที่อาตมาได้เข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์

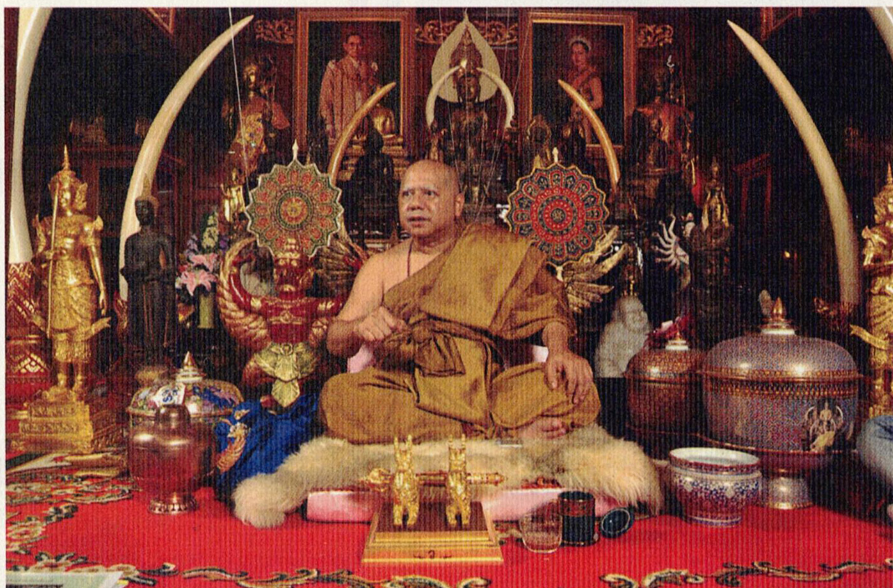
โล่ประกาศเกียรติคุณ จากโรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม

ใบประกาศเกียรติคุณ จากโรงพยาบาลบ้านแพ้ว (องค์การมหาชน) อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร มอบแด่ พระอาจารย์วราห์ ปุญญวโร ที่บริจาคเงินเพื่อซื้อเลนส์แก้วตาเทียมแด่ผู้ยากไร้

ลูกศิษย์ที่อาตมาดูแลต่างก็สลับหมุนเวียนกันไป ประมาณ ๒๐-๓๐ คน บางคนถูกกิเลสครอบงำ คิดจะหาประโยชน์ใส่ตน อาตมาก็อบรมตักเตือนสั่งสอน ไม่อยากให้ลูกศิษย์ต้องตกนรกชดใช้กรรม

อาตมาดูแลกว่า ๒๐ มูลนิธิ เด็กๆ กว่า ๓,๐๐๐ คน แม้จะเหนื่อยหนัก แต่อาตมาท้อไม่ได้ ทุกวันนี้มีสารพัดโรครุมเร้า พอเห็นญาติโยมที่เดินทางไกลมาหาอาตมาด้วยความศรัทธา มานั่งรอจนดึกดื่นเที่ยงคืน อาตมาก็ให้เข้าพบ แม้จะรู้ดีว่ามีลูกศิษย์บางคนมีวัตถุประสงค์แอบแฝงอยู่ในใจก็ตาม

บางครั้งมีดารา นักธุรกิจ นักการเมือง มาหาอาตมา เพียงแค่เห็นหน้าอาตมาก็รับรู้ได้ว่าเขามีขุมทรัพย์อะไรบ้าง ทำสิ่งใดจะประสบความสำเร็จ บางคนแต่งตัวดีทั้งชายหญิง แต่เขาตบตีบุพการี บางคนเป็นมือปืน ฆ่าคนมาเยอะ อาตมาก็บอกให้เขาหยุดการกระทำเหล่านั้น มิเช่นนั้นบาปกรรมจะตกถึงลูกหลาน ถูกเจ้ากรรมนายเวรทวงคืน

บางทีก็เป็นคนยากไร้ขัดสนไม่สบาย แต่ด้วยความศรัทธา ถึงแม้จะอยู่ห่างไกลก็ดั้งด้นมาหาอาตมา อาตมาก็แนะนำให้ไปหาหมอ และให้เงินไปรักษาตัว พร้อมให้เขาหมั่นสวดมนต์ ตั้งจิตภาวนา ระลึกถึงคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ให้มากๆ

“กรรม เป็นสิ่งที่ใครก็หนีไม่พ้น อีกโลกหนึ่ง เปรียบเหมือนกระจกสะท้อนการกระทำของมนุษย์ทุกคน ไม่มีใครหนีไปได้”

เวลามาที่วัดโยมเคยได้ยินนกแสกร้องหรือไม่? หากนกแสกร้องเวลาเช้า ผู้ที่เสียชีวิตจะเป็นผู้ที่สร้างบุญสร้างกุศลไว้มาก หากนกแสกร้องในเวลากลางคืนผู้ที่เสียชีวิตนั้น จะน่าสงสารเวทนา ลูกหลานต้องหมั่นทำบุญอุทิศให้อย่างสม่ำเสมอ

นกแสกที่ไปร้องตามบ้านเรือน สอดคล้องกับความเชื่อของคนโบราณที่ว่า บ้านไหนมีคนเจ็บป่วย หรือมีผู้สูงอายุ โบราณท่านว่าผู้ที่เจ็บป่วยหรือสูงอายุจะสิ้นบุญ เรื่องอย่างนี้โบราณท่านว่าไว้ ก็ควรรับไว้พิจารณา

กรรม เป็นสิ่งที่ใครก็หนีไม่พ้น อีกโลกหนึ่งเปรียบเหมือนกระจกสะท้อนการกระทำของมนุษย์ทุกคน ไม่มีใครหนีไปได้ เมื่อตายไป เราจะเห็นการกระทำของตนเอง ที่ได้ทำไว้เมื่อครั้งมีชีวิตบนโลกมนุษย์ ใครที่ทุบตีพ่อแม่เป็นบาปมหันต์ต้องตกนรกชดใช้กรรมในขั้นต่ำสุดของนรกภูมิ

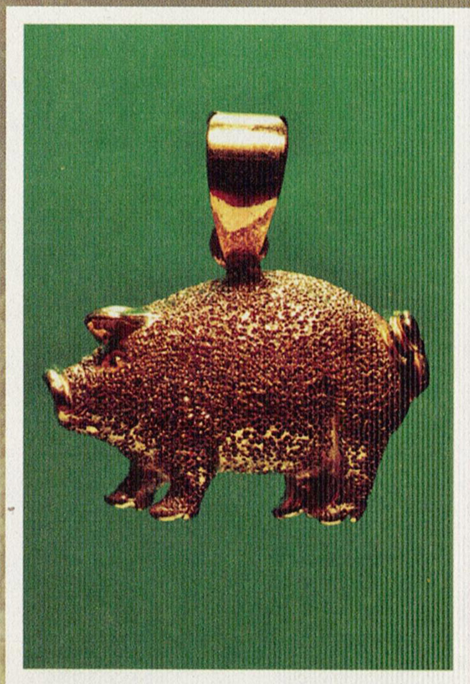
ท่านพญานาคมุจลินทร์กล่าวกับอาตมาไว้ว่า พระนักเทศนั้นมีเยอะแล้ว มีมากแล้ว แต่พระที่เป็นผู้บำเพ็ญเพียรบริจาคให้กับศาสนา เด็ก ผู้ยากไร้ ยังมีไม่เพียงพอ พึงควรปฏิบัติเสียอย่าละเลย ข้อนี้อาตมานำมาปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

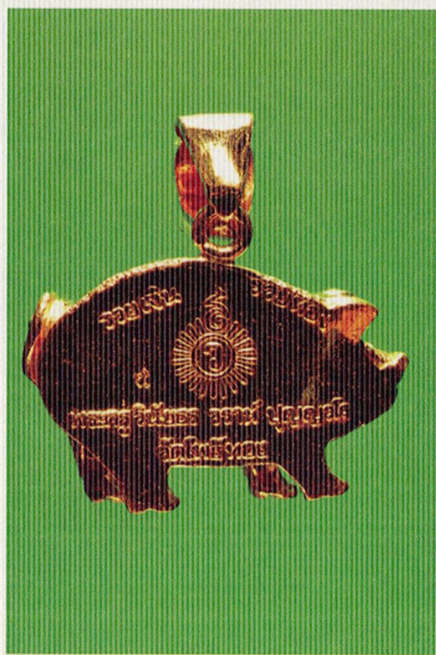

วัตถุมงคลหนุนดวง

อ.วราห์ ปุญญวโร

หมูทองคำ ปี ๒๕๓๙ ด้านหน้า

หมูทองคำ ปี ๒๕๓๙ ด้านหลัง

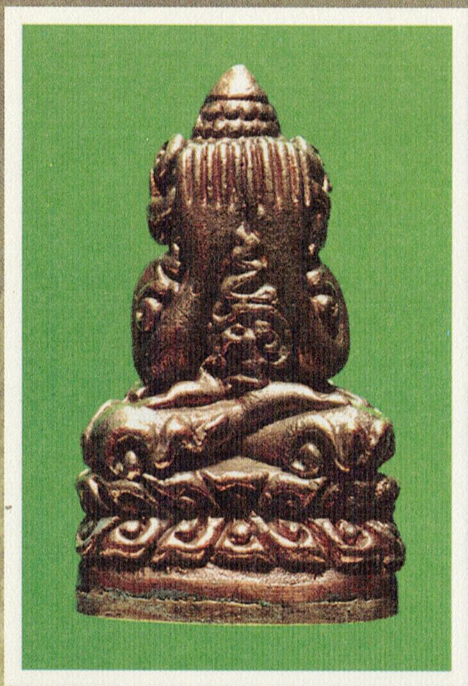
สิวลี ปี ๒๕๓๐ ด้านหน้า

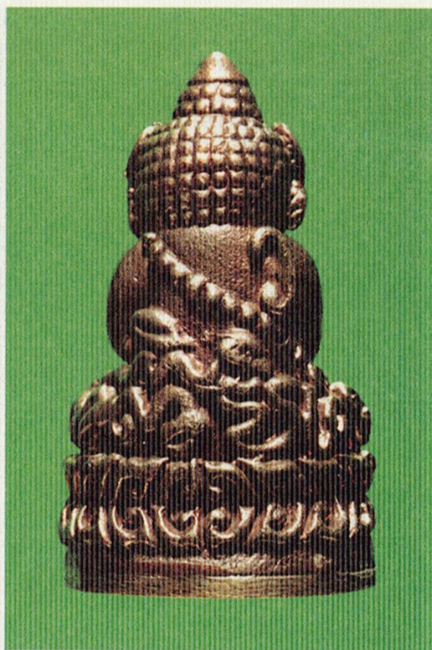
สิวลี ปี ๒๕๓๐ ด้านหลัง

สิวลี ปี ๒๕๓๐ ด้านใต้

ปิดตานพเก้า ปี ๒๕๔๐ ด้านหน้า

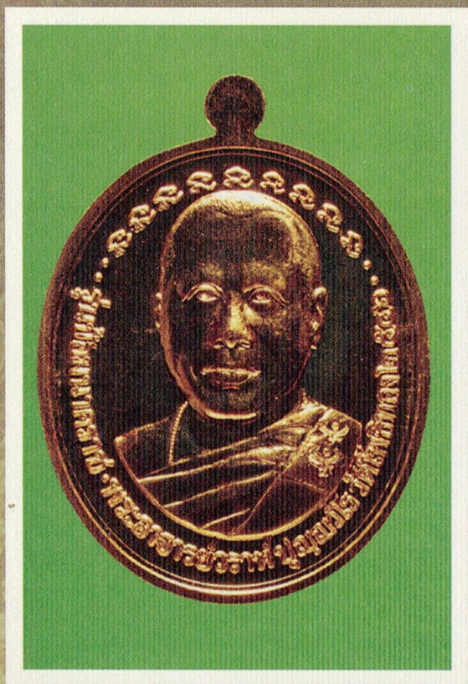
ปิดตานพเก้า ปี ๒๕๔๐ ด้านหลัง

สุริยเทพ ปี ๒๕๔๑ ด้านหน้า

สุริยเทพ ปี ๒๕๔๑ ด้านหลัง

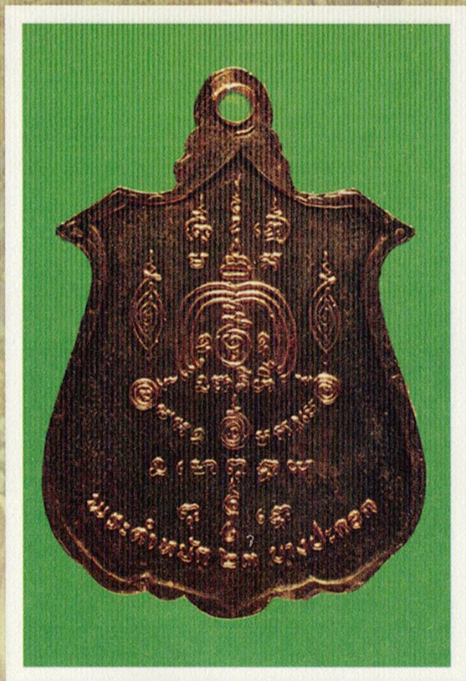
ป้อมนาคราช ปี ๒๕๔๖ ด้านหน้า

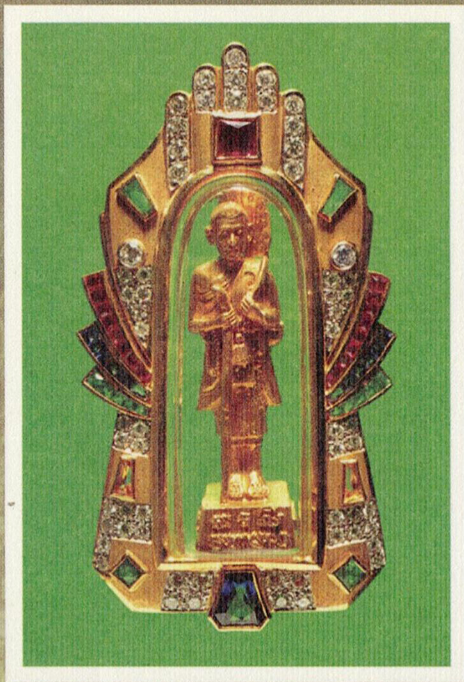
ป้อมนาคราช ปี ๒๕๔๖ ด้านหลัง

รุ่นพิเศษ ด้านหน้า

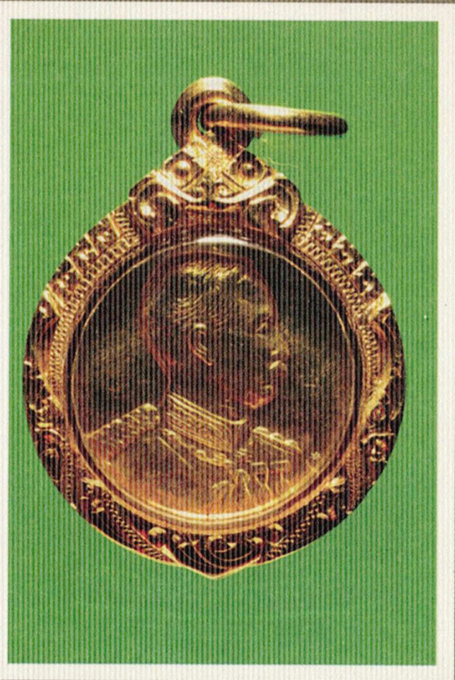
รุ่นพิเศษ ด้านหลัง

สีวลี ปี ๒๕๓๐ ด้านหน้า

สีวลี ปี ๒๕๓๐ ด้านหลัง

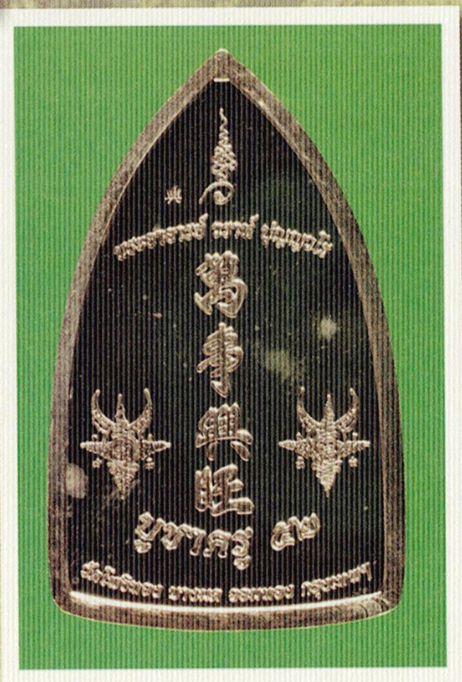
เหรียญเสาร์ห้า ด้านหน้า

เหรียญเสาร์ห้า ด้านหลัง

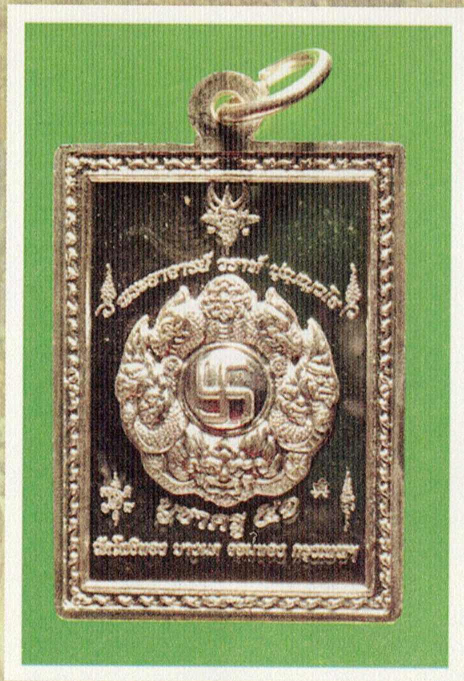
บูชาครู ปี ๒๕๕๒ ด้านหน้า

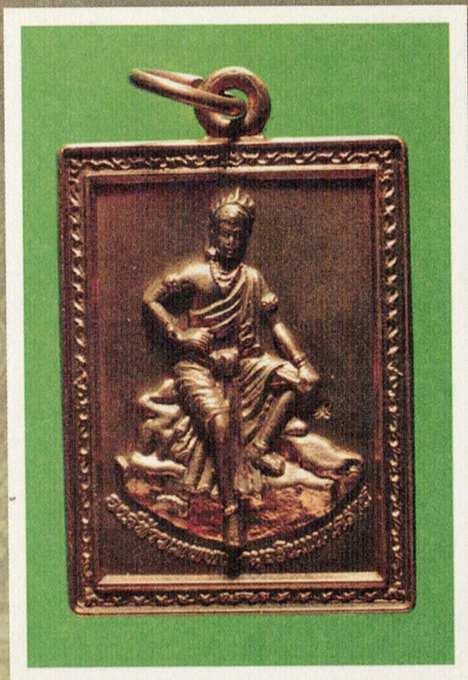
บูชาครู ปี ๒๕๕๒ ด้านหลัง

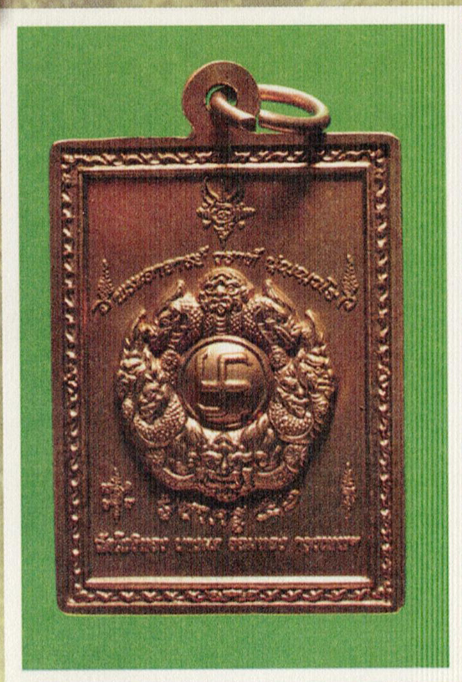
บูชาครู เนื้อเงิน ปี ๒๕๕๖ ด้านหน้า

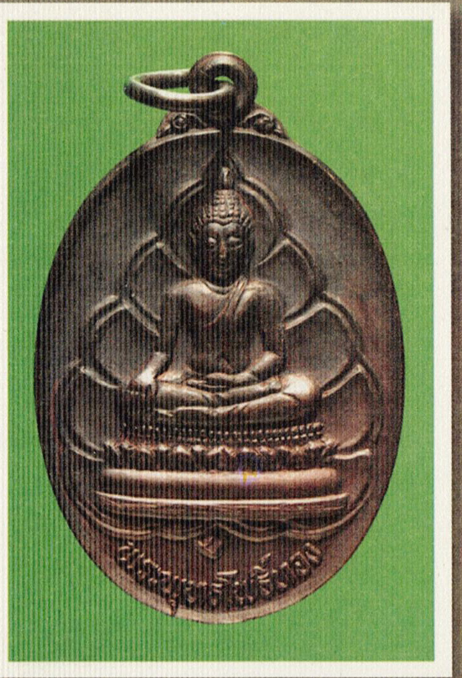
บูชาครู เนื้อเงิน ปี ๒๕๕๖ ด้านหลัง

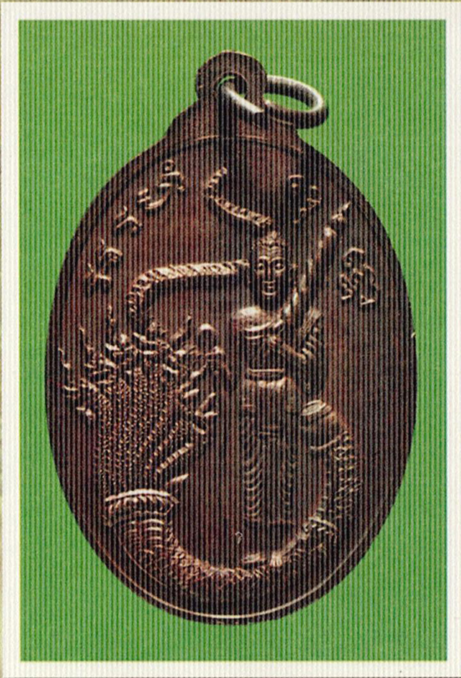
บูชาครู เนื้อทองแดง ปี ๒๕๕๖ ด้านหน้า

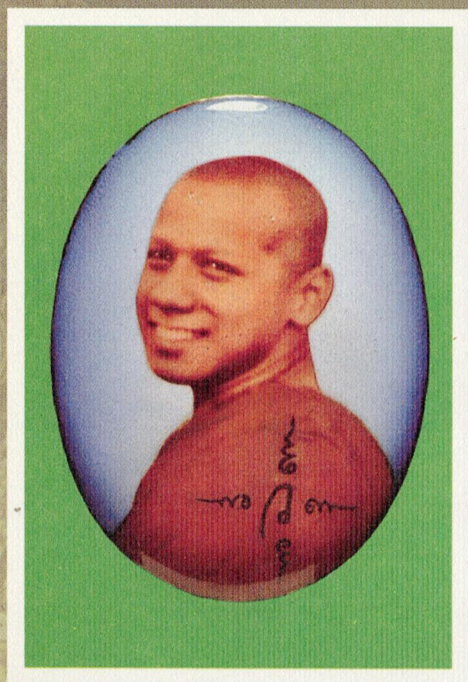
บูชาครู เนื้อทองแดง ปี ๒๕๕๖ ด้านหลัง

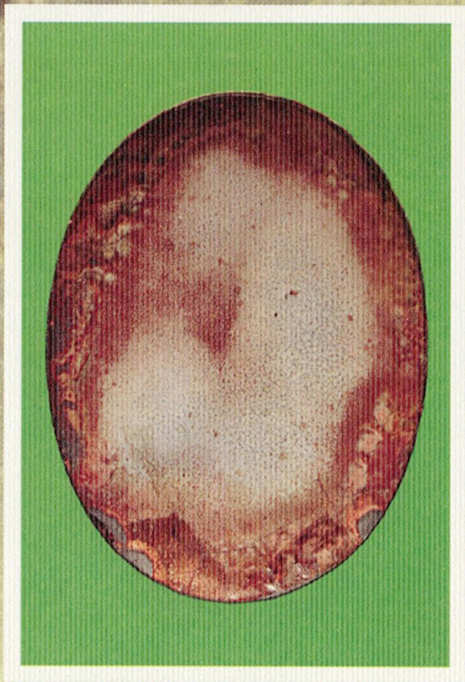
พระพุทธโพธิ์ทอง ปี ๒๕๒๙ ด้านหน้า

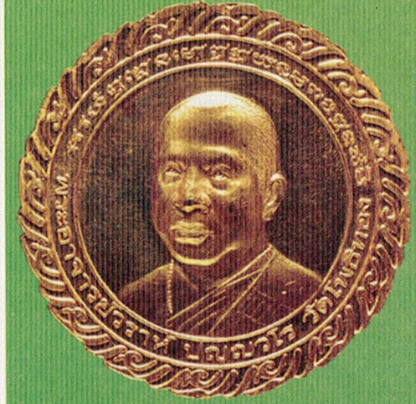
พระพุทธโพธิ์ทอง ปี ๒๕๒๙ ด้านหลัง

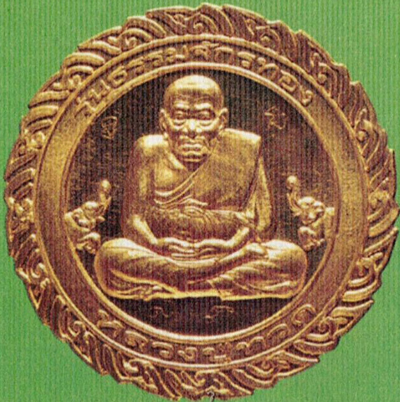
ล็อกเก็ต อ.วราห์ ปี ๒๕๒๙ ด้านหน้า

ล็อกเก็ต อ.วราห์ ปี ๒๕๒๙ ด้านหลัง

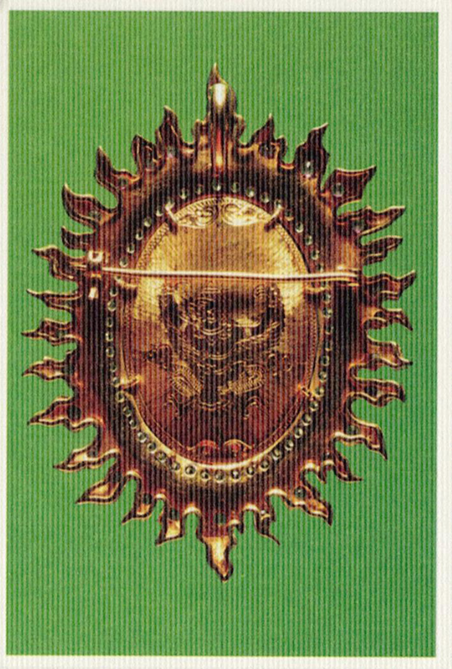
เหรียญรุ่นรับธรรมจักร ปี ๒๕๔๕ ด้านหน้า

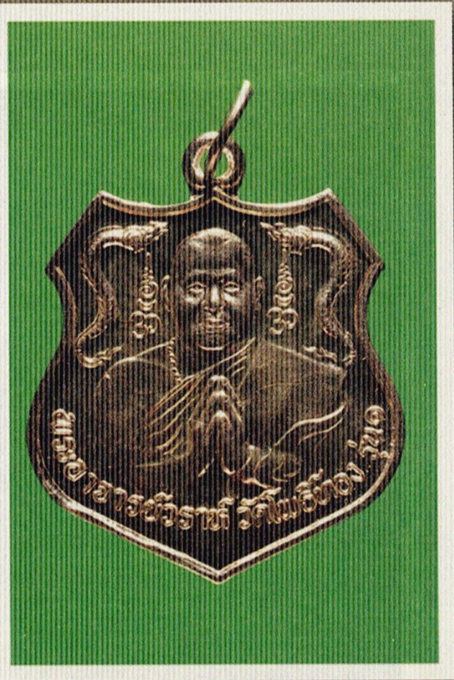
เหรียญรุ่นรับธรรมจักร ปี ๒๕๔๕ ด้านหลัง

ล็อกเก็ต เสด็จปู่มุจรินทร์นาคราช
ปี ๒๕๒๙ ด้านหน้า

ล็อกเก็ต เสด็จปู่มุจรินทร์นาคราช
ปี ๒๕๒๙ ด้านหลัง

พระอาจารย์วราห์ รุ่น ๑ ด้านหน้า

พระอาจารย์วราห์ รุ่น ๑ ด้านหลัง

ไม้เท้ากระดูกงูหลวงพ่อน้อย วัดศีรษะทอง

ไม้เท้าหลวงปู่หลิม อดีตเจ้าอาวาสวัดโพธิทอง

ไม้เท้าหลวงปู่หลิม อดีตเจ้าอาวาสวัดโพธิทอง ร.๕ พระราชทาน

ไม้เท้าลายจรเข้ขบฟัน หลวงพ่อแช่ม วัดตะก้อง

ปณิธานของพระอาจารย์วราห์

พระอาจารย์วราห์เคยสั่งสอนลูกศิษย์อยู่เสมอว่า พระนักเทศน์มีเยอะแล้ว ตัวของพระอาจารย์วราห์เองต้องการสร้างทานบารมี เป็นพระผู้บำเพ็ญเพียรบริจาคให้กับศาสนา เด็ก ผู้ยากไร้ เพราะพระที่เป็นผู้ให้ผู้บริจาคในศาสนายังมีน้อย

เงินบริจาคจากญาติโยมผู้มีจิตศรัทธาที่พระอาจารย์วราห์ได้รับ ล้วนถูกนำไปต่อยอดสร้างกุศลให้กับเด็กที่ยากไร้เป็นทุนการศึกษาในมูลนิธิต่างๆ เช่นที่ โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม พระอาจารย์วราห์ท่านได้บริจาคทรัพย์เป็นผู้สนับสนุนสร้างห้องเรียนคุณภาพ เพื่อให้เด็กๆ ได้ศึกษาเล่าเรียนอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ท่านยังได้บริจาคทรัพย์เพื่อสร้างอาคารเรียนให้กับทางโรงเรียนบ้านลาดน้อย จังหวัดเพชรบูรณ์ เพื่อให้เด็กๆ ในต่างจังหวัดมีโอกาสทางการศึกษาเทียบเท่ากับเด็กในเมืองหลวง เป็นการช่วยพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้กับประเทศอีกทางหนึ่ง

“ความเหน็ดเหนื่อย และการต่อสู้กับโรคประจำตัวของท่านนั้น จะหายไปเป็นปลิดทิ้งเมื่อพระอาจารย์วราห์ได้เห็นรอยยิ้มจากเด็กๆ และผู้ที่ยากไร้”

นอกจากการศึกษาแล้ว พระอาจารย์วราห์ยังเล็งเห็น และให้ความสำคัญเกี่ยวกับสุขภาพอนามัยของญาติโยม โดยบริจาคทรัพย์เพื่อซื้อเลนส์แก้วตาเทียมให้กับทางโรงพยาบาลบ้านแพ้ว (องค์การมหาชน) จังหวัดสมุทรสาคร เพื่อช่วยเหลือญาติโยมที่ประสบปัญหาทางสายตาให้กลับคืนมามีดวงตาที่สดใสดำเนินชีวิตอย่างสวยงามได้อีกครั้ง

นี่คือสิ่งเล็กน้อยที่หยิบยกมากล่าวถึง พระอาจารย์วราห์ยังคงบำเพ็ญเพียรบริจาคให้กับศาสนา เด็ก ผู้ยากไร้อย่างต่อเนื่องมากกว่า ๒๐ มูลนิธิ และอบรมสอนสั่งบรรดาลูกศิษย์อีกกว่า ๓,๐๐๐ คน ทั้งในและต่างประเทศ รวมเป็นเงินที่บริจาคไปแล้วมากกว่าพันล้านบาท ซึ่งล้วนแต่เป็นทรัพย์ที่ได้รับจากญาติโยมผู้มีจิตศรัทธาทั้งสิ้น

แม้ว่าพระอาจารย์วราห์จะอาพาธมีโรคประจำตัวรุมเร้า แต่เมื่อทราบข่าวจากลูกศิษย์ว่าในต่างจังหวัดมีเด็กๆ ผู้ยากไร้ยังขาดแคลนทุนทางการศึกษา ขาดห้องเรียนอุปกรณ์การเรียนที่มีคุณภาพ รวมไปถึงอาคารเรียนทรุดโทรมต้องการบูรณะเป็นการด่วน พระอาจารย์วราห์จะไม่นิ่งเฉย จัดแจงเป็นธุระหาทุนมาดำเนินการให้แล้วเสร็จลุล่วงไปได้ทุกครั้ง

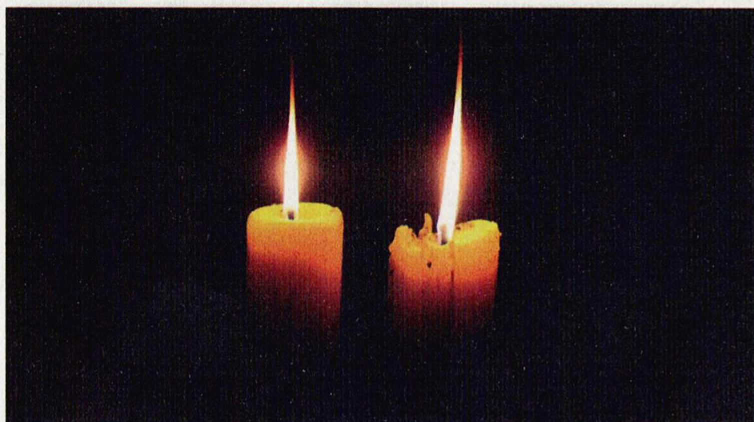
ความเหน็ดเหนื่อย และการต่อสู้กับโรคประจำตัวของท่านนั้น จะหายไปเป็นปลิดทิ้งเมื่อพระอาจารย์วราห์ได้เห็นรอยยิ้มจากเด็กๆ และผู้ที่ยากไร้ ได้มีอยู่ มีกิน มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยเฉพาะโอกาสทางการศึกษาที่เด็กๆ พึงจะได้รับ สมกับที่ญาติโยมได้บริจาคทรัพย์เพื่อให้ท่านได้นำไปช่วยเหลือผู้ที่ต้องการจริงๆ ดังที่พระอาจารย์สอนสั่งลูกศิษย์อยู่เสมอว่า

"เงินจะมีค่ายิ่งกับคนจน คนที่รวยจะไม่รู้คุณค่าของเงิน ว่าเงินมีค่ามากมายมหาศาลเพียงใด การทำบุญนั้นไม่จำเป็นต้องทำบุญในวัด นาที่ไหนรอฝนให้ฝนนั้นไปตกที่นานั้นเถอะ"

และมีคำพูดของพระอาจารย์วราห์ประโยคหนึ่ง ที่ลูกศิษย์ได้ยินจนชินหูจากปากพระอาจารย์วราห์อยู่เสมอว่า

"จะขอสร้างทานบารมีเพื่อศาสนา เด็ก ผู้ยากไร้ ผู้ที่เจ็บไข้ได้ป่วย ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่"

นี่คืออมตะวาจาที่เราเห็นได้เป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง

ชีวิต ๔๙ วันหลังความตาย

มนุษย์ที่มีจิตวิญญาณเมื่อได้สิ้นลมปราณ วิญญาณไปอยู่ที่ไหน?

มนุษย์เมื่อตายแล้ว ภายใน ๔๙ วัน วิญญาณผู้นั้นก็จะไปรายงานตัวยังยมโลก ผู้ที่ตอนมีชีวิตประกอบแต่กรรมดีพอไปถึงยมโลก เทวทูตก็จะพาไปส่งที่บนสวรรค์ ส่วนผู้ที่ตอนมีชีวิตอยู่ชอบก่อกรรมทำชั่ว กรรมนั้นตนก็ต้องเป็นผู้รับต้องถูกส่งไปของจำที่นรก เสวยทุกข์ทรมาน ถึงตอนนี้จึงเพิ่งรู้ว่าพอมัจจุราชมาหา ทุกอย่างพาไปไม่ได้ มีแต่บาปกรรมติดตัวเท่านั้น แต่สำนึกได้ก็สายไปแล้ว

จึงขอแจกแจงความแตกต่างชีวิตหลังความตายของวิญญาณผู้ประกอบกรรมดีและชั่ว เพื่อเป็นอุทาหรณ์เตือนใจชาวโลกดังต่อไปนี้

> **ส่วนวิญญาณผู้ประกอบกรรมดี เมื่อมาถึงดงหมาป่า ก็จะมีหมู่เทวดามาคอยพิทักษ์คุ้มครอง พวกหมาป่าได้แต่มองนิ่งเฉยไม่กล้าทำอะไร**

เจ็ดวันรอบแรก วิญญาณผู้ตายต้องเดินผ่านดงหมาป่า ซึ่งมีฝูงหมาป่าดุร้ายเหมือนเสือขวางทางอยู่ เมื่อวิญญาณบาปไปถึงก็เกิดความหวาดกลัว ไม่กล้าเดินต่อไป ฝูงหมาป่าก็เข้ารุมล้อมกระโจมเข้าขย้ำขบกัดวิญญาณบาปจนเลือดท่วมตัว กรีดร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดทุกขเวทนา

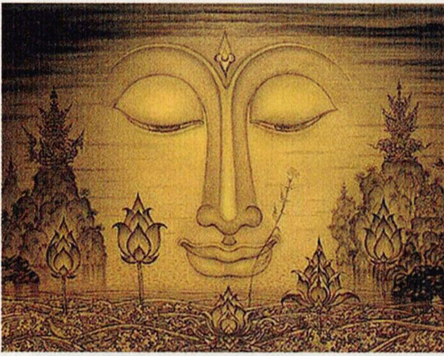
ส่วนวิญญาณผู้ประกอบกรรมดี เมื่อมาถึงดงหมาป่า ก็จะมีหมู่เทวดามาคอยพิทักษ์คุ้มครอง พวกหมาป่าได้แต่มองนิ่งเฉยไม่กล้าทำอะไร จึงผ่านไปได้โดยปลอดภัย

เจ็ดวันรอบที่ ๒ เมื่อวิญญาณผู้ตายมาถึงด่านประตูผี เจ้าหน้าที่ผู้รักษาด่านเมื่อเห็นเป็นวิญญาณบาป ก็จะทุบตีทิ่มแทงอย่างไม่ปราณีปราศรัย และยังมีพวกเจ้ากรรมนายเวรพากันตามมาทวงหนี้กรรม

ส่วนวิญญาณผู้ประกอบกรรมดี เมื่อมาถึงด่านประตูผีจะได้รับการต้อนรับให้ผ่านไปโดยดี

เจ็ดวันรอบที่ ๓ เมื่อวิญญาณผู้ตายมาถึงยมโลกถ้าเป็นวิญญาณบาปก็จะถูกล่ามโซ่ตรวนนำไปอยู่ตรงหน้าหอกระจกส่องกรรม ภาพการทำบาปต่างๆ ก็จะปรากฏขึ้นเองอย่างอัตโนมัติ เหมือนกับฉายภาพยนตร์เสร็จแล้วก็จะถูกคุมตัวไปรับการพิจารณาโทษ ถึงตอนนี้วิญญาณบาปจะเริ่มสำนึกผิด แต่ก็สายไปเสียแล้ว

ส่วนวิญญาณผู้ประกอบกรรมดี เมื่อมาถึงที่แห่งนี้จะได้รับการต้อนรับอย่างดี มีเจ้าหน้าที่พาไปท่องนรกขุมต่างๆ และดูสภาพของญาติมิตรที่ทำบาป กำลังรอคอยการพิจารณาตัดสินความผิด

เจ็ดวันรอบที่ ๔ เมื่อถึงภูเขากระดาษเงินกระดาษทอง การจะขึ้นไปที่ภูเขากระดาษเงินกระดาษทองนี้ยากลำบากมาก ภูเขากระดาษเงินกระดาษทองนี้คือ กระดาษเงินกระดาษทองที่คนในเมืองมนุษย์หลงงมงายเผาส่งไปให้กองสุมทับถมกันจนเป็นภูเขาเลากา ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วแม้ผู้ตายจะได้รับก็ไร้ประโยชน์

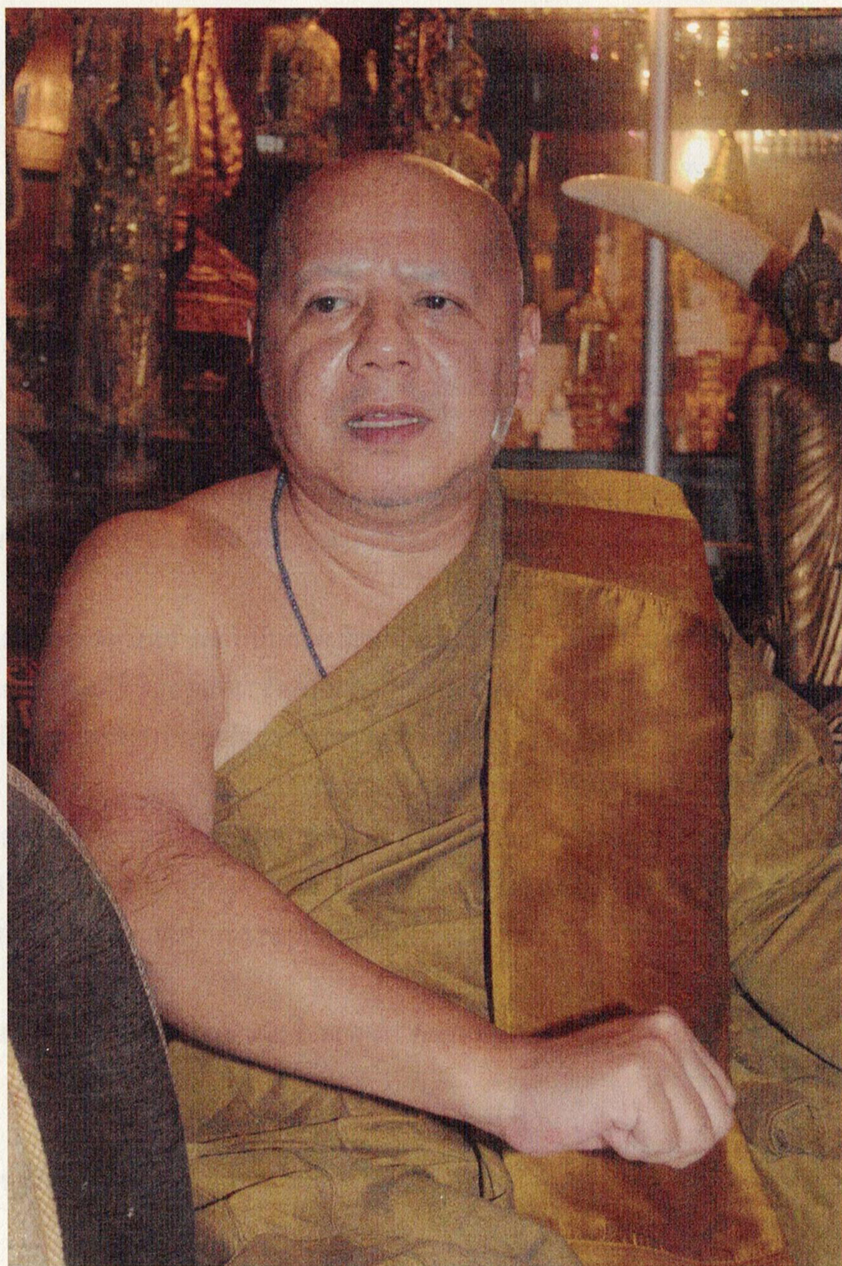
เจ็ดวันรอบที่ ๕ เมื่อวิญญาณผู้ตายมาถึงหอดูบ้านเดิมได้เห็นลูกหลานคนในครอบครัวต่างไว้ทุกข์ด้วยความโศกเศร้าเสียใจ ถึงตอนนี้จึงเริ่มรู้ว่าอยู่กันคนละภพภูมิ ไม่อาจกลับบ้านได้อีก ได้แต่อาลัยอาวรณ์

เจ็ดวันรอบที่ ๖ เมื่อวิญญาณผู้ตายมาถึงตำหนักที่หก ยมบาลตำหนักหกจะสั่งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายคุมบัญชีตรวจดูบาปบุญที่ผู้ตายได้สร้างสมตอนมีชีวิต หลังจากนำบาป และบุญหักลบกันแล้วถ้าฝ่ายบุญมีมากกว่าฝ่ายบาปก็จะให้ไปจุติยังสุคติภูมิ ถ้าฝ่ายบาปมีมากกว่าจะส่งไปนรกภูมิเสวยทุกขเวทนา

เจ็ดวันรอบที่ ๗ เมื่อวิญญาณผู้ตายไปถึงตำหนักที่เจ็ด ยมบาลตำหนักเจ็ดก็จะสั่งเลขาให้ตรวจสอบผู้ตายตอนมีชีวิตอยู่ ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมากหรือไม่ ถ้าได้ถือศีลกินเจงดฆ่าสัตว์ก็จะระงับโทษ ถ้าชอบฆ่าสัตว์เพื่อความสุขของปากท้อง ก็จะเพิ่มโทษอีกเท่าตัว

ข้างต้นนี้ คือ ชีวิต ๔๙ วันหลังความตาย ซึ่งผู้ตายทุกคนจะต้องประสบพบผ่าน

จาก ยอดพระกัณฑ์ไตรปิฎก ๔

ห้องพักวิญญาณรอการกลับมาเกิด

ถ้าหากใครที่เป็นลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดพระอาจารย์วราห์ และได้มีโอกาสเข้าไปกราบภายในกุฏิที่ท่านจำวัด เราจะได้พบเห็นภาพถ่ายติดตามข้างฝาห้องเป็นจำนวนมาก หลากหลายรูปหลากหลายขนาด มีทั้งภาพถ่ายของคนหนุ่มๆ คนแก่ และเด็ก เคยถามพระอาจารย์วราห์ท่านว่าภาพถ่ายเหล่านั้นเป็นใคร?

ท่านยิ้ม แล้วพระอาจารย์วราห์ท่านได้ไขข้อข้องใจให้ว่า **ภาพถ่ายบุคคลเหล่านั้นเป็นภาพของบุคคลที่เสียชีวิตไปแล้ว แต่ยังไม่ถึงที่ตาย แต่ด้วยผลกรรมทำให้ได้รับอุบัติเหตุถึงแก่ชีวิต วิญญาณหลุดออกจากร่าง และยังไม่มีที่เกิด**

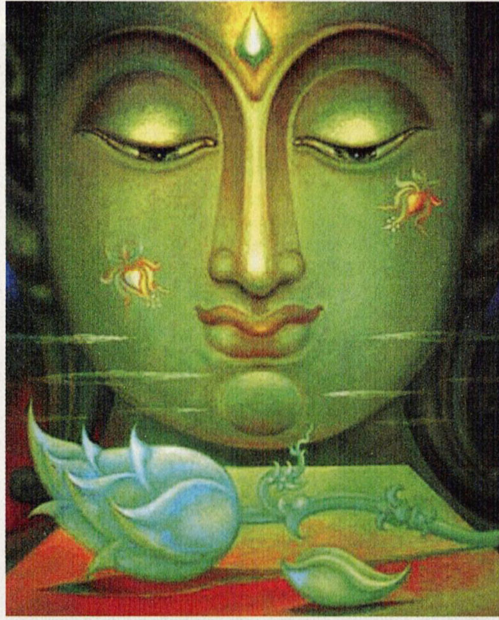
พระอาจารย์วราห์ท่านพิจารณาว่าหากปล่อยให้วิญญาณเหล่านั้นเร่ร่อนเป็นสัมภเวสีคงไม่เป็นผลดีกับดวงวิญญาณเหล่านั้น จึงนำรูปถ่ายของบุคคลที่ยังไม่ถึงที่ตาย ยังไม่ถึงเวลาของเขา นำมาติดไว้ที่ฝากุฏิ เพื่อให้วิญญาณได้มีที่อยู่พักพิงก่อนถึงเวลาอันสมควร

“ภายในห้องนอนของพระอาจารย์วราห์นั้นเหมือนกับมีคนอยู่หลายคน บางครั้งเครื่องใช้ไฟฟ้าอย่างโทรทัศน์ก็เปิด-ปิดเองได้”

หลายครั้งที่ลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดได้เข้าไปในห้องพักของพระอาจารย์วราห์ ส่วนใหญ่จะสัมผัสรับรู้ได้ทันทีว่า ภายในห้องนอนของพระอาจารย์วราห์นั้นเหมือนกับมีคนอยู่หลายคน บางครั้งเครื่องใช้ไฟฟ้าอย่างโทรทัศน์ก็เปิด-ปิดเองได้ หรือบางทีก็เปลี่ยนช่องเปลี่ยนสถานีโดยที่ไม่มีใครไปยุ่งเกี่ยวกับรีโมท

เครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ ภายในห้องนอนของท่านล้วนแล้วแต่เป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าใหม่ๆ และได้รับการดูแลอย่างดีจากลูกศิษย์ ที่หากพบว่าเครื่องใช้ไฟฟ้าตัวไหนมีอาการรวนทำงานไม่เป็นปกติจะส่งซ่อมที่ร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าทันที แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล้วนสร้างความประหลาดใจให้กับบรรดาลูกศิษย์ที่เข้าไปกราบท่านในกุฏิที่ท่านจำวัดแทบทุกครั้ง

ครั้งหนึ่งที่ผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าไปกราบพระอาจารย์วราห์ในห้องนอนของท่าน แล้วอยู่เพียงลำพังผู้เดียวในห้องนอนของท่าน มีความรู้สึกว่ารอบกายนั้นเหมือนมีผู้คนรายล้อมอยู่รอบด้าน ทั้งที่ความจริงแล้วเหลียวมองไปทางไหนก็มีแต่ความว่างเปล่า ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดๆ อยู่ในห้องนี้

หรือว่าเหล่าวิญญาณต้องการมานั่งเป็นเพื่อนผู้เขียนกันแน่!

พระอาจารย์วราห์ท่านมักจะบอกเล่าเรื่องราวให้กับลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดฟังอยู่เสมอว่า การได้ช่วยเหลือเพื่อให้วิญญาณที่ยังไม่ถึงที่ตายได้มีที่พึ่ง สิ่งเหล่านี้ถือเป็นการช่วยเหลืออย่างหนึ่ง แม้ว่าจะเป็นดวงวิญญาณที่มองไม่เห็น ไม่มีใครสัมผัสเขาได้ แต่ตัวของท่านสัมผัสและรับรู้ได้ จึงได้หาที่พักพิงไว้ให้ดวงวิญญาณเหล่านั้น

และสอนว่าวันหนึ่ง...ทุกผู้ทุกนามก็จะต้องกลายมาเป็นดวงวิญญาณไม่วันใดก็วันหนึ่ง

ธาริต เพ็งดิษฐ์
อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ
หรือดีเอสไอ

หนึ่งในลูกศิษย์ที่เคารพนับถือ อ.วราห์ ปุญญวโร เป็นอย่างยิ่งอีกคนหนึ่งก็คือ คุณธาริต เพ็งดิษฐ์ อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือดีเอสไอ ที่มักจะเข้าไปกราบนมัสการขอพรเพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตอยู่เสมอ

ท่านอธิบดีดีเอสไอได้รับการแนะนำให้เข้าไปกราบ อ.วราห์ จาก **คุณเปรมกลม ทินกร ณ อยุธยา** ซึ่งเป็นรุ่นพี่ของท่านสมัยเรียนปริญญาตรีนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ซึ่งในเวลานั้นท่านยังไม่ทราบว่า อ.วราห์ เป็นพระสงฆ์ที่มีประชาชนให้ความเคารพศรัทธามากน้อยเพียงไร

ในวันที่ท่าน และคุณเปรมเดินทางไปยังวัดโพธิทองเพื่อกราบ อ.วราห์ ทั้งสองท่านต้องนั่งรอคิวเหมือนกับทุกคนที่เข้าพบ และเมื่อท่านอธิบดีดีเอสไอ ได้พบกับ อ.วราห์ ท่านก็สัมผัสได้ถึงความเมตตา ที่ อ.วราห์ มอบให้

“แม้จะเป็นการพบกันครั้งแรกท่านก็ให้ความเมตตากับผม ในวันนั้นนอกจากผมแล้วยังมีคนเข้าไปกราบท่านหลายคนมาก”

“แม้จะเป็นการพบกันครั้งแรก ท่านก็ให้ความเมตตากับผม ในวันนั้นนอกจากผมแล้วยังมีคนเข้าไปกราบท่านหลายคนมาก ท่านให้ความเมตตากับทุกคนที่เข้ามากราบอย่างเสมอภาคทุกคน หลังจากนั้นทุกครั้งที่ผมมีโอกาส ผมจะไปที่วัดโพธิทอง เพื่อกราบขอพรจากท่านและขอคำสอนดีๆ เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตของตนเอง”

ท่านอธิบดีดีเอสไอคนปัจจุบันกล่าวถึงความศรัทธาที่มีต่อ อ.วราห์ ว่า ความศรัทธาที่ก่อเกิดนั้น ใช้หลักวิทยาศาสตร์ถอดรหัสจิตศรัทธาแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ ทุกครั้งที่ท่านได้เข้าไปกราบ อ.วราห์ จะได้รับความอบอุ่นเหมือนท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ เหมือนเป็นลูกหลานของท่าน อิ่มเอมใจเป็นสุขทุกครั้งที่ได้ใกล้ชิด เหมือนได้ใกล้ชิดกับคุณพ่อที่ท่านได้จากไปนานแล้ว ประการหนึ่งเปรียบเหมือนได้ใกล้ชิดพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ อ.วราห์ เมตตาถ่ายทอด เพื่อระลึกเตือนสติเตือนใจ

ส่วนที่ ๒ เมื่อได้ใกล้ชิด ได้สนทนากับ อ.วราห์ ทำให้ได้รับทราบถึงจริยวัตรที่งดงาม สมแล้วที่สาธุชนให้ความเคารพนับถือ การได้สนทนากับ อ.วราห์ ท่านจะแทรกคำสอนไว้ตลอดเวลา ทำให้ไม่รู้สึกตัวว่าถูกสอน แต่ได้รับคำสอน คำพูดดีๆ ไปพิจารณา ให้ได้ฉุกคิด เมื่อจิตนิ่งจึงเกิดสติ เมื่อเกิดสติ ปัญญาจะตามมา

ส่วนที่ ๓ แง่คิดคำสอนของ อ.วราห์ เป็นข้อคิดเตือนใจสั้นๆ แต่มากมายมหาศาลด้วยความหมาย เป็นการนำหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้ามาถ่ายทอด

ด้วยกุศโลบาย ถือว่าเป็นวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่งที่พิสูจน์ได้ ผู้ฟังสามารถเข้าถึงแก่นแท้ของพระธรรมคำสอนได้โดยง่าย

"นอกจากท่านจะมอบความอบอุ่นให้กับเราแล้ว ท่านจะปรับสติของเราให้นิ่ง จากที่ฟุ้งซ่านจะนิ่งสงบ หลังจากนั้นท่านจะเริ่มให้แง่คิด คำสอน ชี้แนวทางให้เราเห็นแสงสว่าง ยึดมั่นในคุณงามความดี ทั้งหลายทั้งปวงนี้จะทำให้เราก่อเกิดพลังใจในการต่อสู้ชีวิต ในยามที่ท้อแท้หรือลำบากใจ จะได้มีที่ยึดเหนี่ยวทางใจไม่เคว้งคว้าง

ผมเชื่อว่าผู้ที่เข้าไปกราบท่านจะได้สัมผัสเหมือนอย่างที่ผมพูดถึง จะช่วยให้เราเกิดพลังใจ ที่คำโบราณกล่าวว่า จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว พอจิตเกิดพลัง กายมันก็ขับเคลื่อนพร้อมที่จะปฏิบัติงานสู้งานตามหลักที่ว่าจิตเป็นนายกายเป็นบ่าว"

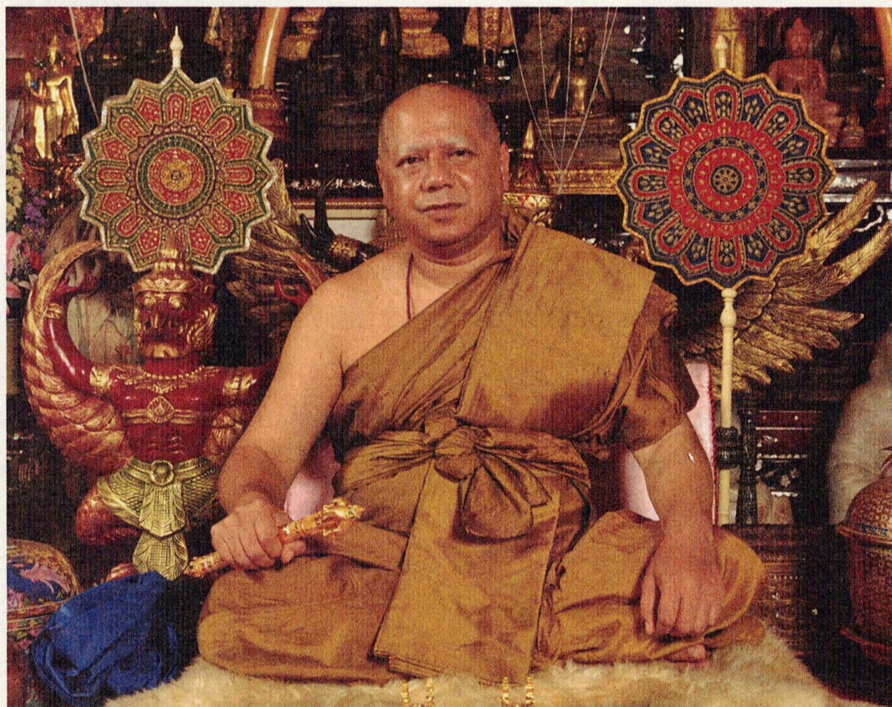
ท่านอธิบดีดีเอสไอยังกล่าวเพิ่มเติมว่า การที่ท่านได้เข้าไปกราบและใกล้ชิดกับ อ.วราห์ ทำให้ท่านได้สัมผัสกับ ๑.ความอบอุ่นทางใจ ๒.ท่าน อ.วราห์ มีวิธีในการพูดที่ทำให้ผู้ฟังเกิดสมาธิ เกิดสติ ๓.คำสอนของท่านสามารถนำมาประยุกค์ใช้ในการดำเนินชีวิตได้ และ ๔.วัตถุมงคลของท่านเป็นตัวแทนในการยึดเหนี่ยวจิตใจ ให้ได้ระลึกถึงความดี ละเว้นความชั่ว

วัตถุมงคลของ อ.วราห์ เปรียบดังเครื่องเตือนสติให้ประพฤติดีประพฤติชอบอยู่เสมอ "ทุกเช้าก่อนผมแขวนพระห้อยคอผมจะอธิษฐานอาราธนา ผมมีบทอาราธนาที่ได้มาจากคุณยายสั้นๆ หลังจากอาราธนาเสร็จแล้วจะตบท้ายด้วยว่า **พระพุทธังบังข้างซ้าย พระธัมมังบังข้างขวา พระสังฆังบังคายา พระอะระบังเกศา** เป็นบทอาราธนาสั้นๆ สวดมาตั้งแต่เด็ก ทำอย่างนี้ติดตัวมาทุกวัน"

วัตรปฏิบัติของ อ.วราห์ งดงามสมกับเป็นพระเถระชั้นผู้ใหญ่ อย่ายิ่งจะหาใครเปรียบ เป็นพระที่อยู่ในศีลครองธรรม ถ้าสาวกของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นพระสงฆ์เป็นพระชั้นผู้ใหญ่ เป็นแบบพระอาจารย์วราห์ ดำเนินวัตรปฏิบัติอย่างท่านได้ บ้านเมืองก็จะสงบสุข วงการสงฆ์ก็จะเป็นวงการที่ดี แล้วก็สืบทอดบวรพระพุทธศาสนาได้อย่างดี

และนี้คือการถ่ายทอดความรู้สึกของลูกศิษย์คนหนึ่งที่ชื่อ ธาริต เพ็งดิษฐ์ อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือดีเอส-ไอ ที่มีต่อ อ.วราห์ เป็นอย่างยิ่ง

คำบูชาพระรัตนตรัย

(เมื่อประธานจุดเทียน ธูป พึงนั่งคุกเข่าประนมมือพร้อมกัน

หัวหน้านำให้ว่าตามทีละตอน)

(สวดพร้อมกัน)

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา, พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าขออภิวาทกราบไหว้ สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า

ผู้เป็นพระอรหันต์ หมดจดจากกิเลสเครื่องเศร้าหมอง

ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง (กราบ)

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, ธัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมนมัสการพระธรรม

อันสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสดีแล้ว (กราบ)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมนมัสการพระสงฆ์,

สาวกของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ปฏิบัติดีแล้ว (ปราบ)

บทนมัสการนอบน้อมบูชาพระพุทธเจ้า

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(ว่า ๓ จบ)

(ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง)

บทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณ

(กล่าวนำ) ...**อิติปิ โส**

(รับพร้อมกัน)... **ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะ สัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะธัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ.**

บทสวดสรรเสริญพระพุทธคุณทำนองสรภัญญะ

(กล่าวนำ)...องค์ใดพระสัมพุทธ

(รับพร้อมกัน)...สุวิสุทธสันดาน

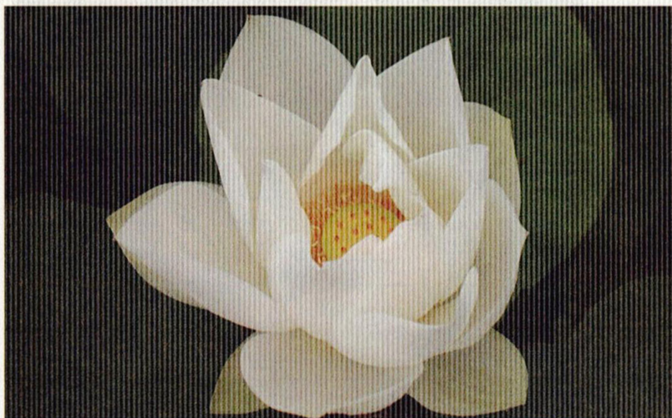
ตัดมูลกิเลสมาร บ มิหม่นมิหมองมัว
หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว
ราคี บ พันพัว สุวคนธกำจร
องค์ใดประกอบด้วย พระกรุณาดังสาคร
โปรดหมู่ประชากร มละโอฆกันดาร

ชี้ทางบรรเทาทุกข์ และชี้สุขเกษมสานต์
ชี้ทางพระนฤพาน อันพ้นโศกวิโยคภัย
พร้อมเบญจพิธจัก- ษุจรัสวิมลใส
เห็นเหตุที่ใกล้ไกล ก็เจนจบประจักษ์จริง
กำจัดน้ำใจหยาบ สันดานบาปแห่งชายหญิง
สัตว์โลกได้พึ่งพิง มละบาปบำเพ็ญบุญ
ข้าขอประณตน้อม ศิรเกล้าบังคมคุณ
สัมพุทธการุญ- ญู ภาพนั้นนิรันดร. (กราบ)

บทสวดสรรเสริญพระธรรมคุณ

(กล่าวนำ)...**สวากขาโต**

(รับพร้อมกัน)...**ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ.**

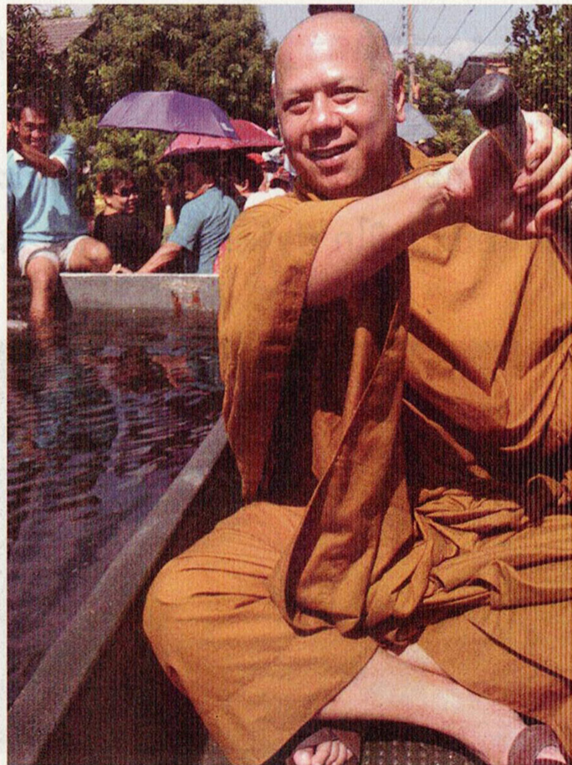

บทสวดสรรเสริญพระธรรมคุณ ทำนองสรภัญญะ

(กล่าวนำ)...ธรรมะคือคุณากร

(รับพร้อมกัน)...ส่วนชอบสาธร

ดุจดวงประทีปชัชวาล
แห่งองค์พระศาสดาจารย์ ส่องสัตว์สันดาน
สว่างกระจ่างใจมล
ธรรมใดนับโดยมรรคผล เป็นแปดพึงยล
และเก้านับทั้งนฤพาน

สมญาโลกอุดรพิสดาร อันลึกโอฬาร
พิสุทธิ์พิเศษสุกใส
อีกธรรมต้นทางครรไล นามขนานขานไข
ปฏิบัติปริยัติเป็นสอง
คือทางดำเนินดุจครอง ให้ล่วงลุปอง
ยังโลกอุดรโดยตรง
ข้าขอโอนอ่อนอุตมงค์ นบธรรมจำนง
ด้วยจิตและกายวาจา. (กราบ)

บทสวดสรรเสริญพระสังฆคุณ

(กล่าวนำ)...**สุปะฏิปันโน**

(รับพร้อมกัน)...**ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเนยโย อัญชะลีกะระณีโย อนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.**

บทสวดสรรเสริญพระสังฆคุณ ทำนองสรภัญญะ

(กล่าวนำ)...สงฆ์ใดสาวกศาสดา

(รับพร้อมกัน)...รับปฏิบัติมา

แต่องค์สมเด็จภควันต์
เห็นแจ้งจตุสัจเสร็จบรร- ลุทางที่อัน
ระงับและดับทุกข์ภัย
โดยเสด็จพระผู้ตรัสไตร ปัญญาผ่องใส
สะอาดและปราศมัวหมอง
เหินห่างทางข้าศึกปอง บ มิลำพอง
ด้วยกายและวาจาใจ
เป็นเนื้อนาบุญอันไพ- ศาลแด่โลกัย
และเกิดพิบูลย์พูนผล
สมญาเอารสทศพล มีคุณอนนต์
อเนกจะนับเหลือตรา
ข้าขอนพหมู่พระศรา- พกทรงคุณา-
นุคุณประดุจรำพัน
ด้วยเดชบุญข้าอภิวันท์ พระไตรรัตน์อัน
อุดมดิเรกนิรัตศัย
จงช่วยขจัดโพยภัย อันตรายใดใด
จงดับและกลับเสื่อมสูญ. (กราบ)

บทสวดนมัสการพระอรหันต์ ๘ ทิศ

(กล่าวนำ)...**หันทะ มะยัง สะระภัญเญนะ พุทธะมังคะละคาถาโย ภะณามะ เส ฯ**

(รับพร้อมกัน)...

สัมพุทโธ ทิปะทัง เสฏโฐ นิสินโน เจวะ มัชฌิเม
โกณฑัญโญ ปุพพะภาเค จะ อาคะเณยเย จะ กัสสะโป
สารีปุตโต จะ ทักขิเณ หะระติเย อุปาลี จะ
ปัจฉิเมปิ จะ อานันโท พายัพเพ จะ คะวัมปะติ

โมคคัลลาโน จะ อุตตะเร อีสาเณปิ จะ ราหุโล
อิเม โข มังคะลา พุทธา สัพเพ อิธะ ปะติฏฐิตา
วันทิตา เต จะ อัมเหหิ สักกาเรหิ จะ ปูชิตา
เอเตสัง อานุภาเวนะ สัพพะโสตถี ภะวันตุ โน.

อิจเจวะมัจจันตะนะมัสสะเนยยัง
นะมัสสะมาโน ระตะนัตตะยัง ยัง
ปุญญาภิสันทัง วิปุลัง อะลัตถัง
ตัสสานุภาเวนะ หะตันตะราโย.

คาถาโพธิบาท

บูระพารัสมิง พระพุทธะคุณัง บูระพารัสมิง พระธัมเมตัง บูระพารัสมิง พระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัญชัยเย สัพพะทุกข์ สัพพะโศก สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัญชัยเย สัพพะธะนัง สัพพะลาภัง ภะวันตุ เม รักขันตุ สุรักขันตุ.

หมายเหตุ เที่ยวต่อๆ ไป **บูระพารัสมิง** เป็น **อาคเนย์รัสมิง-ทักษิณรัสมิง-หรดีรัสมิง-ปัจจิมรัสมิง-พายัพรัสมิง-อุดรรัสมิง-อิสานรัสมิง-อากาศรัสมิง-ปฐวีรัสมิง** นอกนั้นเหมือนกันหมด

พระคาถามงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ

อิมัสมิง มงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว

อะนัตตา ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ พุทธะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ.

อิมัสมิง มงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว

อะนัตตา ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ ธัมมะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ.

อิมัสมิงมงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว

อะนัตตา ราชะเสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ ปัจเจกะพุทธะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ.

อิมัสมิงมงคลจักรวาลทั้งแปดทิศ ประสิทธิจงมาเป็นกำแพงแก้วทั้งเจ็ดชั้น มาป้องกันห้อมล้อมรอบครอบทั่ว

อะนัตตา ราชะ เสมานาเขตเต สะมันตา สะตะโยชะนะสะตะสะหัสสานิ สังฆะชาละปะริกเขตเต รักขันตุ สุรักขันตุ.

บทสวดจุลชัยยะมงคล (ฉบับวัดโพธิทอง)

นะโม เม พุทธะเตชะสา รัตตะนะตะยะ ธัมมิกาเต
ฐิปะสี นิปะสี เทวา นารายณ์ ยะปะระเมสุรา สิทธิพรหมมา
จะอินทรา จะตุโลกา ภิขะระขะกา สะมุทธา พุธะคังกา
จะชัยยะสิทธิ์ ฐิปะวัณตุโว ชัยยะ ชัยยะ
ธรณี ธรณี อุตฑี อุตฑี นที นะทิน นะทิน นที ชัยยะ ชัยยะ
ขะตะระ นิริสี นิริสีเส ระรุเม รุรา ชะปะนะราชี ชัยยะ ชัยยะ
คัมภีระโส พีนาเคนธะนา คีปิสา จะพุทธะการี ชัยยะ ชัยยะ
ทุนนิมิตตะโรนคี ชัยยะ ชัยยะ สิงฆีสุทธา คัตชะมูคะยาตา ชัยยะ ชัยยะ
รุณนะมูคะยาตา ชัยยะ ชัยยะ จำปา ฐินา คัตตะนะรู ธะนะกัง ชัยยะ ชัยยะ
คัตชะนะภูชัง คัตตะรา กะนาภูชัง หะสี หะปะนันฐิปา ชัยยะ ชัยยะ
รุณนะมูคะยาตา จิตตะ จิตตะเสนา ริปู ปุระสุทิน ระทินระตี ชัยยะ ชัยยะ

สุขขะ สุขขะชีวิน ชัยยะ ชัยยะ ธรณี ตะเล สัทธาสุชัยยา
ชัยยะ ชัยยะ

ธรณีสา นิติสัทธา ชัยยะ ชัยยะ มังคะลาระวา ภาวะเคน
ชัยยะ ชัยยะ

วรุณนะยะคะเข ชัยยะ ชัยยะ รากะเส สุระภู ชะเตฌาน
ชัยยะ ชัยยะ

พรหมเมน ทักขะนา ชัยยะ ชัยยะ ราชาธิรา ราชาระยัง
ชัยยะ ชัยยะ

ปัทธะวิงสัพพัง ชัยยะ ชัยยะ อะระหันตัง ปัทชะเก
ธะพุทธะสาวัง ชัยยะ ชัยยะ

มะเหสุรังหะโร หะรินจันเทวา ชัยยะพรหมมา สุรักโข
ชัยยะนาโค วิรุณนะหะโก วิรุณปะโข จะจันทิมา
ราวะอินโธ เวทะตัยโย จักขุเวโร วะรุณโน
ปิจักอะคิวาโย จะปะทุนนะโห กุมาโร ธะระ ธะระ ตะโก
อัสสะ อัสสะ มหาเทวาสิทธิตา ประสาท อัตฐะโยอิสิโณ
สาวะกาสัมเพ ชัยยะระโม ภะวัณตุโว ชัยยะธัมโม
จะ สังโฆ จะทัสสะปาโร จะชัยยะนาโค เอเตนะ ชัยยะ
ชัยยะ ชัยยะ

โสตถี ฐิปะวันตุโว เอเต นะรัตตะนะ ตะเยเชนะ โหตุโว
ชัยยะมังคะลัง

ชัยโย ปิ พุทธะสะสิริมะโต อะยัง มะระณะจำปา ปิมาโต ปะลันชัยโย
อุงโขชัยโย โภติมัณเต ปะโมฐิตา ไสยะตะธา พรหมมะคณา

มเหสิโณ ชัยโย ปิ พุทธะสะสิริมะโต อะยัง มะระณะจำปา ปิมาโต

ปะลันชัยโย

อุงโขชัยโย โภติมัณเฑ ปะโมฐิตา ไสยะตะธา อินทกคณา

มเหสิโณ ชัยโย ปิ พุทธะสะสิริมะโต อะยัง มะระธะจำปา ปิมาโต

ปะลันชัยโย

อุงโขชัยโย โภติมัณเฑ ปะโมฐิตา ไสยะตะธา เทวะคณา

มเหสิโณ ชัยโย ปิ พุทธะสะสิริมะโต อะยัง มะระณะจำปา ปิมาโต

ปะลันชัยโย

อุงโขชัยโย โภติมัณเฑ ปะโมฐิตา ไสยะตะธา สุปัณนะคณา

มเหสิโณ ชัยโย ปิ พุทธะสะสิริมะโต อะยัง มะระณะจำปา ปิมาโต

ปะลันชัยโย

อุงโขชัยโย โภติมัณเฑ ปะโมฐิตา ไสยะตะธา สัพพะคณา

มเหสิโณ ชัยโย ปิ พุทธะสะสิริมะโต อะยัง มะระณะจำปา ปิมาโต

ปะลันชัยโย

อุงโขชัยโย โภติมัณเฑ ปะโมฐิตา ไสยะตะธา สัพพะคณา

โส อัตถะลัทโธ สุขิโต วิรุฬโห พุทธะสาสะเน

อะโรโค สุขิโต โหหิ สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ

สา อัตถะลัทธา สุขิตา วิรุฬหา พุทธะสาสะเน

อะโรโค สุขิตา โหหิ สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ

เต อัตถะลัทธา สุขิตา วิรุฬหา พุทธะสาสะเน

อะโรคา สุขิโต โหถะ สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ.

คำสวดบารมี ๓๐ ทัศน์

(กล่าวนำ)...**หันทะมะยัง ทะสะปาระมีคาถาโย ภะณามะ เส.**

(รับพร้อมกัน)...**<u>ทานะ</u> ปาระมี สัมปันโน <u>ทานะ</u> อุปะปาระมี สัมปันโน <u>ทานะ</u> ปะระมัตถะปาระมี สัมปันโน เมตตา ไมตรี กรุณา มุทิตา อุเปกขา ปาระมี สัมปันโน อิติปิ โส ภะคะวา**

(หมายเหตุ เที่ยวต่อไปให้เปลี่ยน **ทานะ** เป็น **สีละ** ตามลำดับดังนี้)

ทะนะ, สีละ, เนกขัมมะ, ปัญญา, วิริยะ, ขันติ, สัจจะ, อะธิษฐานะ, เมตตา, อุเปกขา, ทะสะ

ครบทุกบทแล้วสุดท้ายว่า...**พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ นะมามิหัง.**

บทสวดถวายพรพระ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ.

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูฮีติ.

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต

สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ.

พาหุง สะหัส สะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะสุทารุณันตัง เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต อิทธูปะเทสะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

ทุคคาหะทิฏฐิ ภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ.

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละ อัฏฐะคาถาโย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที หิตะวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ.

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปูเรตะวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.
ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ.
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ.
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุสัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุสัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต.
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุสัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานะภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เต.

พระคาถาชินบัญชร

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)

วัดระฆังโฆสิตาราม วรมหาวิหาร

ชะยาสะนากะตา พุทธา เชตวา มารัง สะวาหะนัง

จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา

ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา

สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา

สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน

สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณา กะโร

หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ

โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก

ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุลา

กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก

เกสะโต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร

นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิปุงคะโว

กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะ วาทะโก

โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิคุณากะโร

ปุณโณ อังคุลิมาโร จะ อุปาลีนันทะสีวะลี

เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ติละกา มะมะ

เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา

เอเตสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา

ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา
ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะ สุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง
ขันธะโมระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะ สุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะ สัณฐิตา
ชินาณาวะระสังยุตตา สัตตัปปาการะ ลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัช ฌัตตุปัททะวา
อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะ เตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร
ชินะปัญชะระมัชฌัมหิ วิหะรันตัง มะฮี ตะเล
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา
อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะ ราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะ ปัญชะเรติ.

คำบูชาในวันมาฆปุณณมี

(ประธานว่านำ ทุกคนว่าตาม)

ภาษาบาลี

อัชชายัง, มาฆะปุณณะมี สัมปัตตา, มาฆะนักขัต เตนะ, ปุณณะจันโท, ยุตโต, ยัตถะ ตะถาคะโต, อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ, ปาฏิโมกขัง อุททิสิ, ตะทา หิ, อัฑฒะเตระสานิ, ภิกขุสะตานิ, สัพเพสังเยวะ, ขีณาสะวานัง, สัพเพเต, เอหิภิกขุกา, สัพเพปิเต, อะนามันติตาวะ, ภะคะวะโต, สันติกัง, อาคะเต, เวฬุวะเน, กะลัน ทะกะนิวาเป, มาฆะปุณณะมิยัง, วัฑฒะมานะกัจฉายายะ, ตัสมิญจะ สันนิปาเต, ภะคะวา, วิสุทธุตตะมุโปสะถัง, อะกาสิ, โอวาทะปาฏิโมกขัง, อุททิสิ, อะยัง อัมหากัง, ภะคะวะโต, เอโกเยวะ, สาวะกะ สันนิปาโต, อะโหสิ, จาตุรังคิโก, อัฑฒะเตระ สานิ, ภิกขุสะตานิ, สัพเพสังเยวะ, ขีณาสะวานัง, มะยันทานิ, อิมัง มาฆะปุณณะมี นักขัตตะสะมะยัง, ตักกาละสะทิสัง, สัมปัตตา, สุจิระปะรินิพพุตัมปิ, ตัง ภะคะวันตัง, อะนุสสะระมานา, อิมัส มิง, ตัสสะ ภะคะวะโต, สักขิภูเต, เจติเย, ยะถาระหัง อาโรปิ เตหิ, อิเมหิ, ทีปะธูปะปุปผาทิสักกาเรหิ, ตัง ภะคะวันตัง, ตานิ จะ, อัฑฒะเตระสานิ, ภิกขุสะตานิ, อะภิปูชะยามะ, สาธุ โน ภัน เต, ภะคะวา, สะสาวะกะสังโฆ, สุจิระปะริ นิพพุโตปิ, กะรุณาทีหิ, คุเณหิ, ธะระมาโน, อิเม สักกาเร, ทุคคะตะปัณณาการะภูเต, ปะฏิคคัณหาตุ, อัมหากัง, ทีฆะรัตตัง, หิตายะ สุขายะ.

ภาษาไทย

ณ วันนี้ เป็นวันพระจันทร์เพ็ญเต็มดวง ประกอบด้วยฤกษ์มาฆะ มาถึงด้วยดีในวันนี้แล้ว ในวันใดเล่า ที่พระตถาคตอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงแสดงพระปาฏิโมกข์ ในท่ามกลางพระภิกษุสงฆ์ ๑,๒๕๐ องค์ ล้วนแต่เป็นพระขีณาสพ ล้วนได้เป็นเอหิภิกขุปฏิสัมภิทาฐาณ ซึ่งอยู่ในทิศต่างๆ ไม่มีใครนิมนต์นัดหมายได้มาประชุมพร้อมกัน ในสำนักของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่เวฬุวนาราม เวลาตะวันบ่ายในวันมาฆปุณณมี พระองค์ได้ทรงกระทำวิสุทธิอุโบสถ ทรงแสดงโอวาทปาฏิโมกข์ สามพระคาถากึ่ง ณ ที่ประชุมอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์นั้น อนึ่ง สาวกสันนิบาต ของพระผู้มีพระภาคเจ้าแห่งเราทั้งหลาย ๑,๒๕๐ องค์นั้นล้วนเป็นพระขีณาสพ ล้วนเป็นเอหิภิกขุสมบท มาประชุมพร้อมด้วยองค์ ๔ ประการ ได้มีคราวเดียวเท่านั้น บัดนี้ ข้าพเจ้าทั้งหลายระลึกถึงซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น แม้เสด็จดับขันธปรินิพพานมานานแล้วจะเคารพบูชาพระองค์ กับทั้งพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์นั้น ด้วยเครื่องสักการบูชา มีธูปดอกไม้เหล่านี้เป็นต้น ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า กับสาวกสงฆ์ คือพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์นั้น แม้ปรินิพพานมานานแล้ว ซึ่งยังดำรงอยู่โดยพระคุณทั้งหลาย มีพระกรุณาธิคุณเป็นต้น จงทรงรับเครื่องสักการะบรรณาการของข้าพเจ้าคนยากทั้งหลายเหล่านี้ เพื่อประโยชน์และความสุข ความเจริญรุ่งเรือง แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ.

คำบูชาในวันวิสาขปุณณมี

(ประธานว่านำ ทุกคนว่าตาม)

ภาษาบาลี

ยะมัมหะ โข มะยัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา, โย โน ภะคะวา สัตถา, ยัสสะ จะ มะยัง ภะคะวะโต, ธัมมัง โรเจมะ, อะโหสิ โข โส ภะคะวา, มัชฌิเมสุ ชะนะปะเทสุ, อะริยะเกสุ มะนุสเสสุ อุปปันโน, ขัตติโย ชาติยา โคตะโม โคตเตนะ, สักยะปุตโต สักยะกุลา, ปัพพะชิโต สะเทวะเกโลเก, สะมาระเก สะพรัหมะเก สัสสะมะณะ พราหมะณิยา ปะชายะ สะเทวะมะนุสสายะ อะนุตตะรัง สัมมาสัมโพธิง อะภิสัมพุทโธ, นิสสังสะยัง โข โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถาเทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวา, สวากขาโต โข ปะนะ เตนะภะคะวะตา ธัมโม, สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก, ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ, สุปะฏิปันโน โข ปะนัสสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ, อะยัง โข ปะนะ ถูโป ปะฏิมา ตัง ภะคะวันตัง อุททิสสะ กะโต ยาวะเทวะ ทัสสะเนนะ ตัง ภะคะวันตัง อะนุสสะริตวา ปะสาทะ สังเวคะ ปะฏิลาภายะ, มะยัง โข เอตะระหิ อิมัง วิสาขะปุณณะมีกาลัง ตัสสะ ภะคะวะโต ชาติสัมโพธินิพพานะ กาละสัมมะตัง ปัตวา อิมัง ฐานัง สัมปัตตา, อิเม ทัณฑะทีปะธูปาทิ สักกาเร คะเหตวา อัตตะโน กายัง สักการุปะธานัง กะริตวา ตัสสะ ภะคะวะโต ยะถาภุจเจ คุเณ อะนุสสะรันตา, อิมัง ถูปัง ปะฏิมัง ติกขัตตุง ปะทักขิณัง กะริสสามะ อิมัง ยะถา คะหิเตหิ สักกาเรหิ ปูชัง กุรุมานา, สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ ญาตัพเพหิ คุเณหิ อะตีตารัมมะณะตายะ ปัญญายะมาโน, อิเม อัมเหหิ คะหิเต สักกเร ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ.

ภาษาไทย

เราทั้งหลายถึงซึ่งพระผู้มีพระภาคพระองค์ใดว่าเป็นที่พึ่ง, พระผู้มีพระภาคพระองค์ใดเป็นศาสดาของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายชอบซึ่งธรรมของพระผู้มีพระภาคพระองค์ใด, พระผู้มีพระภาคพระองค์นั้นแล ได้อุบัติแล้วในหมู่มนุษย์ ชาวอริยกะในมัชฌิมชนบท, พระองค์เป็นกษัตริย์โดยพระชาติ เป็นโคดมโดยพระโคตร, เป็นศากยบุตรเสด็จออกบรรพชาแล้วแต่ศากยสกุล เป็นผู้ตรัสรู้พร้อมเฉพาะแล้วซึ่งพระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ในโลกทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ในหมู่สัตว์ทั้งสมณพราหมณ์เทวดาและมนุษย์ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้นเป็นพระอรหันต์เป็นผู้ตรัสรู้ชอบเองเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว เป็นผู้รู้แจ้งโลก เป็นสารถีแห่งบุรุษควรฝึกได้ ไม่มีผู้อื่นยิ่งไปกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้ตื่นแล้ว เป็นผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้มีโชค โดยไม่ต้องสงสัยแล อนึ่ง พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นตรัสดีแล้ว อันผู้บรรลุจะพึงเห็นเอง ไม่ประกอบด้วยกาล ควรเรียกให้มาดู ควรน้อมเข้ามา อันวิญญูชนพึงรู้เฉพาะตน และพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้วแล เป็นผู้ปฏิบัติตรงแล้ว เป็นผู้ปฏิบัติเป็นธรรม, เป็นผู้ปฏิบัติสมควร, นี้คือคู่แห่งบุรุษสี่ บุรุษบุคคลแปด, นี่พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาค, เป็นผู้ควรของคำนับ เป็นผู้ควรของต้อนรับ เป็นผู้ควร

ของทำบุญ เป็นผู้ควรทำอัญชลี (ประนมมือไหว้) เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า พระสถูป พระปฏิมานี้แลนักปราชญ์ ได้อุทิศเฉพาะต่อพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น สร้างไว้แล้วเพียงเพื่อระลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นด้วยทรรศนะแล้ว ได้ความเลื่อมใสแลสังเวช บัดนี้เราทั้งหลายมาถึงกาลวิสาขปุรณมี เป็นที่รู้กันว่า กาลเป็นที่ประสูติ ตรัสรู้ และเสด็จปรินิพพานแห่งพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น (ถ้าวันอัฏฐมี เปลี่ยนข้อความที่ขีดเส้นใต้ เป็นกาล
ที่ครบ ๘ เบื้องหน้าแต่วันวิสาขปุรณมี เป็นที่รู้กันว่า กาลเป็นที่ถวายพระเพลิงพระสรีระ แห่งพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น) จึงมาประชุมกันแล้ว ณ ที่นี้ ถือสักการะมีประทีปด้ามแลธูปเป็นต้นเหล่านี้ ทำกายของตนให้เป็นดังภาชนะรับเครื่องสักการะ ระลึกถึงพระคุณตามเป็นจริงทั้งหลายของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น บูชาด้วยสักการะอันถือไว้แล้วอย่างไร จักทำประทักษิณสิ้นวาระสามรอบซึ่งพระสถูปพระปฏิมากรนี้ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญขอเชิญพระผู้มีพระภาคเจ้าแม้เสด็จปรินิพพานนานมาแล้ว ยังปรากฏอยู่ด้วยพระคุณสมบัติอันข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย จะพึงรู้โดยความเป็นอดีตารมณ์จงทรงรับซึ่งเครื่องสักการะอันข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายถือไว้แล้วนี้ เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขแก่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายสิ้นกาลนานเทอญ.

คำบูชาในวันอาสาฬหปุณณมี

(ประธานว่านำ ทุกคนว่าตาม)

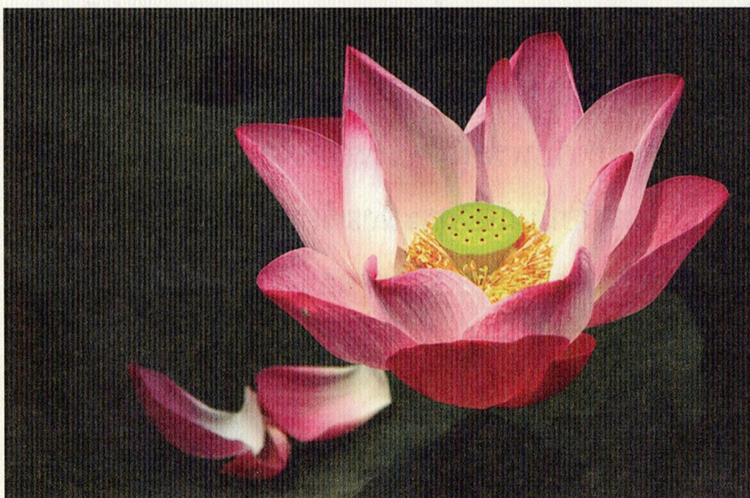
ภาษาบาลี

ยะมัมหะ โข มะยัง ภะคะวันตัง สะระณัง คะตา โย โน ภะคะวา สัตถา ยัสสะ จะ มะยัง ภะคะวะโต ธัมมัง โรเจมะ อะโหสิ โข โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ สัตเตสุ การุญญัง ปะฏิจจะ กะรุณายะโก หิเตสี อะนุกัมปัง อุปาทายะ อาสาฬหะปุณณะมิยัง พาราณะสิยัง อิสิปะตะเน มิคะทาเย ปัญจะวัคคิยานัง ภิกขูนัง อะนุตตะรัง ธัมมะจักกัง ปะฐะมัง ปะวัตเตตวา จัตตาริ อะริยะสัจจานิ ปะกาเสสิ

ตัสมิญจะ โข สะมะเย ปัญจะวัคคยานัง ภิกขูนัง ปะมุโข อายัสมา อัญญาโกณฑัญโญ ภะคะวะโต ธัมมัง สุตวา วิระชัง วีตะมะลัง ธัมมะจักขุง ปะฏิละภิตวา ยังกิญจิ สะมุทะยะธัมมัง สัพพันตัง นิโรธะธัมมันติ ภะคะวันตัง อุปะสัมปะทัง ยาจิตวา ภะคะวะโต เยวะ สันติกา เอหิภิกขุ อุปะสัมปะทัง ปะฏิละภิตวา ภะคะวะโต ธัมมะวินะเย อะริยะสาวะกะสังโฆ โลเก ปะฐะมัง อุปปันนัง อะโหสิ พุทธะระตะนัง ธัมมะระตะนัง สังฆะระตะนันติ ติระตะนัง สัมปุณณัง อะโหสิ

มะยัง โข เอตะระหิ อิมัง อาสาฬหะปุณณะมีกาลัง ตัสสะ ภะคะวะโต ธัมมะจักกัปปะวัตตะนะกาละสัมมะตัง อะริยะสาวะกะสังฆะอุปปัตติกาละสัมมะตัญจะ ระตะนัตตะยะสัมปุณณะกาละสัมมะตัญจะ ปัตวา อิมัง ฐานัง สัมปัตตา อิเม สักกาเร คะเหตวา อัตตะโน กายัง สักการุปะธานัง กะริตวา ตัสสะ ภะคะวะโต ยะถาภุจเจ คุเณ อะนุสสะรันตา อิมัง ถูปัง (อิมัง พุทธะปะฏิมัง) ติกขัตตุง ปะทักขิณัง กะริสสามะ ยะถาคะหิเตหิ สักกาเรหิ ปูชัง กุรุมานา

สาธุ โน ภันเต ภะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ ญาตัพเพหิ คุเณหิ อะตีตารัมมะณะตายะ ปัญญายะมาโน อิเม อัมเหหิ คะหิเต สักกาเร ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ

ภาษาไทย

เราทั้งหลายถึงซึ่งพระผู้มีพระภาคพระองค์ใดแล้ว ว่าเป็นที่พึ่ง พระผู้มีพระภาคพระองค์ใด เป็นพระศาสดาของเราทั้งหลาย อนึ่ง เราทั้งหลายชอบใจซึ่งพระธรรมของพระผู้มีพระภาคพระองค์ใด พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น เป็นพระอรหันต์ตรัสรู้ชอบเอง ทรงอาศัยความการุณในสัตว์ทั้งหลาย ทรงพระกรุณาแสวงหาประโยชน์เกื้อกูล ทรงอาศัยความเอ็นดู ได้ยังพระธรรมจักร อันยอดเยี่ยมให้เป็นไป ทรงประกาศอริยสัจ ๔ เป็นครั้งแรกแก่พระภิกษุปัญจวัคคีย์ ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน ใกล้กรุงพาราณสีในวันอาสาฬหปุณณมี

อนึ่ง ในสมัยนั้นแล ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะผู้เป็นหัวหน้าของพระภิกษุปัญจวัคคีย์ฟังธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ได้ธรรมจักษุอันบริสุทธิ์ปราศจากมลทิน ว่า “สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งปวงนั้น มีความดับเป็นธรรมดา” จึงทูลขออุปสมบทกับพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นองค์แรกในโลก

อนึ่ง ในสมัยนั้นแล พระสังฆรัตนะได้บังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก พระรัตนตรัย คือ พระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆรัตนะ ได้สมบูรณ์แล้วในโลก

บัดนี้ เราทั้งหลายแล มาประจวบมงคลสมัยอาสาฬหปุณณมี วันเพ็ญอาสาฬหมาสที่รู้พร้อมกันว่า เป็นวันที่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นทรงประกาศพระธรรมจักรเป็นวันที่เกิดขึ้นแห่งพระอริยสงฆ์สาวก และเป็นวันที่พระรัตนตรัยสมบูรณ์ คือครบ ๓ รัตนะ จึงมาประชุมกันแล้ว ณ ที่นี้ ถือสักการะเหล่านี้ ทำกายของตนให้เป็นดังภาชนะรับเครื่องสักการะ ระลึกถึงพระคุณตามเป็นจริงทั้งหลายของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น จักทำประทักษิณ สิ้นวาระสามรอบซึ่งพระสถูป (พระพุทธปฏิมา) นี้ บูชาอยู่ด้วยสักการะอันถือไว้แล้วอย่างไร

ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอเชิญพระผู้มีพระภาคเจ้าแม้เสด็จปรินิพพานนานมาแล้ว ยังปรากฏอยู่ด้วยพระคุณสมบัติอันข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายจะพึงรู้ โดยความเป็นอตีตารมณ์ จงทรงรับเครื่องสักการะ อันข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายถือไว้แล้วนี้ เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุข แก่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย สิ้นกาลนานเทอญ.

บทแผ่เมตตา

สัตว์เล็กทั้งหลายใด ทั้งสัตว์ใหญ่เราห่ำหั่น
มิใช่น้อยเพราะเผลอผัน ทางกายาวาจาจิต
จงอนุโมทนากุศล ถือเอาผลอันอุกฤต
ถ้ามีเวรจงเปลื้องปลิด อดโทษข้าอย่าผูกไว้
กุศลกรรมอย่างใดหนึ่ง เป็นกิจซึ่งควรฝักใฝ่
ด้วยกายวาจาใจ เราทำเพื่อไปสวรรค์
สัตว์ใดมีสัญญา หรือหาไม่เป็นอสัญ
ผลบุญข้าทำนั้น ทุกทุกสัตว์จงมีส่วน
สัตว์ใดรู้ก็เป็นอัน ว่าข้าให้แล้วตามควร
สัตว์ใดมิรู้ถ้วน ขอเทพเจ้าจงเล่าขาน
ปวงสัตว์ในโลกีย์ มีชีวีด้วยอาหาร
จงได้โภชน์สำราญ ตามเจตนาของข้าเถิด

พระอิติปิโสรัตนมาลาพร้อมคำแปล

พระพุทธคุณ ๕๖

(อิ) อิฏโฐ สัพพัญญุตะญาณังอิจฉันโต อาสะวักขะยัง

อิฏฐัง ธัมมัง อนุปปัตโตอิทธิมันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงปรารถนาพระสัพพัญญุตญาณ ทรงปรารถนาธรรมที่สิ้นอาสวะ ก็ได้ทรงบรรลุธรรมที่ทรงปรารถนาแล้ว ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้ทรงมีความสำเร็จพระองค์นั้น

อุปเทศการใช้พระคาถา

จงหมั่นภาวนา ป้องกันศาสตรา ห่อนต้องอินทรีย์ ทั้งให้แคล้วคลาดนิราศไพรี ศิริย่อมมี แก่ผู้ภาวนา (ภาวนาป้องกันอาวุธเช่น หอก ดาบ เหลนหลาว)

(ติ) ติณโณ โญ วัฏฏะทุกขังมหาติณณัง โลกานะมุตตะโม

ติสโส ภูมี อะติกกันโตติณณัง โอฆัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงข้ามพ้นจากทุกข์ในวัฏฏะแล้ว เป็นผู้ทรงพระคุณสูงสุดในไตรโลก ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้ข้ามโอฆะแล้วพระองค์นั้น

อุปเทศการใช้พระคาถา

ถึงบทนี้ไซร้ หมั่นภาวนาไว้ กันภัยนานา ภูตผีปีศาจ มิอาจเข้ามา ทั้งปอบทั้งห่า ไม่มาหลอกหลอน (ภาวนาป้องกันภูตผีปีศาจ)

(ปิ) ปิโย เทวะมะนุสสานังปิโย พรหมา นะมุตตะโม

ปิโย นาคะสุปัณณานังปิณินทริยัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เป็นที่รักของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นที่รักสูงสุดของพรหมทั้งหลาย ตลอดไปจนถึงดิรัจฉานมีนาคและครุฑเป็นอาทิ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้มีอินทรีย์อิ่มพระองค์นั้น

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนานึก สติตรองตรึก อย่าทำร้อนใจ สารพัดเมตตา อย่าได้อาวรณ์ ครูแต่เก่าก่อน เคยได้ใช้มา เสกหมากรับประทาน เป็นที่เสน่หา แก่ชนทั้งหลาย (ภาวนาเสกกระแจะ น้ำมันหอม หมากพลู สารพัดที่กินที่ใช้ เป็นเสน่ห์แก่คนทั้งปวง)

(โส) โสกา วิระตะจิตโต โยโสภะมาโน สะเทวะเก
โสกัปปิตเต ปะโมเทนโตโสตะวัณณัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด มีพระจิตคลายจากความโศกแล้ว เป็นผู้งดงามในโลกนี้กับทั้งเทวโลก ทรงยังสัตว์ทั้งหลายผู้เศร้าโศกให้หายโศก ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้มีพระฉวีวรรณงามพระองค์นั้น

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาทุกวัน ตามกำลังวัน ป้องกันอันตราย ทุกข์ภัยพิบัติ สารพัดเหล่าภัย ศัตรูทั้งหลาย แคล้วคลาดห่างไกล (ภาวนาเพื่อบรรเทาทุกข์โศกทั้งปวง)

(ภะ) ภัชชิตา เยนะ สัทธัมมาภัคคะปาเปนะ ตาทินา

ภะเย สัตเต ปะหาเสนโตภะยะสันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระสัทธรรมทั้งหลาย อันพระพุทธเจ้าพระองค์ใดผู้มีบาปอันหัก

ทำลายแล้ว มีพระหฤทัยคงที่ ทรงแจกแล้ว พระพุทธเจ้าพระองค์ใดทรงยังสัตว์ผู้กลัวภัยให้หายกลัว ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้มีภัยอันระงับแล้วพระองค์นั้น

<u>อุปเทศการใช้พระคาถา</u>

จงภาวนา กันโรคโรคา ไข้เจ็บทั้งหลาย ศัตรูมุ่งมาตร มิอาจทำได้ พินาศยับไป ด้วยพระคาถา (ภาวนาป้องกัน ศัตรูทำร้ายมิได้)

(คะ) คะมิโต เยนะ สัทธัมโมคะมาปิโต สะเทวะกัง

คัจฉะมาโน สิวัง รัมมังคัมยะธัมมัง นะมามิหัง

<u>คำแปล</u>

พระสัทธรรม อันพระพุทธเจ้าพระองค์ใดทรงบรรลุแล้ว ทรงยังมนุษย์กับทั้งเทวดาให้บรรลุด้วย ทรงบรรลุถึงพระนิพพานอันควรยินดี ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้มีธรรมอันบรรลุแล้วพระองค์นั้น

<u>อุปเทศการใช้พระคาถา</u>

ถ้าหมั่นภาวนา โรคภัยโรคา ไม่มายายี จะค่อยบรรเทา หากโรคเก่ามีมิช้ากายี สิ้นทุกข์สุขา (ภาวนาบรรเทาโรคาพยาธิ)

(วา) วานา นิกขะมิ โย ตัณหาวาจัง ภาสะติ อุตตะมัง

วานะ นิพพาปะนัตถายะวายะมันตัง นะมามิหัง

<u>คำแปล</u>

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงออกจากวานะ (เครื่องร้อยรัด) คือตัณหาแล้ว ทรงกล่าวพระวาจาอันเลิศแล้ว เพื่อประโยชน์แก่การดับไฟคือวานะ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้ทรงมีความเพียรพยายามพระองค์นั้น

<u>อุปเทศการใช้พระคาถา</u>

บทนี้ดีล้ำ ภาวนาซ้ำซ้ำ ป้องกันศัตรู เหล่าโจรอาธรรม์ พากันหนียู้ ไม่คิดต่อสู้ ออกได้หายไป (ภาวนาป้องกันโจรผู้ร้าย)

(อะ) อะนัสสาสะกะสัตตานังอัสสาสัง เทติ โยชิโน

อะนันตะคุณะสัมปันโนอันตะคามิง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด โปรดประทานความอุ่นใจแก่สัตว์ทั้งหลายผู้ไม่มีความอุ่นใจ พระองค์เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยพระคุณหาที่สุดมิได้ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระชินเจ้าพระองค์นั้นผู้ทรงบรรลุถึงที่สุด (แห่งความทุกข์)

อุปเทศการใช้พระคาถา

ให้ภาวนา กันเสือช้างม้า ทำร้ายรบกวน เป็นมหาจังงัง สิ้นทั้งขบวนจระเข้ประมวญ สัตว์ร้ายนานา (ภาวนาป้องกันเสือและจระเข้)

(ระ) ระโต นิพพานะสัมปัตเตระโต โส สัตตะโมจะเน

รัมมาเปตีธะ สัตเตโยระณะจาคัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงยินดีแล้วในพระนิพพานสมบัติ พระองค์ใดทรงยินดีแล้วในอันปลดเปลื้องสัตว์ (จากทุกข์) พระองค์ใดทรงยังสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ให้ยินดี (ในการเปลื้องทุกข์นั้นด้วย) ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นผู้สละข้าศึก (คือกิเลส) เสียได้

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาไว้ คุณคนคุณไสย สารพัดพาลา ใช้ป้องกันได้ มิให้เข้ามา ถูกต้องกายา พินาศสูญไป (ป้องกันการกระทำคุณผีและคุณคนทั้งปวง)

(หัง) หัญญะเต ปาปะเก ธัมเมหังสาเปติ ปะรัง ชะนัง

หังสมานัง มาหาวีรังหันตะปาปัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงกำจัดธรรมทั้งหลายอันเป็นบาปเสียได้ ยังชนอื่นให้ร่าเริง (ในธรรมอันเป็นกุศล) ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ผู้มีพระหฤทัยร่าเริงกล้าหาญยิ่งใหญ่กำจัดบาปได้

อุปเทศการใช้พระคาถา

ให้ภาวนา เมื่อเวลา เข้าสู่สงคราม ข้าศึกศัตรู ใจหู่ครั่นคร้าม ไม่คิดพยาบาท ทำร้ายเราแล (ภาวนาเพื่อเข้าสู่ณรงค์สงคราม)

(สัม) สังขะตาสังขะเต ธัมเมสัมมาเทเสสิ ปาณินัง

สังสารัง สังวิฆาเฏติสะสัมพุทธัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงแสดงธรรมทั้งที่เป็นสังขตะ ทั้งที่เป็นอสังขตะ แก่สัตว์ทั้งหลายโดยถูกต้อง ทรงพิฆาตสงสารวัฏเสียได้ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นผู้ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาตรึก ช่างดีพิลึก ท่านในรำพรรณ เมื่อจะเข้าสู้ เหล่าศัตรูสรรพ์หมดสิ้นด้วยกัน พ่ายแพ้ฤทธี (ภาวนาถ้าจะเข้าสู่สงคราม หาผู้ทำร้ายมิได้แล)

(มา) มาตะวา ปาลิโต สัตเตมานะถัทเธ ปะมัททิโน

มานิโต เทวะสังเฆหิมานะฆาฏัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงถนอมสัตว์ทั้งหลาย ดังมารดาถนอมบุตร พระพุทธเจ้าพระองค์ใดทรงกำหราบเสียได้ซึ่งคนกระด้างเย่อหยิ่ง พระพุทธเจ้าพระองค์ใดอันหมู่เทวดานับถือแล้ว ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นผู้กำจัดมานะได้

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาไว้ ถ้าหมั่นเสกใช้ ทุกวันยิ่งดี แก้คนใจแข็ง มานะแรง มีใจอ่อนทันที ไม่มีเย่อหยิ่ง (ภาวนาเพื่อทำคนแข็งให้อ่อน)

(สัม) สัญจะยัง ปาริมิง สัมมาสัญจิตวา สุขะมัตตะโน

สังขารานัง ชะยัง กัตวาสันตะคามิง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงสั่งสมพระบารมีทั้งหลายมาโดยชอบ ทรงก่อสร้างความสุขแก่พระองค์ขึ้นได้ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงเห็นความเสื่อมสิ้นแห่งสังขารทั้งหลาย แล้วได้บรรลุถึงธรรมอันรำงับ

อุปเทศการใช้พระคาถา

สำหรับบทนี้ ตำรับกล่าวชี้ ว่าดีจริง สำหรับเสกยา ปัญญาดียิ่ง สุดจะหาสิ่ง ใดมาเปรียบปาน (ภาวนาเสกของกิน มีปัญญา)

(พุท) พุชฌิตวา จะตุสัจจานิพุชฌาเปติ มะหาชะนัง

พุชฌาเปนตัง สิวัง มัคคังพุทธะเสฏฐัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ตรัสรู้สัจจะทั้ง ๔ แล้ว ทรงยังมหาชนให้รู้ด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐพระองค์นั้น ผู้ทรงช่วยสัตว์ให้รู้ทางพระนิพพาน

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาไป เสนียดจัญไร มิได้พ้องพาน อุปสรรคไรๆ ก็ไม่พะพาน แสนจะสำราญ ให้หมั่นภาวนา (ภาวนาป้องกันเสนียดจัญไร อุปัทวะทั้งปวง)

(โธ) โธติ ราเคจะ โทเสจะโธติ โมเหจะ ปาณินัง

โธตาสะวัง มะหาวีรังโธตะกะเลสัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงล้างเสียซึ่งราคะและโทสะ ทรงล้างเสียซึ่งโมหะของสัตว์ทั้งหลาย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นผู้มีบุญมาก มีกิเลสอาสวะอันล้างแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาไว้ กันเสือช้างได้ ทั้งสุขหนา ใช้ป้องกันบ้าง สัตว์ร้ายนานา ไม่อาจเข้ามา ยายีบีฑา (ภาวนาป้องกันสัตว์ร้ายเช่น ช้าง เสือ)

(วิช) วิวิจเจวะ อะสัทธัมมาวิจิตวา ธัมมะ เทสะนัง

วิเวเก ฐิตะจิตโต โยวิทิตันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงยังสัตว์ให้เลิกร้างห่างไกลจากอสัทธรรม ทรงก่อการแสดงธรรมขึ้น เป็นผู้มีพระจิตตั้งอยู่ในวิเวก ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นผู้เป็นนักปราชญ์

อุปเทศการใช้พระคาถา

สำหรับบทนี้ คุณาย่อมมี อติเรกนานา กันพวกศัตรู เหล่าหมู่พาลาไม่อาจเข้ามา หลบหน้าหนีไป (ภาวนาป้องกันศัตรู ทำให้มีเมตตาจิต)

(ชา) ชาติธัมโม ชะราธัมโมชาติอันโต ปะกาสิโต

ชาติเสฏฐเฐนะ พุทเธนะชาติโมกขัง นะมามิหัง

คำแปล

ชาติธรรม ชราธรรม ธรรมอันเป็นที่สุดแห่งชาติ (คือ มรณธรรม) พระพุทธเจ้าผู้ทรงมีพระชาติอันประเสริฐทรงประกาศแล้ว ข้าฯ ขอนอบน้อมพระองค์ผู้ทรงพ้นจากชาติแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาไว้ คุณไสยอนันต์ ทำมามิได้ จงหมั่นภาวนา อย่าได้สงสัย อาจารย์กล่าวไว้ ดังได้อ้างมา (ภาวนาป้องกันการกระทำ จะไปทิศานุทิศใด คนไม่ทำร้าย)

(จะ) จะยะเต ปุญญะสัมภาเรจะเยติ สุขะ สัมปะหัง

จะชันตัง ปาปะ กัมมานิจะชาเปนตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงก่อสร้างพระบุญสมภารมา จึงสั่งสมพระสุขสมบัติขึ้นได้ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงละทิ้งเอง และยังสัตว์ทั้งหลายให้ละทิ้งด้วย ซึ่งบาปกรรมทั้งหลาย

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ดีล้น เสกทำน้ำมนต์ รดเกล้ากายา เสกมะกรูดส้มป่อย ถ้อยความมีมา ใช้สระเกษา ถ้อยความสูญไป (ภาวนาสระหัว หายถ้อยความ ไม่เป็นเหตุให้วิวาทกับใครๆ)

(ระ) ระมิตัง เยนะ นิพพานังรักขิตัง โลกะสัมปะทัง

ระชะ โทสาทิ กะเลเสหิระหิตัง ตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระนิพพาน อันพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงยินดีแล้ว ความดีสำหรับโลกอันพระพุทธเจ้าพระองค์ใดทรงรักษาไว้แล้ว ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ละเว้นจากกิเลสทั้งหลาย

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนา ศัตรูอาธรรพ์ สรรพโรคภัย กันได้หลายอย่าง ทั้งเสนียดจัญไร ภาวนาไว้ อย่าได้กังขา (ภาวนากันเสนียดจัญไรทั้งปวง)

(ณะ) นามิโตเยวะ พรหเมหินระเทเวหิ สัพพะทา

นะทันโต สีหะนาทัง โยนะทันตัง ตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด อันพรหมและเทวดา มนุษย์ทั้งหลาย นอบน้อมอยู่ทุกเมื่อ พระพุทธเจ้าพระองค์ใดทรงบันลือสีหนาท ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นผู้ทรงบันลือสีหนาทอยู่

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้เป็นเอก มีคุณเอนก สุดจะพรรณนา ระงับดับโศก กันโรคผีห่า อันจะมาคร่า ชนมายุไซร้ (ภาวนาป้องกันห่าลงแล)

(สัม) สังขาเร ติวิธโลเกสัญชานาติ อะนิจ จะโต

สัมนิพพานะ สัมปัตโตสัมปัสสันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงกำหนดรู้สังขารทั้งหลายในสามโลก โดยความเป็นของไม่เที่ยง ทรงถึงพร้อมด้วยพระนิพพานสมบัติโดยชอบ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น

อุปเทศการใช้พระคาถา

สำหรับบทนี้ ท่านอาจารย์ แนะนำกล่าวไว้ ใช้เป็นเสน่ห์ สมคะเนดังใจ อย่าได้สงสัย ดียิ่งนักหนา (ภาวนาเป็นเสน่ห์)

(ปัน) ปันนะกะเต โพธิสัมภาเรปะสัฏโฐ โสสะเทวะเก

ปัญญายะ อะสะโมไหติปะสันนัง ตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงก่อสร้างโพธิสมภารมา จึงได้เป็นผู้ประเสริฐสุดในหมู่มนุษย์กับทั้งเทวดา หาผู้เสมอมิได้ด้วยพระปัญญาธิคุณ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นผู้ผ่องใส

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้สามารถ กันภูตปีศาจ ไม่อาจเข้ามา หลอกหลอนเราได้ ท่านให้ภาวนา จงได้อุตส่าห์ ท่องให้ขึ้นใจ (ภาวนาป้องกันภูตผีปีศาจทั้งปวง)

(โน) โน เทติ นิระยัง คันตุงโน จะปาปัง อะการะยิง

โน สะโมอัตถิ ปัญญายะโนนะ ธัมมัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ป้องกันสัตว์ไว้มิให้ไปนรก และมิให้ทำบาป ผู้เสมอพระองค์ด้วยปัญญาหามีไม่ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้หาความบกพร่องมิได้

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ภาวนา ป้องกันฟ้าผ่า และช้างม้าภัย มีจิตจำนง ประสงค์สิ่งใดลงของก็ได้ ใช้ตามปรารถนา (ภาวนาป้องกันช้าง)

(สุ) สุนทะโร วะระรูเปนะสุสสะโร ธัมมะ ภาเนสะ

สุทุททะสัง ทิสาเปติสุคะตันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด มีพระรูปงาม ทรงแสดงธรรมเล่าก็มีพระเสียงดี โปรดเวไนยชนให้เห็นธรรมอันเห็นได้ยาก ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้เสด็จไปดีแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนากันคุณว่านยา อันเขากระทำมาทั้งอาวุธ และเครื่องศาสตราแม้ถูกกายา ก็มิเป็นไร (ภาวนาป้องกันการกระทำและอาคมทั้งปวง)

(คะ) คัจฉันโตโลกิยัง ธัมมังคัจฉันโต อะมะตัง ปะทัง

คะโต โต สัตตะ โมเจตุงคะตัญ ญาณัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เสด็จไปเสียจากโลกียธรรม ถึงโลกุตรธรรมอันเป็นอมตบท พระองค์เสด็จไปไหนๆ ก็เพื่อปลดเปลื้องสัตว์จากทุกข์ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้บรรลุพระสัพพัญญุตญาณแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

ทำน้ำมนต์ บริกรรมพร่ำบ่น อย่าได้เมามัว ประพรมสินค้า จงอย่ายิ้มหัว กำไรเกินตัว อย่ากลัวขาดทุน (ภาวนาเพื่อค้าขายกินรุ่งเรือง)

(โต) โตเสนโต วะระธัมเมนะโตสัฎฐาเน สิเว วะเร
โตสัง อะกาสิ ชันตูนังโตละจิตตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงโปรดสัตว์ให้แช่มชื่นด้วยพระธรรม ทรงก่อความยินดีในพระนิพพานอันเป็นฐานที่ควรยินดีให้เกิดมีแก่สัตว์ทั้งหลาย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น มีพระจิตเที่ยงตรง

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาเสก มีคุณอย่างเอก เข้าหาเจ้าขุน มูลนายเจ้าพระยา เมตตาอุดหนุน โปรดปรานการุณ เพราะคุณคาถา (ภาวนาเข้าสู่ขุนนางและท้าวพระยาทั้งปวงมีความสวัสดี)

(โล) โลเภ ชะหะติ สัมพุทโธโลกะเสฏโฐ คุณากะโร
โลเภ สัตเต ชะหาเปติโลภะสันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เป็นอากรแห่งคุณความดีประเสริฐสุดในโลก ทรงละโลภะเสียได้ ทรงยังสัตว์ทั้งหลายให้ละโลภะด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้มีโลภะอันระงับแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาเป่า ศัตรูทุกเหล่า แม้กริ้วโกรธา แต่พอได้เห็น เอ็นดูเมตตาปราณีนักหนา ดุจญาติของตน (ภาวนาทำให้ศัตรูกลับเป็นมิตร)

(กะ) กันโต โย สัพพะสัตตานังกัตวา ทุกขังขะยัง ชิโน

กะเถนโต มะธุรัง ธัมมังกะถา สัณหัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด เป็นผู้อันสัตว์ทั้งหลายรักใคร่ ทรงแสดงธรรมไพเราะ ทำความสิ้นทุกข์แห่งสรรพสัตว์ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระชินเจ้าพระองค์นั้น ผู้มีพระวาจาละเอียดสุขุม

อุปเทศการใช้พระคาถา

เอาข้าวสารมา แล้วภาวนา เสกให้หลายหน เสร็จแล้วซัดไป ไล่ผีบัดดล หนีไปไกลพ้น ไม่มาราวี (ภาวนาเสกข้าวสารซัดผีเข้า)

(วิ) วินะยัง โย ปะกาเสติวิทธังเสตวา ตะโยภะเว

วิเส สัญญาณะสัมปัญโนวิปปะสันนัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงประกาศพระวินัย ทรงทำลายไตรภพเสีย แล้วทรงถึงพร้อมด้วยพระญาณอันวิเศษ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ใสสะอาดบริสุทธิ์

อุปเทศการใช้พระคาถา

เสกขมิ้นและว่าน เสกข้าวรับประทาน อยู่คงอย่างดี อีกอย่างหนึ่งไชร้ ไล่ขับผี ภูติพรายไม่มี สิงสู่กายา (ภาวนาเพื่อการแข่งพนันสารพัด)

(ทู) ทูเส สัตเต ปะหาเสนโตทูรัฏฐานัง ปะกาสะติ

ทูรัง นิพพานะมาคัมมะทูสะหานัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ยังสัตว์ผู้โกรธเคืองประทุษร้าย ให้ร่าเริงหายโกรธด้วยธรรม พระพุทธเจ้าพระองค์ใดมีพระเกียรติคุณปรากฏไปไกล ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ลุถึงแดนไกลคือพระนิพพาน แล้วกำจัดความร้ายได้

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาบทนี้ เมตตาปราณี ไม่มีโทสา หญิงชายทั้งหลาย รักใคร่หนักหนา ห่างไกลภัยยา สิ้นทุกข์สดใส (ภาวนาจะไปก็ดี จะอยู่ก็ดี)

(อะ) อันตัง ชาติชาราทีนังอะกาสิ ทีปะ ทุตตะโม

อะเน กุสสาหะจิตเตนะอัสสาเสนตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าผู้ทรงพระคุณสูงสุดในหมู่มนุษย์พระองค์ใด ได้ทรงทำที่สุดแห่งทุกข์ มีชาติและชรา เป็นต้นแล้ว ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้โปรดสัตว์ให้อุ่นใจ ด้วยน้ำพระหฤทัยอุตสาหะเป็นอันมาก

อุปเทศการใช้พระคาถา

จงได้ตรองตรึก หมั่นพินิจนึก ภาวนาไป เห็นหน้า เมตตารักใคร่ ภาวนาไว้ เป็นศุภมงคล (ภาวนาให้ศัตรูกลับใจยินดี)

(นุต) นุเทติ ราคะจิตตานินุหาเปติ ปะรัง ชะนัง

นุนะอัตถัง มะนุสสานังนุสาสันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงบรรเทาเสียได้ซึ่งราคะจิต ทรงยังคนอื่นให้บรรเทาด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงพร่ำสอนธรรมอันเป็นประโยชน์แน่แท้แก่มนุษย์ทั้งหลาย

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ดีเหลือ ให้ใช้ในเมื่อ ถึงคราวอับจน ป้องกันผู้ร้าย โรคภัยเบียดตน พินาศปี้ป่น ไม่ทันรบกวน (ภาวนากันหลับแล)

(ตะ) ตะโนติ กุสะลัง ธัมมังตะโนติ ธัมมะเทสะนัง

ตัณหายะ วิจะรันตานังตัณหาฆาตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงเผยแผ่ธรรมอันเป็นกุศล ทรงขยายการแสดงธรรมให้กว้างขวางออกไป ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงช่วยกำจัดตัณหาของสัตว์ทั้งหลายผู้พล่านอยู่ด้วยความอยากต่างๆ

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาเสก ปลุกตัวและเลข ว่านยาทั้งมวล อนึ่งใช้เสก เครื่องคลาดก็ควร เมื่อรณศึกล้วน เป็นศิริมงคล (ภาวนาเสกปลุกสารพัดทั้งปวง)

(โร) โรเสนเต เนวะโกเปติโรเสเหวะ นะกุชฌะติ

โรคานัง ราคะอาทีนังโรคะสันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ไม่ทรงโกรธผู้ที่โกรธเอา ไม่ทรงพลอยโกรธไปกับพวกคนโกรธ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงกำจัดโรคแห่งโรคทั้งหลาย มีราคะเป็นอาทิ เสียได้

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาใช้เป็นไร จากด้าวถิ่นตน ทั้งใช้ปลุกเสก ซึ่งเครื่องคงทน อย่าได้ฉงน แก้กันสรรพภัย (ภาวนากันภัยเมื่อจะมีที่ไปแล)

(ปุ) ปุณันตัง อัตตะโน ปาปังปูเรนตัง ทะสะ ปาระมิง

ปุญญะวันตัสสะ ราชัสสะปุตตะภูตัง นะมามิหัง

คำแปล

ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้ทรงขจัดบาปของพระองค์ ผู้ทรงบำเพ็ญพระบารมี ๑๐ ผู้เป็นพระโอรสของพระราชาผู้มีบุญ

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ศักดิ์สิทธิ์ ภาวนาดับพิษ สัตว์ร้ายทั้งหลาย ตะขาบแมลงป่อง หากต้องเหล็กใน จงภาวนาไว้ พิษห่างบางเบา (ภาวนากันจระเข้ และแมลงป่อง)

(ริ) ริปุราคาทิภูตังวะริทธิยา ปะฏิหัญญะติ

ริตตัง กัมมังนะ กาเรตาริยะวังสัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงกำจัดเสียได้ซึ่งสิ่งอันเป็นข้าศึก มีราคะเป็นต้น ด้วยพระบุญฤทธิ์ ไม่ทรงยังสัตว์ให้ทำกรรมที่เปล่าประโยชน์ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้เป็นวงศ์อริยะ

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ภาวนา รุ่งเรืองเดชา อำนาจแก่เรา ทั้งหญิงและชาย พอได้เห็นเรา ครั่นคร้ามไม่เบา เมื่อเข้าสมาคม (ภาวนาเพื่อให้มีความองอาจกล้าหาญในท่ามกลางคนทั้งปวง)

(สะ) สัมปันโน วะระสีเลนะสะมาธิปะ วะโรชิโน

สะยัมภูญญาณะสัมปันโนสัณหะวาจัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงถึงพร้อมด้วยศีล มีพระสมาธิอันประเสริฐ ประกอบด้วยพระสยัมภูญาณ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระชินเจ้าพระองค์นั้น ผู้มีพระวาจาละเอียดอ่อน

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาทุกวัน หมู่เทพเทวัญ ชวนกันระดม พิทักษ์รักษา เจตนารมณ์ มิให้ระทม เดือดเนื้อร้อนใจ (ภาวนาสวดทุกวัน เทวดามาฟัง)

(ทัม) ทันโต โย สะกะจิตตานิทะมิตวาปิ สะเทวะกัง

ทะทันโต อะมะตัง เขมังทันตินทริยัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงฝึกจิตของพระองค์แล้ว ทรงฝึกมนุษย์กับทั้งเทวดาด้วย โปรดประทานอมตธรรมอันเกษมแก่เขาทั้งหลาย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้มีพระอินทรีย์อันฝึกได้ที่แล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ภาวนา สำหรับเสกผ้า โพกเศียรครรไร เจริญราศี สวัสดีมีชัย เสก ณ ที่ไซร้ แมลงรูปบัดดล (ภาวนาเสกผ้านุ่งห่ม)

(มะ) มะหุสสาเหนะ สัมพุทโธมะหันตัง ญาณะมาคะมิ

มหิตัง นะระเทเวหิมะโนสุทธัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ได้บรรลุพระญาณอันใหญ่ด้วยพระอุตสาหะใหญ่ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้มีพระมโนบริสุทธิ์ อันมนุษย์และเทวดาทั้งหลายพากันบูชาแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

อาจารย์กล่าวไว้ ให้เสกดอกไม้ ทัดหูของตน มีสง่าราศี สวัสดิมงคล เสน่ห์เลิศล้น แก่คนทั้งหลาย (ภาวนาเสกดอกไม้ทัดหูเป็นเสน่ห์)

(สา) สารัง เทตีธะ สัตตานังสาเรติ อะมะตังปะทัง

สาระถิวิยะ สาเรติสาระธัมมัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด โปรดประทานธรรมอันเป็นแก่นสารแก่สัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ ยังสัตว์ทั้งหลายให้แล่นไปสู่ทางอมตะ ดังสารถียังม้าให้แล่นไปสู่ทางที่ประสงค์ฉะนั้น ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้มีธรรมเป็นสาระ

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาให้มั่น กันฝังอาถรรพ์ เวทย์มนต์ทั้งหลาย ทั้งกันกระทำ มิให้ต้องกาย อีกอาวุธร้าย เมื่อเข้าณรงค์ (ภาวนาป้องกันอาถรรพ์ต่างๆ)

(ระ) รัมมะตาริยะ สัทธัมเมรัมมาเปติ สะสา วะกัง

รัมเมฐาเน วะสาเปนตังระณะหันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงยินดีในอริยสัทธรรม ทรงยังสาวกของพระองค์ให้ยินดีด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ยังสาวกให้ได้อยู่ในฐานะอันน่ายินดี ผู้กำจัดข้าศึกคือกิเลส

อุปเทศการใช้พระคาถา

ใช้ภาวนา ป้องกันสัตว์ป่า เสือช้างกลางดง ทั้งควายและวัว กระทิงตัวยง ไม่กล้าอาจอง ตรงเข้าราวี (ภาวนาป้องกันสัตว์ร้าย เช่น เสือ ช้าง)

(ถิ) ถิโต โย วะระนิพพาเนถิเร ฐาเน สะสาวะโก

ถิรัง ฐานัง ปะกาเสติถิตะธัมมัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด พร้อมทั้งสาวกของพระองค์ ทรงตั้งอยู่แล้วในฐานะอันมั่นคงคือพระนิพพาน ทรงประกาศซึ่งฐานะอันมั่นคง (คือพระ-นิพพานนั้น) ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นผู้ตั้งอยู่ในธรรม

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้กล้าหาญ เสกข้าวรับประทาน คงกระพันชาตริ ศัตรูหมู่ภัย ไม่ร้ายราวี เป็นสง่าราศี ไม่มีศัตรู (ภาวนาเสกข้าวกิน)

(สัต) สัทธัมมัง เทสะยิตวานะสันตัง นิพพานะ ปาปะกัง

สะมาหิตัง สะสาวะกังสันตะจิตตัง นะมามิหัง

คำแปล

ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพร้อมทั้งสาวกของพระองค์ ผู้ทรงแสดงพระสัทธรรมอันให้ถึงพระนิพพานอันรำงับแล้ว เป็นผู้ตั้งมั่นสงบระงับ

อุปเทศการใช้พระคาถา

เมื่อจะไสยา จงได้ภาวนา ตามคาคุณครู ป้องกันโจรร้าย ไม่มีศัตรูที่จะมาขู่ ข่มเหงน้ำใจ (ภาวนาป้องกันโจรผู้ร้าย)

(ถา) ถามัง นิพพานะ สังขาตังถาเมนาธิ คะโตมุนิ

ถาเนสัคคะสิวะ รัมเมถาเปนตัง ตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระมุนีเจ้าพระองค์ใดได้บรรลุฐานะกล่าวคือพระนิพพานด้วยพระกำลังความเพียร ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ยังสัตว์ให้ตั้งอยู่ในฐานะทั้งที่เป็นสวรรค์และนิพพาน

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนานึก เมื่อจะออกศึก สงครามใดๆ แคล้วคลาดศาสตรา ไม่มาต้องได้ คุ้มครองกันภัย ได้ดีนักหนา (ภาวนาเพื่อเข้าไปสู่สงคราม)

(เท) เทนโต โย สัคคะนิพพานังเทวะ มะนุสสะ ปาณินัง

เทนตัง ธัมมะวะรัง ทานังเทวะ เสฏฐัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ประทานสมบัติคือสวรรค์และพระนิพพานแก่หมู่สัตว์ทั้งเทวดาและมนุษย์ ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้เป็นเทพใหญ่ประทานพระธรรมเป็นทาน

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ก็เอก ใช้สำหรับเสก ธูปเทียนบุปผา บูชาพระเจ้า พุทธัม สัมฆา จะมีสง่า ราศีผ่องใส (ภาวนาเสกเทียนเป็นสวัสดี)

(วะ) วันตะราคัง วันตะโทสังวันตะโมหัง อะนาสะวัง
วันทิตัง เทวะพรหเมหิวะรัง พุทธัง นะมามิหัง

คำแปล

ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าผู้คายราคะ คายโทสะ คายโมหะแล้ว หาอาสวะมิได้ อันเทวดาและพรหมทั้งหลายกราบไหว้แล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ดียิ่ง ใช้เสกมาลี สิบเก้าคาบไซร้ เอามาทัดหู คนดูรักใคร่ บูชาพระไซร้ ย่อมเป็นมงคล (ภาวนาเสกดอกไม้ทัดหูเป็นเสน่ห์)

(มะ) มะนะตา วิริเยนาปิมะหันตัง ปาระมิงอะกา
มะนุสสะเทวะพรหเมหิมหิตัง ตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงสร้างพระบารมีอันใหญ่ด้วยพระวิริยะอันใหญ่เหมือนกัน ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้อันมนุษย์เทวดาและพรหมทั้งหลายบูชาแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

เมื่อลงนาวา ขับขี่ช้างม้า ยาตราจรดล หรือขึ้นเรือนใหม่ อย่าได้ฉงน เสก ๑๙ หน จะมีเดชา (ภาวนาขึ้นช้างลงม้า ขึ้นเรือนลงเรือน)

(นุส) นุนะธัมมัง ปะกาเสนโตนุทะนัตถายะ ปาปะกัง
นุนะทุกขาธิปันนานังนุทาปิตัง นะมามิหัง

<u>คำแปล</u>

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงประกาศธรรมอันแน่แท้ เพื่อบรรเทาเสียซึ่งบาปของสัตว์ทั้งหลายผู้จมทุกข์อยู่เต็มแป้ล ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้โปรดสัตว์ให้บรรเทาบาปของตนได้ด้วย

<u>อุปเทศการใช้พระคาถา</u>

ภาวนาบ่น ประเสริฐเลิศล้น อย่าได้กังขา ชนช้างก็ดี หรือขี่อาชา มีเดชแกล้วกล้า ไชยาสวัสดี (ภาวนาขึ้นช้างลงม้า มีตบะเดชะ)

(สา) สาวะกานัง นุสาเสติสาระธัมเมจะปาณินัง

สาระธัมมัง มะนุสสานังสาลิตัง ตัง นะมามิหัง

<u>คำแปล</u>

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงพร่ำสอนสารธรรมแก่พระสาวกทั้งหลายและแก่สัตว์ทั่วไปด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงสอนธรรมอันเป็นสาระแก่มนุษย์ทั้งหลาย

<u>อุปเทศการใช้พระคาถา</u>

บทนี้ดีมาก เมื่อจะกินหมาก เสก ๑๗ ที ทั้งแป้งน้ำมัน จวงจันทร์มาลีทัดกรรณก็ดี มีเสน่ห์ยิ่งยง (ภาวนาเสกเมื่อกินเส้น)

(นัง) นันทันโต วะระสัทธัมเมนันทาเปติ มะหามุนิ

นันทะภูเตหิ เทเวหินันทะนียัง นะมามิหัง

<u>คำแปล</u>

พระมหามุนีเจ้าพระองค์ใด ทรงยินดีในพระสัทธรรม ทรงยังสัตว์ทั้งหลายให้ยินดีด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระมหามุนีเจ้าพระองค์นั้น ผู้ที่เทวดาทั้ง

หลายซึ่งเป็นพวกชอบหาที่เพลิดเพลินยินดี พึงนิยมยินดีในพระองค์

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้เลิศล้ำ เสกลูกประคำ สังวาลสวมองค์ ตะกรุดพิศมร ๑๙ คาบ ตรง มีเดชมั่นคง ราศีผ่องใส (ภาวนาเสกประคำสังวาลย์)

(พุท) พุชฌิตาริยะสัจจานิพุชฌาเปติ สะเทวะกัง

พุทธะญาเณหิ สัมปันนังพุทธัง สัมมา นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ตรัสรู้อริยสัจแล้ว ยังมนุษย์และเทวดาให้รู้ด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงถึงพร้อมด้วยพระพุทธญาณทั้งหลาย ตรัสรู้โดยชอบแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาบทนี้ เมื่อจะจรลี สู่บ้านเมืองไกล ป้องกันสรรพเหตุ เภทภัยใดๆ มีคุณยิ่งใหญ่ แก่ผู้ภาวนา (ภาวนาเมื่อเข้าบ้านเข้าเมือง กันภัยทั้งปวง)

(โธ) โธวิตัพพัง มะหาวีโรโธวันโต มะละมัตตะโน

โธวิตตา ปาณินัง ปาปังโธตะกเลสัง นะมามิหัง

คำแปล

พระมหาวีรเจ้าพระองค์ใด ทรงล้างมลทินที่พึงล้างของพระองค์ ทรงล้างความลามกของสัตว์ทั้งหลายด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อมพระมหาวีรเจ้าพระองค์นั้น ผู้มีเครื่องเศร้าหมองอันล้างแล้ว

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้เป็นเอก สำหรับปลุกเสก เครื่องลางนานา ประสิทธิทุกอย่าง อีกทั้งมนตรา ๗ ทีบัดดล (ภาวนาเสกทั้งปวง)

(ภะ) ภะยะมาปันนะสัตตานังภะยัง หาเปตินายะโต

ภะเว สัพเพ อะติกกันโตภะยะสันตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระผู้นำพระองค์ใดทรงยังความกลัวของสัตว์ทั้งหลายผู้ต้องภัยให้หาย ทรงก้าวล่วงเสียซึ่งภพทั้งปวง ข้าฯ ขอนอบน้อมพระผู้นำพระองค์นั้นผู้มีโชค

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ดีล้นค่า ใช้เสกศาสตรา อาวุธคู่ตน นิราศผองไพร มิได้ต้องตน เสก ๑๙ หน ตนจะอาจหาญ (ภาวนาเสกอาวุธทั้งปวง)

(คะ) คะธิโต เยนะ สัทธัมโมคะตัญญา เณนะปาณินัง

คัณหะนียัง วะระธัมมังคัณหาเปนตัง นะมามิหัง

คำแปล

พระสัทธรรมอันพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ผู้มีพระญาณลุล่วงตรัสไว้แล้ว ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้ทรงยังสัตว์ทั้งหลายให้รับเอาธรรมที่ควรรับเอาอย่างประเสริฐ

อุปเทศการใช้พระคาถา

บทนี้ภาวนา เมื่อจะเข้าหา สมณาจารย์ ท่านมีเมตตา กรุณาสงสาร ล้วนมงคลการ ประเสริฐเลิศล้น (ภาวนาไปสู่พระยา สมณชีพราหมณาจารย์)

(วา) วาปิตัง ปะวะรัง ธัมมังวานะโมกขายะ ภิกขูนัง

วาสิตัง ปะวะเร ธัมเมวานะมานัง นะมามิหัง

คำแปล

ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้า ผู้ทรงหว่านพระธรรมอันประเสริฐแก่ภิกษุทั้งหลาย เพื่อให้พ้นจากวานะคือตัณหา ผู้อบรมแล้วในธรรมอันประเสริฐ ผู้กำจัดวานะคือตัณหา

อุปเทศการใช้พระคาถา

เข้าหาขุนนาง แม้ใจกระด้าง โอนอ่อนบัดดล จงได้ภาวนา ท่านเมตตาตน กรุณาเลิศล้น อย่าแหนงแคลงใจ (ภาวนาเข้าสู่คนแข็ง ก็อ่อนแล)

(ติ) ติณโณ โส สัพพะปาเปหิติณโณ สัคคา ปะติฏฐิโต
ติเร นิพพานะ สังขาเตติกขะญาณัง นะมามิหัง

คำแปล

พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ทรงข้ามไปจากบาปทั้งปวง ทรงข้ามจากแม่น้ำ ประดิษฐานอยู่บนฝั่งคือพระนิพพานได้แล้ว ข้าฯ ขอนอบน้อมพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น ผู้มีพระญาณคมกล้า

อุปเทศการใช้พระคาถา

ภาวนาบทนี้ เหมือนดั่งมณี หาค่ามิได้ เจริญทุกวัน ป้องกันโรคภัย ทุกโศกฤษัย ศูนย์หายสิ้นเอย (เป็นคาถาสรุปไม่มีอุปเทศ).

ฉัปปัญญาสะ พุทธะคาถา พุทธะคุณา สุคัมภิรา
เอเตสะมานุภาเวนะ โสตถิ เม โหตุ สัพพะทา.

คำแปล พระพุทธคาถารวม ๕๖ บท แสดงพระพุทธคุณลึกซึ้ง ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธคุณทั้งหลาย ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้า ฯ ในกาลทั้งปวง เทอญ.

พระธรรมคุณ ๓๘

(สวาก) สวากตันตัง สิวัง รัมมังสวากหะเนยยัง ธัมมะ เทสันตัง

สวากหะเนยยัง ปุญญักเขตตังสวากสะภัง นะมามิหัง

พระนิพพานนั้น เป็นธรรมควรยินดี อันพระพุทธเจ้า ได้ทรงลุถึงมาดีแล้ว ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมอันเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ พระสงฆ์นำสืบมาด้วยดี ควรบูชาอย่างดี เป็นบุญเขตอันประเสริฐแท้

(ขา) ขาเทนโต โส สัพพะปัชชังขายิตัง มะธุรัง ธัมมัง

ขายันตัง ติวิธัง โลกังขายิตันตัง นะมามิหัง

พระธรรมใดกัดกิน (คือทำลาย) ซึ่งบาปทั้งปวง พระธรรมอันหวานชื่นใด พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้ว. ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันกิน (คือครอบงำ) โลกทั้ง ๓ มนุษย์ เทวโลก พรหมโลก ไว้ปรากฏเด่นอยู่

(โต) โตเสนโต สัพพะสัตตานังโตเสหิ ธัมมะเทสะนัง

โตมะหิ จิตตัง สะมิชณันตังโตเสนตันตัง นะมามิหัง

พระธรรมใด ปลุกปลอบสรรพสัตว์ ให้ยินดีฟังพระธรรมเทศนา ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันยังสัตว์ผู้มีจิตยินดีในธรรมให้เจริญ ยังสัตว์ให้แช่มชื่น

(ภะ) ภัคคะราโค ภัคคะโทโสภัคคะโมโห อนุตตะโร

ภัคคะกิเลเส สัตตานังภะคะวันตัง นะมามิหัง

พระธรรมใด หักราคะ หักโทสะ หักโมหะ หาธรรมอื่นยิ่งกว่ามิได้ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นที่เคารพ ของสัตว์ผู้มีกิเลสอันหักแล้ว

(คะ) คัจฉันโต รัมมะเกสิเวคะหะจิตโต สะเทวะเก

คัจฉันเต พรหมะ จะติเยคัจฉันตัง ปะ นะมามิหัง

พระธรรมใด ดำเนินไปในพระนิพพานอันน่ายินดี ยังมนุษย์กับทั้งเทวดาผู้ประพฤติพรหมจรรย์ให้ดำเนินไปถึงพระนิพพานนั้น ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันดำเนินไปอย่างนั้น

(วะ) วันตะราคัง วันตะโทสังวันตะโมหัง ปุญญะ ปาปัง อนุตตะรัง
วันตะพาละมิจฉาทีนังวันตันตัง ปะ นะมามิหัง

ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมอันคายราคะ คายโทสะ คายโมหะ คายบาป คายความโงและคายโทษทั้งหลาย มีความอยากเป็นต้น คายกิเลสเครื่องร้อยรัด

(ตา) ตาเรสิ สัพพะสัตตาตาเรติ โอระมีติรัง
ตาเรนตัง โมกขะ สังสารังตาเรนตันตัง นะมามิหัง

พระธรรมใดยังสรรพสัตว์ให้ข้าม (สังสารสาคร) ให้ข้ามฝั่งใน (พาไปสู่ฝั่งนอก คือพระนิพพาน) ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น ผู้ช่วยให้สัตว์ข้ามพ้นโอฆะสงสารได้

(ธัม) ธะระมาเนปิ สัมพุทเธธัมเมเทสัง นิรันตะรัง
ธะเรยยะ อะมะระถานังธะเรนตันตัง ปะ นะมามิหัง

แต่ครั้งสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั้น พระองค์ทรงแสดงพระธรรมใดไว้มิได้ขาด พระธรรมใดทรงไว้ซึ่งฐานะอันเป็นอมตะ. ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นสภาพทรงอยู่

(โม) โมหัญเญ ทะมันโต สัตเตโมหะตีเต อะการะยิ
โมหะชาเต ธัมมะจาริโมหะตีตัง นะมามิหัง

พระธรรมใด ฝึกฝนสัตว์ทั้งหลายที่ลุ่มหลง ทำให้เป็นผู้ชนะความหลงได้ ยังสัตว์ผู้เกิดมาด้วยความหลง ให้ประพฤติธรรม ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันครอบงำความหลงได้

(สัน) สัพพะสัตตะตะโมนุโทสัพพโสกาวินาสะโก

สัพพะสัตตะจิตตะโกสัพพะสันตัง นะมามิหัง

พระธรรมใด บรรเทาความมืด ของสัตว์ทั้งปวง ยังความโศกทั้งปวง ให้เสื่อมหาย ก่อประโยชน์เกื้อกูล แก่สรรพสัตว์ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นสภาพสงบเย็น ด้วยประการทั้งปวง

(ทิฏ) ทิฏเฐ ธัมเม อะนุปปัตเตทิฏฐิกังขา ราคะลุตเต

ทิฏฐิทะวาสัฏฐี ฉันทันเตทิฏฐิธัมเม ปะ นะมามิหัง

พระธรรมใด ผู้มีปัญญา บรรลุถึงได้โดยลำดับ ในทิฏฐธรรมนี้ ตัดเสียซึ่งโทษทั้งหลาย มีความเห็นผิด และความเคลือบแคลงสงสัยเป็นต้น ตัดทิฏฐิ ๖๒ ได้ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันพระพุทธเจ้าทรงเห็นแล้ว

(ฐิ) ฐิตีสีละสะมาจาเรฐิติ เตระสะธุตังเค

ฐิติธัมเม ปะฏิปัตติฐิตังปะทัง นะมามิหัง

พระอริยะ ย่อมตั้งอยู่ในฐิติธรรม (ธรรมคือความคงสภาพอยู่) คือในศีลและจรรยามารยาทที่ดีอันเป็นฐิติ ในธุดงค์ ๑๓ อันเป็นฐิติ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นเครื่องถึงฐิติ

(โก) โกกานัง ราคะปิฬิโตโกธัมโม ปาฏิหัญญะติ

โกกานัง ปูชิโต โลเกโกกานะ ปะ นะมามิหัง

พระธรรมใด เปลี่ยนเสียซึ่งความรัก ของคนทั้งหลายผู้ยึดถือ แม้ความโกรธก็กำจัดเสียด้วย เป็นสิ่งซึ่งคนที่ยังยึดถือ ก็บูชาอยู่ในโลกนี้ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นที่สิ้นสุดแห่งความยึดถือ

(อะ) อัคโคเสฏโฐ วะโรธัมโมอัคคะปัญโญปิ พุชฌะติ

อัคคะธัมมัง สุนิปุณังอัคคันตัง ปะ นะมามิหัง

พระธรรม เป็นของเลิศ ประเสริฐสุด ผู้มีปัญญาเลิศ ย่อมตรัสรู้ธรรมอัน ละเอียดเลิศได้ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเลิศนั้นแล

(กา) กาเรนโต โส สิเวรัชเชกาเรยยะ ธัมมะจาริเย

กาตัพเพ สุลิกขากาเมกาเรนตันตัง นะมามิหัง

พระธรรมใด เมื่อยังสัตว์ให้ทำราชัย คือพระนิพพาน ย่อมยังสัตว์ผู้ประพฤติธรรมให้ทำ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันยังสัตว์ผู้ใคร่ในการศึกษาดี ที่ตนพึงทำให้ทำสิวราชัยนั้น

(ลิ) ลิโต โย สัพพะทุกเขสุลิกขิโตปิฏะ กัตตะเย

ลิมปิเตปิ สุวัณเณจะลิขันเต ปะ นะมามิหัง

พระธรรมใด บำบัดเสียซึ่งทุกข์ทั้งปวง ท่านลิขิตไว้ในคัมภีร์พระไตรปิฎก ซึ่งปิดทองไว้สวยงามก็มิได้ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันบำบัดทุกข์ได้จริง

(โก) โก ปุคคะโล สะทิโสมังโก ธัมมัง อะภิปูชะยิ

โกวิทู ธัมมะสาระทังโกสาลาตัง นะมามิหัง

สภาพอะไร ที่เสมอด้วยพระธรรม (มีหรือ) ใครบูชาพระธรรมอย่างยิ่ง ใครได้ประสบธรรมรส ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันทำกุศลให้เป็นผู้ฉลาด

(เอ) เอสะติ พุทธะวะจะนังเอสะติ ธัมมะมุตตะมัง

เอสะติ สัตตะโมกขัญจะเอสาสันตัง นะมามิหัง

บัณฑิตย่อมแสวงหาพระพุทธวจนะ ย่อมแสวงหาธรรมอย่างสูง ย่อมแสวงหาสวรรค์และนิพพาน ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นที่แสวงหาแห่งบัณฑิต

(หิ) หิเน ถาเน นัชฌายันเตหิเน เปติ สุคะติง

หิเน โมหะสะเม ชาเลหิตันตัง ปะ นะมามิหัง

พระธรรมใด ไม่ยังสัตว์ให้เกิดในฐานะที่ต่ำทราม ยังคนชั้นต่ำ (ที่ทำดี) ให้ได้ชมสุคติก็ได้ ละกิเลสดุจข่าย (ที่เหนียวแน่น) เสมอโมหะก็ได้ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นที่สิ้นสุดความเลวทราม

(ปัส) ปักกะโต โพธิสัมภาเรปะเสฏโฐ โสสะเทวะเส

ปัญญายะ อะสะโม โหติปะสันตานัง นะมามิหัง

พระธรรมใด ก่อสร้างโพธิสมภาร อันเทวดาและมนุษย์ยกย่องแล้ว ในโลกนี้กับทั้งเทวโลก สิ่งที่ผ่องใสเสมอด้วยปัญญาหามิได้ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น

(สิ) สีเลนะ สุคะติง ยันติสีเลนะ โภคะสัมปะทา

สีเลนะ นิพพุติงยันติสีละธะนัง นะมามิหัง

คนทั้งหลายไปสุคติด้วยศีล ความถึงพร้อมแห่งโภคทรัพย์ ย่อมมีด้วยศีล ถึงความดับทุกข์ได้ก็ด้วยศีล ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรม คือ ศีล

(โก) โก โย อัคคะสุปุญโญ ปุพเพโกฑะชะเห อะธิ คัจฉิ

โกธัมมัญจะ วิชานาติโกวันตัง ปะ นะมามิหัง

พระพุทธเจ้าองค์ใดนั้น เป็นผู้มีบุญเลิศ ทรงลุถึงพระธรรม ที่ละความโกรธได้ พระพุทธเจ้าไรเล่า ทรงรู้แจ้งพระธรรม ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันคายความโกรธได้

(โอ) โอนะโต สัพพะกิเลสังโอนะโต สัพพะ มะมะลัง

โอนะโต ทิฏฐิชาลัญจะโอนะโตตัง นะมามิหัง

พระธรรมใด ทำลายกิเลสทั้งปวงได้ หักอาสวะทั้งปวงเสีย และรื้อข่าย คือทิฏฐิเสียด้วย ข้าฯ ขอน้อมน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นสภาพรื้อกิเลส

(ปะ) ปัญญา ปาเสฏโฐ โลกัสมิงปัญญาอัปปะฏิ ปุคคะโล

ปัญญายะ อะสะโม โหติปะสันโนตัง นะมามิหัง

ปัญญาเป็นสิ่งที่คนฉลาดสรรเสริญในโลก ปัญญาทำให้ถึงความรู้แจ้งแทงตลอด สิ่งที่ผ่องใสเสมอด้วยปัญญาย่อมไม่มี ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรม คือ ปัญญานั้น

(นะ) นะรานะระ หิตังเทวังนะระเทเวหิ ปูชิตัง

นะรานัง กัมมะปักเขหินะมิตันตัง นะมามิหัง

ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรม อันเป็นประโยชน์เกื้อกูล แก่มนุษย์และอมนุษย์ อันมนุษย์และเทวดาทั้งหลายบูชา เหนี่ยวรั้งคนทั้งหลาย ให้พ้นจากหล่มคือ กามนั้น

(ยิ) ยิชชะโต สัพพะสัตตานังยิชชะตัง เทวะ พรหเมหิ

ยิชชะสะติ จะ ปาณินังยิชชะตันตัง นะมามิหัง

พระธรรมใด อันสัตว์ทั้งปวงบูชา เทวดาและพรหมก็บูชา และสัตว์ทั้งหลาย จักบูชาต่อไป ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันสัตว์ทั้งหลายบูชาทั่วกัน

(โก) โกธัง ชะหะติ ปาปะกังโกธัง โกธะนัง นาสสะติ

โกธัง ชะเหวิ ปัชชะติโกธะ นุทธัง นะมามิหัง

พระธรรมใด ละความโกรธอันเป็นความชั่วเสียได้ และทำความโกรธของคนโกรธให้หาย บุคคลย่อมละความโกรธได้ด้วยธรรม ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรม อันบรรเทาความโกรธได้นั้น

(ปัจ) ปัจจาภิระตา ปะชาปัชชะหิตา ปาปะกาโย

ปัปโปติ โชติวิปุโลปะโชตันตัง นะมามิหัง

หมู่สัตว์ยินดียิ่งนักในปัญจธรรม (คือ ตัณหา มานะ ทิฏฐิ ที่ถ่วงสัตว์ให้ชักช้าอยู่ในสังสารวัฏ) บาปธรรม (เครื่องถ่วงสัตว์) ทั้งหลายนั้น อันพระธรรมใดละได้แล้วแท้ ผู้ใดถึงพระธรรมนั้น ผู้นั้นย่อมเป็นผู้ไพบูลย์ (ใหญ่) ยิ่ง. ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นสภาพสว่างไสว

(จัต) จะริตวา พรหมะจะริยังจัชชันตัง สุวิหัญญะติ

จัชชันตัง สัพพะทาเนนะจัชชะตันตัง นะมามิหัง

บุคคลผู้สละอาสวะได้ เพราะประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมหมดจด ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นสภาพสละ ยังสัตว์ให้สละด้วยการให้ทาน

(ตัง) ตังโนติ กุสะลังธัมมังตังโนติ สัพพะวิริยัง

ตังโนติ สีละสะมาธิงตังตะวายัง นะมามิหัง

พระธรรมใด แผ่การกระทำที่เป็นกุศลออกไปขยายความเพียร ละบาป บำเพ็ญบุญทุกอย่างออกไปเผยศีล สมาธิ (ปัญญา) ให้ปรากฏออกไป ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นสภาพแผ่ผายไม่ปกปิด

(เว) เวรานิปิ นะ พันธันติเวรัง เตสูปะสัมมะติ

เวรัง เวเรนะ เวรานิเวระสันตัง นะมามิหัง

แม้นชนเหล่าใดไม่ผูกเวรไว้ เวรของชนเหล่านั้นย่อมระงับไป เวรทั้งหลายเป็นไปก็เพราะจองเวรกัน ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมอันเป็นสภาพสงบเวร

(ทิ) ทีฆายุโก พะหูปุญโญทีฆาระโต มะหาสาโล

ทีฆังเตเชนะ ปุญเญนะทีฆะรัตตัง นะมามิหัง

พระธรรม เป็นสภาพมีอายุยืน มีบุญมาก มีกำลังใหญ่ อยู่ตลอดกาลนาน ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรม อันยืนนานอยู่ด้วยบุญ ที่ให้เกิดสุขยั่งยืน

(ตัพ) ตะโต ทุกขา ปะมุญจะโสตะโตโมเจติ ปาณิโน

ตะโน ราคาทิ กิเลเสตะโตโมกขัง นะมามิหัง

พระธรรมใด เป็นสภาพหลุดพ้นจากทุกข์นั้น แต่นั้นยังสัตว์ทั้งหลาย ให้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งหลาย มีราคะเป็นต้นด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรม คือ ความหลุดพ้น จากกิเลสและทุกข์นั้น

(โพ) โพนโต เทวะสังฆาโย โกโพธิเสฏฐ เฐจะ ปะกะโต

โพธินา ปะริปุณโณโสโพธิสันตัง นะมามิหัง

พระธรรม คือปัญญา เป็นเครื่องตรัสรู้ สัตว์ให้เข้าถึงวิชชา และยังสัตว์ให้ตรัสรู้มรรคผลทั้งหลาย ข้าฯ ขอนอบน้อม ความเป็นสภาพยังสัตว์ให้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงทั้งหลาย แห่งพระธรรม คือ ปัญญาเป็นเครื่องตรัสรู้

(วิญ) วิระติ สัพพะทุกขัสมาวิริยะนาปี ทุลละภา

วิริยะ ทุกขสัมปันนาวิริยันตัง นะมามิหัง

ความเว้นจากทุกข์ทั้งปวง จะมีได้ด้วยความเพียรเท่านั้น บุคคลที่ถึงพร้อมด้วยความเพียร เผากิเลสหาได้ยาก ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นสภาพเว้นทุกข์

(ญู) ญูตัญญาเญหิ สัมปันนังญูตะโยคะสะมัปปิตัง

ญูตัญญาณะทัสสะนัญจะญูตะโยคัง นะมามิหัง

ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรม อันเป็นสภาพถึงพร้อมด้วยพระ (สัพพัญญุต) ญาณเพียบพร้อมด้วยโยคะ (ความเพียรประกอบ) เพื่อญาณนั้น ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรม คือตัวความรู้และความเพียรนั้น

(หิ) หิสันตัง สัพพะโทสานิหิสันตา สัพพะภยาติ

หิสะโมหา สัตตาคะตาหิสะสันตัง นะมามิหัง

ผู้มีสติ เบียนโมหะเสียได้ ย่อมเบียนโทษทั้งปวงและเบียนภัยทั้งปวงได้ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันเป็นสภาพเบียนโทษและภัย

(ติ) ติณโณ โย วัฏฏะทุกขัมหา ติณณัง โลกานะมุตตะโม

ติสโส ภูมี อะติกกันโต ติณณะโอฆัง นะมามิหัง

พระธรรมใด ข้ามจากวัฏฏทุกข์ได้ เป็นสภาพสูงสุด แห่งไตรโลก ล่วงเสียซึ่งไตรภูมิ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระธรรมนั้น อันข้ามโอฆะได้

อัฏฐัตติงสะ ธัมมะคาถา ธัมมะคุณา สุคัมภิรา

เอเตสะมานุภาเวนะ โสตถิ เม โหตุ สัพพะทา

<u>คำแปล</u> พระธรรมคาถารวม ๓๘ บท แสดงพระธรรมคุณลึกซึ้ง ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมคุณทั้งหลายนั้น ขอความสวัสดีจงมีแก่ ข้าฯ ในกาลทั้งปวง เทอญ

จบห้องพระธรรมคุณ ๓๘ คาถา

พระสังฆคุณ ๑๔

(สุ) สุทธิสีเลหิ สัมปันโนสุฏฐุะปัตโตจะโย สังโฆ

สุนทะโร สาสะนะธะโรสุนทะรัง ปะ นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด ถึงพร้อมด้วยศีลอันหมดจด เป็นผู้ปฏิบัติดี เป็นผู้ทำตามคำสอนดี ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้นซึ่งเป็นผู้ดี

(ปะ) ปฏิสัมภิทา จะตัสโสปะเสฏโฐ โสอนุตตะโร

ปัญญา อนุตตะโร โลเกปะสัฏฐัง ปะ นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด เป็นผู้ถึงปฏิสัมภิทา อันบัณฑิตสรรเสริญเป็นเยี่ยมแท้ ท่านเป็นผู้ยิ่งด้วยปัญญา ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้น่าสรรเสริญในโลก

(ฏิ) ฏิตถิปะราชิโต สัตถาฏิตถาฏิยา ทัสสะนะเม

ฏิตถิ พุทธะวิเสนะฏิตถันตันตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ชนะเจ้าลัทธิต่างๆ เป็นครูผู้มีปัญญาในพระศาสนาแท้ เป็นเจ้าท่าในพระพุทธวจนะ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น แม้ผู้เป็นดุจท่า

(ปัน) ปะเสฏโฐ ธัมมะคัมภีโรปัญญะวันโต อะลังกะโต

ปะเสนโต อัตถะธัมมัญจะปะสัฏฐัง ปะ นะมามิหัง

พระสงฆ์ใดทรงธรรมอันลึก น่าสรรเสริญ ฉลาดและซื่อตรง เห็นอรรถ เห็นธรรม ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้น่าสรรเสริญแท้

(โน) โนเจติ กุสะลัง กัมมังโนจะปาปัง อาการะยิ

โนนะตัง พุชฌะ ธัมมัญจะโนทิสันตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด ไม่สร้างกุศลธรรม ทั้งไม่บาปด้วย (คือละทั้งบุญทั้งบาป) รู้ธรรมอันไม่ทราม ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้ไม่เป็นศัตรูกับใคร

(ภะ) ภัคคะราโค ภัคคะโทโสภัคคะโมโหจะ ปาณินัง

ภัคคะกิเลสะสัตตานังภัคคะตันตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด เป็นผู้หักราคะ หักโทสะ หักโมหะแล้ว และช่วยหักกิเลสทั้งปวงของสัตว์ทั้งหลายด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ซึ่งเป็นผู้มีโชค

(คะ) คัจฉันโต โลกิยัง ธัมมังคัจฉันโต โลกุตตะ รัมปี

คัจฉะเทวะ กิเลสหิคะมิตันตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด ได้บรรลุทั้งโลกิยธรรม ทั้งโลกุตตรธรรม เป็นผู้ไปเสียจากเครื่องเศร้าหมอง ทั้งหลายเทียว ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้ไป (เสียจากเครื่องเศร้าหมอง) แล้ว

(วะ) วัณเณติ กุสะลัง ธัมมังวัณเณติสีละสัมปันนัง

วัณเณติกขะติ รักขิตังวัณเณนะตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด สรรเสริญกุศลธรรม สรรเสริญความถึงพร้อมแห่งศีล สรรเสริญผู้รักษาศีล ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้สรรเสริญธรรมอันควรสรรเสริญ

(โต) โตเสนโต เทวะมะนุสโสธัมมะยะลิ โตเสติ

ทุฏฐะ จิตตานิโตเสนตันตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด ยังเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายให้ยินดี (ในธรรม) แสดงธรรมให้พอใจ (คนฟัง) ยังคนที่แม้เป็นคนคิดร้าย ให้กลายกลับเป็นยินดีพอใจ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้ปลุกปลอบใจคน

(สา) สาสะนัง สุปะฏิจฉันนังสาสะยันตังลิวัง รัมมัง

สาสะนัง อะนุสาเสนยังสาสะยันตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด รับเอาพระศาสนาไว้ แนะนำทางไปนิพพาน พร่ำสอนพระศาสนาอยู่เสมอ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้แนะนำสั่งสอน

(วะ) วันตะราคัง วันตะโทสังวันตะโมหัง ทิฏฐิ ฉันทัง

วันตานัง สัพพะปาณินังวันตะกิเลสัง นะมามิหัง

ข้าฯ ขอนอบน้อมพระสงฆ์ ผู้มีความเห็นชอบ คายราคะ คายโทสะ คายโมหะ คายกิเลส

(กะ) กะโรนโต สีละสะมาธิงกะโรนโต สาระมัตตะโน

กะโรนโต กัมมัฏฐานานิกะโรนโต ตันตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ใด บำเพ็ญศีล สมาธิ (ปัญญา) สร้างสาระของตนขึ้น ทำพระกรรมฐานต่าง ๆ ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้เป็นนักทำ

(สัง) สังสาเร สังสะรันโต โสสังสาระโต วิมุญจิโส

สังสาระ ทุกขโมเจสิสังเสฏฐัง ปะ นะมามิหัง

เมื่อสัตว์ทั้งหลายมัวท่องอยู่ในสงสาร พระสงฆ์ท่านหลุดพ้นจากสงสารไปแล้ว ยังช่วยสัตว์ทั้งหลาย ให้พ้นจากทุกข์ในสงสารด้วย ข้าฯ ขอนอบน้อม พระสงฆ์นั้น ผู้บริสุทธิ์พร้อม

(โฆ) โฆรัง ทุกขะยัง กัตวาโฆสาเปติ สุรังนะรัง

โฆสะยิตวา ติปิฏะกังโฆระตันตัง นะมามิหัง

พระสงฆ์ใดทำความสิ้นทุกข์ อันเป็นสิ่งพึงกลัว (แก่เทวดามนุษย์) แล้ว ยังเทวดามนุษย์ให้ช่วยกันโฆษณาประกาศพระไตรปิฎก ข้าฯ ขอนอบน้อมพระสงฆ์นั้น ผู้เป็นนักโฆษณา

จะตุททะสะ สังฆะคาถา สังฆะคุณา สุคัมภีรา เอเตสะมานุภาเวนะ โสตถิ

เม โหตุ สัพพะทา ฉัปปัญญาสะ พุทธะคุณา ธัมมะคุณา

อัฏฐะติงสะติ สังฆะคุณา จะตุททะสะ อัฏฐุตตะระสะเต อิเม

ทิเน ทิเน สะระเตปิ โสตถี โหนติ นิรันตะรันติ

<u>คำแปล</u> พระสังฆคาถา ๑๔ แสดงพระสังฆคุณลึกซึ้ง ด้วยอนุภาพแห่งพระสังฆคุณ เหล่านั้น ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าฯ ในกาลทั้งปวง

จบห้องพระสังฆคุณ ๑๔ คาถา

บทส่งท้าย

เรื่องของผีที่ชอบสิงคนไทย

ผีหนึ่ง ชอบดื่มสุราเป็นอาจิณ
ไม่ชอบกินข้าวปลาเป็นอาหาร

ผีสอง ชอบท่องเที่ยวยามวิกาล
ไม่รักลูกรักบ้านตน

ผีสาม ชอบเที่ยวดูการละเล่น
ไม่ละเว้นบาร์คลับละครโขน

ผีสี่ ชอบคบคนชั่วมั่วกับโจร
ไม่พ้นอาญาแผ่นดิน

ผีห้า ชอบเล่นไพ่เล่นม้ากีฬาบัตร
สารพัดถั่วโปไฮโลสิ้น

ผีหก ชอบเกียจคร้านการหากิน
มีทั้งสิ้นหกผีอัปปรีย์เอย

เจริญพร

มาลาบูชาคุณ

มาลา พวงดอกไม้ฯ	มาตั้งไว้ เพื่อบูชาฯ
บูชา คุณพระพุทธฯ	ที่ได้ตรัสรู้มาฯ
บูชา คุณพระธรรมฯ	ที่ได้นำความสุขมาฯ
บูชา คุณพระสงฆ์ฯ	ที่ดำรง พระวินัยฯ
บูชา องค์กษัตริย์ฯ	ที่เคารพ ของชาวไทยฯ
บูชา คุณบิดา บูชา คุณมารดา	เลี้ยงลูกมาจนโตใหญ่ฯ
บูชา แด่คุณครูฯ	ที่เอ็นดู สอนศิษย์มาฯ
บูชา ผู้มีคุณฯ	ที่เกื้อหนุน ด้วยน้ำใจฯ
มาลา พวงดอกไม้ฯ	มาตั้งไว้ เพื่อบูชาฯ

ปฏิทินงานประจำปี วัดโพธิทอง

๑.เจริญพระพุทธมนต์ฉลองพุทธศักราชใหม่
ทุกวันที่ ๓๑ ธันวาคม เวลา ๒๓.๐๐ น. ของทุกปี

๒.วันมาฆบูชาตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓

๓.วันสงกรานต์ตรงกับวันที่ ๑๓ เมษายน ของทุกปี

๔.วันวิสาขบูชาตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖

๕.วันอาสาฬหบูชาตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘

๖.วันเข้าพรรษาตรงกับแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘

๗.วันออกพรรษาตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑

๘.วันลอยกระทงตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒

๙.ตักบาตรเทโวโรหณะหลังวันออกพรรษา ๑ วัน ของทุกปี

ปฏิทินงานภาคปฏิบัติ วัดโพธิทอง

๑.งานบวชเนกขัมมะศีลจาริณีเฉลิมพระเกียรติ
วันมาฆบูชาตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ ของทุกปี

๒.งานบวชเนกขัมมะศีลจาริณีเฉลิมพระเกียรติ
วันวิสาขบูชา ตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ของทุกปี

๓.งานบวชเนกขัมมะศีลจาริณีเฉลิมพระเกียรติ
วันอาสาฬหบูชา ตรงกับขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ของทุกปี

๔.งานบวชเนกขัมมะศีลจาริณีเฉลิมพระเกียรติ
วันที่ ๑๒ สิงหาคม ของทุกปี

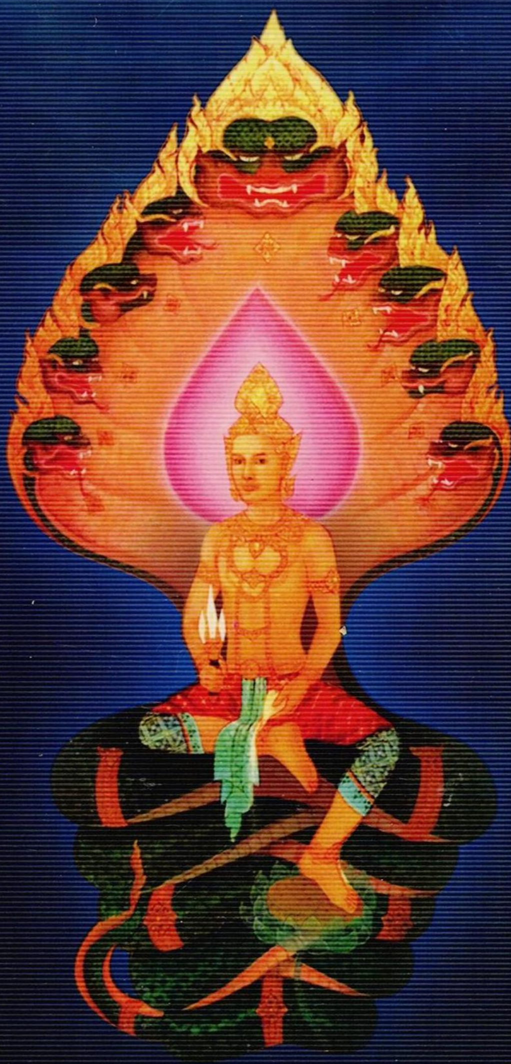
๕.งานเฉลิมพระเกียรติ ๕ ธันวา ระหว่างวันที่
๓-๗ ธันวาคม ของทุกปี

๖.งานบรรพชาสามเณรฤดูร้อน ระหว่างวันที่
๒๘ มีนาคม ถึง ๑๓ เมษายน ของทุกปี

๗.งานอุปสมบทหมู่ เฉลิมพระเกียรติ ๕ ธันวามหาราช
ระหว่างวันที่ ๓-๑๗ ธันวาคม ของทุกปี

****ทุกวันธรรมสวนะ ๘ ค่ำ และ ๑๕ ค่ำ มีการตักบาตร และแสดงพระธรรมเทศนา เช้า-บ่าย และมีการเจริญจิตภาวนา ณ หอฉันเฉลิมพระเกียรติ**

****ทุกวันเวลา ๑๙.๐๐-๒๐.๐๐ น. มีการเจริญพระพุทธมนต์ และปฏิบัติจิตภาวนา ณ เรือนไทยปฏิบัติธรรมแม่ฟ้าหลวง**

ภาพวาดพญากาฬภุชคินทร์
จากนิมิต ของ อ.วราห์

พระครูวิศิษฏ์พัฒนาคม (วราห์ ปุญญวโร)